COLECȚIA

18 PLUS

Michel Brice

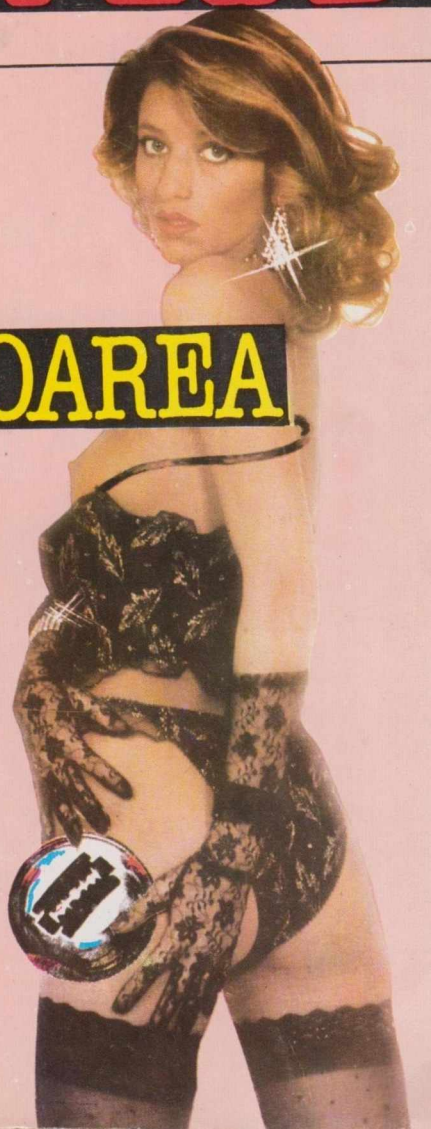

TRĂGĂTOAREA DE ELITĂ

EDITURA CONI

Coperta : VASILE SOCOLIUC

MICHEL BRICE, 1987
La tireuse d'elite

Toate drepturile asupra acestei ediții
aparțin editurii CONI

MICHEL BRICE

TRĂGĂTOAREA DE ELITĂ

Traducere din limba franceză de
GEORGE POPESCU

BUCUREȘTI, 1994

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TEODOR ATANASIU

I.S.B.N. 973-9170

Colecția „18 PLUS"

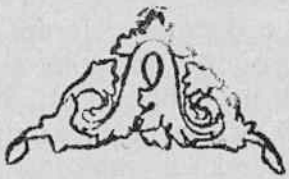

CAPITOLUL I

Ochii albaştri ai Terezei, de culoarea lagunelor din mările Sudului, se măriră şi mai mult, observând cum dispare degetul mare şi apoi inelarul mâinii stângi a doamnei Brozek. Bineînţeles că n-avea importanţă unde anume. Între fese. În burta ei. În picioare, în mijlocul sălii de baie, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu ceramică de culoare tabac, Tereza îşi mişcă şoldurile, aplecându-se ca să vadă mai bine mâna stângă a patroanei sale, care se afunda progresiv chiar sub tufişul stufos al pubisului său de blană adevărată, născută în inima Europei centrale, cu nouăsprezece ani în urmă.

Terezei i se părea nostim, pentru că până acum, nici o mână de femeie nu se băgase acolo. Niciodată. În orice caz, nu-şi aducea aminte. N-avea ştiinţă de aşa ceva. Sau poate, doar o dată. Într-o zi. Aceea a doamnei Brozek... dar fusese în glumă. Nu ca în seara asta...

— Nu te mai mişca, o certă doamna Brazek. N-o să reuşesc aşa, proasto !

Era ceva care o depășea... Tereza nu reușea să-și oprească tresăririle șoldurilor și ale coapselor. Izbucni într-un hohot de râs. Nu era decât o fetiță, ai fi zis, un copil, o puștoaică. Adeseori, Anna Brozek îi reproșase infantilismul ei. Totuși, cu bărbații, se descurca foarte bine. Obținea maximum, doar clipind din gene și banii intrau în valuri în seifurile doamnei Brozek. Avea un dar neobișnuit de a-i înnebuni pe bărbați, o șmecherie cu care se născuse, pe care o ai sau nu o ai. De altfel, tipii își închipuiau întotdeauna că ea are cu patru sau cinci ani mai puțin și bineînțeles, nimeni nu-i contrazicea. Responsabili erau ochii ei de gazelă, ușor ridicați spre tâmple. Și acele gene interminabile și blonde – două periuțe fine, aurite în vârf. Și acea gură roșie și pofticioasă, de școlăriță. Și acea frunte bombată, gen fecioară pictată de un flamand. Și apoi... tot restul. Nasul puțin cârn. Umerii înguști. Bustul aproape bărbătesc cu doi sânișori rotunzi, ca desenați, cu vârfuri ciudate, dure și roz... la mijloc, de ai fi zis că sunt niște coacăze. Și pe urmă șoldurile... aproape ca ale unui băiat. Și fesele musculoase, dar atât de slăbuțe... Tereza n-avea cur.

La început, cu un an mai devreme, Anna Brozek o diagnosticase, ca un fel de condamnare :

– N-are cur, n-o să ajungă nimic în viață.

In realitate, Anna se înșelase pe toate liniile. Tocmai acest curișor, aceste buci minuscule ale Terezei, care puteau fi ținute într-o mână de bărbat (cu condiția să fie suficient de mare) îi aduceau cei mai mulți bani. Beneficiile erau imens proporționale cu mărimea crupei. Abia îi atingeau această parte a corpului și clienții se amorezau lulea. Nu mai conteneau s-o ceară. Chiar în această seară, Tereza avea programate cinci întâlniri. Ultima, la miezul nopții, era cu Frantisek Ouporova. Ca și luna trecută. Frantisek își economisea salariul și nu putea decât o dată pe lună. Chiar adineauri telefonase. Primise salariul pe luna iulie și vroia să știe dacă Tereza este liberă în seara aceasta. Târziu. Spre miezul nopții. Bineînțeles că va fi liberă pentru el ! În special pentru el. Și în special în seara aceasta ! De altfel, peste cinci zile, Anna va închide „Vltava" pentru trei săptămâni. Închiderea anuală, pentru concediu. Chiar și curvele au nevoie de vacanță, de soare și de sculat târziu dimineața.

Ceea ce-i plăcuse Annei Brozek fusese faptul că Tereza fusese încântată să afle că are întâlnire în seara aceasta cu Frantisek Ouporova. Tereza chiar bătuse din palme. Ca un copil. Un adevărat copil. Este adevărat că Frantisek vroia întotdeauna și „supliment". Și când se știa că din suplimente, fetele încasează între 60 și 70 procente (când din prețul inițial nu încasau decât 20) se putea înțelege mai

bine motivul profund al entuziasmului Terezei. N-are importanță, era o plăcere să o vezi! Annei Brozek nu-i plăceau lucrătoarele proaste, la propriu și la figurat. Ardoarea Terezei era partea bună a imaturității sale. O fată de neînchipuit la pat. După patru sau cinci tipi, în aceeași seară – ale căror exigențe variau de la unul la altul – ea ieșea din cameră, proaspătă ca un trandafir, cu ochii strălucitori, complet goală, legănându-și trupul de nimfă, pe tocuri înalte, complet disproporționate față de cei un metru și patruzeci și opt de centimetri ai săi, de păpușă diavolească.

Tereza scoase din nou o cascadă de râsete ascuțite, ca o gamă muzicală crescătoare.

– Nu pot să mă abțin, se văicări ea. Mă gâdilați, doamnă, vă rog să mă scuzați.

Anna Brozek, îngenuncheată pe mocheta de culoarea cărămizii din sala de baie, își ridică fața triunghiulară cu obrajii scofâlciți și cu părul blond strâns într-o coadă severă pe ceafă. Și ea avea ochii albaștri ca ai Terezei. Dar sub ei erau niște cearcăne mov, care-i dădeau aerul că s-a molipsit de febra secolului. La cei treizeci și cinci de ani era încă frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Nici o legătură cu farmecul pueril și glacial al Terezei. Era un alt gen de frumusețe, în spatele căreia bănuiai o întreagă istorie, o istorie lungă a durerii, a terorii, a speranțelor, a victoriilor obținute cu greu și încă

mai greu consolidate, zi după zi. Povestea vieții sale.

În general, bărbații se temeau de ea. Ea semăna prea mult cu o bombă. Cei care se apropiaseră de ea, simțiseră imediat soiul de explozibil al trecutului ei, care zăcea în ea, gata oricând să explodeze. Preferaseră să se dea la o parte, pentru a nu fi transformați în bucățele în momentul exploziei. Nici unul nu-l ținuse piept, dar ea nu se plângea.

— Bine, șuieră ea, dar așa n-o să ajungem nicăieri. O să încercăm altfel. Întinde-te, Tereza.

Pentru a face ceea ce îi ordonase doamna Brozek, ea-și ondulă șalele spre podea, apoi se întinse pe spate, pe mocheta de culoarea cărămizii. În timp ce se lungea, se uită în oglinda așezată în spatele căzii de baie. Imaginea era a unei fete blonde cu burta ușor bombată și cu sâni de școlăriță, sigură de frumusețea și puterea ei de atracție. Toți bărbații merseseră în patru labe, în fața ei. Chiar și la Praga, orașul ei natal. Din cauza aceasta, obținuse hârtiile de emigrare mai repede decât restul lumii. În fiecare an, în jur de patruzeci de mii de persoane încercau s-o șteargă din Cehoslovacia. Dar era în general un sport de cursă lungă, un adevărat maraton. Un maraton sinistru de demersuri, de obținere a formularelor, de înscriere pe liste de așteptare, de speranțe spulberate. Un calvar lung, foarte

lung, care-i aducea și pe cei mai rezistenți în pragul disperării. Pentru Tereza, totul mersese ca pe roate. Fusese suficient ca să apară fâțâindu-se în jeanșii ei ultra-mulați, ca birocrații regimului comunist să-și uite depridérile sadice și să înceapă să se piardă cu firea. Tereza nici măcar nu se mirase. Era obișnuită, din copilărie, ca oricine să-i cedeze, numai din priviri. Chiar la școală la Praga, profesoarele ei, când era o copilă, erau practic la picioarele sale. Era în special una, care era pur și simplu amorezată de ea ; îi făcea temele în secret, când ea venea cu ele nepregătite, ca să-i dea, apoi, nota cea mai mare.

– Desfă bucile, îi comandă Anna Brozek.

Oglinda, înclinată la șaizeci de grade în raport cu podeaua, începu să reflecte deschiderea treptată a două picioare subțiri și lungi și apariția unui smoc vaporos de păr blond, care se încrețea spre fața internă a coapselor, ca un talaș auriu, în jurul buzelor bombate și delicate ale sexului.

Încă o dată, Anna își zise că Tereza avea o burtă de copil și ai fi putut jura că nici un membru bărbătesc nu s-a furișat înăuntru niciodată.

– Așa o să meargă, zise ea. Acum nu mai mișca, ai înțeles ? Lasă-mă să-mi văd de treabă.

Tereza își dădu din nou drumul la râsul ei ascuțit și Ana se crispă. Ce ciudată era viața ! Cea mai bună lucrătoare a ei, cea care-i a-

ducea cei mai mulți bani, era, din punct de vedere cerebral, un copil. O puștoaică inconștientă, nepăsătoare. Departe de ea gândul asupra amplorii și consecințelor a ceea ce îi ceruse patroana ei să facă. Ar trebui să se știe că Anna degustase în mai multe rânduri din șliboviță pe care o luaseră în baie, în răstimpul celor două ore de când se închiseseră în imensa sală decorată în tonuri dulci și mângâietore. Pe pereți ceramica era colorată în alb și bej. Baia avea robinetele de modă veche și era înconjurată de un podium de ceramică portocalie. Plafonul era lambrisat. Chiar și cântarul era așezat într-un aranjament făcut din lemn. Pentru pus încălțămintea exista un stativ din lemn de tuia.

În sala de baie a Annei Brozek, situată la al treilea etaj al unui imobil a cărui proprietară era, se intra prin fundul apartamentelor particulare, ca într-un soi de vis exotic sau colonial. Aici erai în altă lume. La mii de kilometri de realitate. Era imposibil de imaginat că jos, în acest început de august, defilau trupe de turiști urcând prin strada Norvins spre piața Tertre, cu cafenelele sale ce aveau prețuri incredibile, cu pictori de kitchuri, înghițitori de flăcări și acei japonezi grăbiți care n-aveau la dispoziție decât o zi ca să viziteze Parisul, dar kilometri de peliculă în aparatele lor de fotografiat, bineînțeles, tot japoneze. Era imposibil de imaginat că ești la Paris, în Butte, în

inima unuia dintre cele mai celebre cartiere (și mai amestecate) a celei mai faimoase capitale din lume. Erai „la Anna". Ca pe altă planetă. Chiar și Sacré-Coeur, spre care dădea mica fereastră a băii, părea o imitație de Sacré-Coeur. Un monument imaginar pictat pe pânza nopții. Un fel de jucărie fosforescentă, cu enormii săi bulbi bizantini ce păreau suspendați deasupra tenebrelor, deasupra Parisului, sclipind feeric în beția de lumini albe ale proiectoarelor.

Trecuseră zece ani de când Anna aterizase la Paris având drept bagaj o valiză prăpădită de carton. Imediat, ea hotărâse ca într-o zi, să se instaleze aici, în centrul capitalei, pe Butte, la umbra turnurilor lui Sacré-Coeur și aici să-și stabilească regatul. Ea reușise, în cele din urmă, să-și realizeze visul, destul de repede. Mai repede decât își imaginase la început. Cu doi sau chiar trei ani în avans față de data pe care și-o programase. O reușită frumoasă. Totală. Strălucitoare. N-avea nici un motiv să se plângă. Trecutul, Praga, primii ei ani de existență, rămăseseră în urmă. Se terminaseră. Se duseseră. Nu existaseră niciodată. Rămăseseră de cealaltă parte a Cortinei de fier. Toate amintirile dureroase muriseră. Pentru totdeauna. Plecase de la zero și plină de frumusețe.

Cel puțin așa crezuse până în primăvara trecută. Mai exact, până în ziua în care Fran-

tisek Ouporova impinsese ușa de la *Vltava* și când, cu gura căscată, lividă, a văzut prin el un vechi coșmar îngropat cu grijă de trecerea succesivă a timpului și a anilor. O amintire usturătoare, ca o rană redeschisă brusc. Fusese o senzație analogă cu aceea a unui tip care a făcut o operație estetică și I se smulg brusc pansamentele, fără ca rănile să se fi cicatrizat încă... O rupere groaznică. Pentru câteva clipe, în fața ochilor îi apăruse o ceață roșie. O adevărată baltă de sânge. Pe urmă ea își revenise și înaintase surâzătoare, destinsă, sigură pe ea, spre Frantisek Ouporova, această fantomă apărută din adâncurile memoriei ei.

Cel mai extraordinar era că Ouporova n-o recunoscuse. Pentru el, la vremea aceea, ea nu fusese decât o victimă printre alte zeci. Poate chiar sute. Câteva țipete, lacrimi, două picioare și două mâini care se zbat disperate, pe care le țintuiești la pământ și peste care devii stăpân. O gură pe care o astupi. Un trup pe care-l deschizi brutal și pe care-l fortezi râzând în hohote, între două înghițituri de vin de Morovia, sau bere Pilsen.

Pe urmă ulți.

Aproape instantaneu.

O victimă. O violată anonimă printre atâtea altele. O ființă omenească fără importanță.

Un trup pe care-l zvârli în neant după ce l-ai folosit după bunul plac.

O moartă. O înecată.

Mai rău. O prizonieră.

Bineînțeles că după ce și-a dat seama că Frantisek Ouporova n-o recunoaște, Anna a început să umble cu mănuși cu el.

Un client ca el se menajează, se răsfață.

Trebuie neapărat ca el să dorească să revină. De mai multe ori. Să ajungă să trăiască doar pentru asta.

Până în ziua când ea va fi gata...

Această zi venise.

Era ultimul termen, deoarece era 1 august. Pe data de 5, *Vltava* se închidea, ca în fiecare an, pentru trei săptămâni. Și ca în fiecare an, doamna Brozek pleca în Sud, cu pensionarele sale, pe Coastă. O vilă la Roquebrune-Cap-Martin, care dădea direct spre mare. Vacanța mare pentru toată lumea. Cu excepția câtorva vizite, bineînțeles, domni aleși pe sprânceană, care se odihneau în acest colțișor. Micuțele știau de la început că o să mai și „muncească" chiar dacă era vacanță. Dar ce însemna asta, în comparație cu ritmul infernal de la *Vltava*, din cursul întregului an ? Nici măcar nu se putea numi muncă. Era mai curând un mic cadou, pe care-l făceau binefăcătoarei lor, Anna Brozek, patroana *Vltavei*, care își făcea atâtea griji pentru ele. Mai mult decât mamele lor adevărate pe care ele nu le prea cunoscuseră. Majoritatea fetelor care lucrau pentru Anna și trăiau în camerele mansardate ale casei din strada Norvins, fuseseră alese dintre orfane.

În majoritate recrutate la ieşirea din casele de corecţie sau orfelinate, de unde porneau în viaţă cu atuuri egale cu zero, nu făcuseră prea multe mutre şi veniseră să se alăture şeptelului de la *Vltava*.

Bineînţeles că Anna le alegea din umbră, după fizic. În rest, ele trebuiau să urmeze, punct cu punct, diferitele articole ce constituiau regulamentul casei. Anna era foarte severă în privinţa asta. *Vltava* nu era un bordel. Ea ţinea să-i păstreze reputaţia şi standardul ridicat, care o conducea spre succes... şi spre bogăţie.

Doar Tereza nu trecuse prin filiera „casă de corecţie". Dar Tereza era un caz aparte. O compatrioată. Aproape ca şi fiica ei. Avea pentru Tereza o slăbiciune pe care n-ar fi avut-o niciodată faţă de altele. Nici chiar pentru Marie-Claude sau Odile. Nici chiar pentru Alata, negresa cea înaltă cu şalele atât de scobite şi bucile atât de proeminente, c-ai fi putut să pui o cupă de şampanie sau o tavă, care s-ar fi ţinut perfect în echilibru, ca pe o măsuţă.

Tereza era cehoaică, la fel ca ea. Din Boemia. Împreună, aveau o grămadă de lucruri despre care puteau vorbi şi pe care alţii nu le înţelegeau. Numele străzilor din Praga, de exemplu. Monumentele. O întreagă lume pierdută pentru Anna şi care începea să-şi cânte refrenul său melancolic în momentul în care o evoca cu Tereza. Acele snack-baruri de la Ga-

leria Lucerna. Faţada hotelului *Alcron*. Piaţa Malostranska. Teatrul Naţional. Podul Jiraskuv. Monumentul lui Jan Hus în piaţa vechiului oraş. Cafeneaua *Slavia* de pe strada Norodnie. Şi atât de multe lucruri pe care Anna nu le va mai revedea niciodată. Din cauza asta ţinea atât de mult la Tereza. O iubea un pic ca pe o soră mai mică. O părticică din ea însăşi. Un fragment din memoria ei.

– Stai liniştită, murmură ea.

Tânăra fată, lungită pe mocheta havan a sălii de baie, mai mişcă un pic din şolduri. Anna se întinse de-a lungul ei pentru a-i mângâia frumoasele bucle blonde. Îi plăcea să-i mângâie părul. Tereza avea o coamă aspră, rebelă, care scârţâia sub pieptene. Şi Anna fusese la fel de frumoasă ca Tereza. De o frumuseţe dură, de neatins. Rămăsese în continuare frumoasă, dar nu în acelaşi mod. În jurul gurii avea, de exemplu, două riduri de amărăciune, ca două paranteze. Şi acest pliu săpat între sprâncene. Era încă frumoasă, dar de o frumuseţe rănită, sfârtecată, din ce în ce mai fragilă cu trecerea timpului. Din ce în ce mai neliniştitoare, ameninţătoare.

Reveni între picioarele Terezei, pe care aceasta le ţinea în continuare desfăcute şi se concentră asupra a ceea ce făcea. Această proastă nici măcar nu protestase, adineauri, când îi explicase ce aştepta de la ea. N-avea creier nici cât o păsărică. Este adevărat că

Anna mizase pe ceva. Îi atacase punctul sensibil. Năroada.

– Am o grămadă de costume de bale aici, îi spusese ea. Mi-ar face plăcere ca să-ți alegi două sau trei, pentru vara asta...

Deschisese ușile unui șifonier în care erau, ca în peștera lui Ali Baba, costume purtând eticheta celor mai mari croitori din Paris.

Imediat, Tereza bătuse din palme ca un copil, grăbindu-se spre grămadă, cu ochii mărițl, plini de încântare. În sfârșit, timp de o oră avusese loc ședința de probă, în fața oglinzii celei mari, înclinate. De fiecare dată, Tereza se dezbrăcă, înainte de a încerca un nou costum de baie. Un costum întreg, negru, decoltat peste coapse. Un altul foarte roz, foarte răsucit, cu un decolteu impresionant. Al treilea, albastru puternic, din lycra, care lăsa umerii goi. Al patrulea, cu o singură bretea. Al cincilea, al cărui decolteu în spate ajungea până la jumătatea feselor. Și de fiecare dată, Tereza rămânea goală, sărea printre costumele răsfirate, râdea, se răsucea în fața oglinzii se examina, se admira. Adora să se privească goală și Anna adora s-o privească pe ea. Era ca și cum s-ar fi văzut pe ea însăși în urmă cu cincisprezece ani. Numai că, la vârsta Terezei, Anna văzuse tancurile pactului de la Varșovia distrugând ceea ce în presă se chemase „Primăvara de la Praga", acea tentativă, din jurul anului 1968, de liberalizare a regimului. Își a-

mintea de Dubcek şi de guvernul lui. Văzuse pe conducătorii ţării sale, răpiţi realmente de sovietici, duşi în URSS, trataţi ca nişte criminali, sechestraţi, bătuţi şi puşi în final să semneze un compromis cu Moscova, ale cărui condiţii fuseseră spulberate, în urma recentelor cuceriri democratice. Cunoscuse speranţa nebună a „Primăverii de la Praga", apoi umilinţa şi teroarea înfrângerii. Tereza se născuse după, într-o societate „normalizată", redusă la tăcere şi nu-şi putea imagina ce fusese la vremea aceea. Anna şi ea aparţineau de două lumi complet diferite. Poate de aici se trăgea, în final, inconştienţa Terezei; inconştienţa ei de neimaginat. De necrezut pentru Anna. Fascinantă.

După şedinţa de probare a costumelor, doamna Brozek îi ceruse să rămână cum era, adică goală. Avea să-i spună şi să-i ceară ceva şi Tereza era liberă s-o refuze, dacă nu i-ar fi plăcut. În timpul în care-i explică, se vedea clar că Tereza făcea un efort ca să se concentreze. Ca de obicei, mintea îi zbura şi nu se putea concentra. Trăgea cu coada ochiului, pofticioasă, spre grămada de costume de baie, visând probabil la infarctele pe care le va provoca pe Coasta de Azur, peste cinci zile, când va traversa plaja şi se va azvârli în valuri. Era mai puternic decât ea. În afară de ţoale, nu prea mai exista şi altceva care să-i reţină atenţia mai mult de cinci minute. De altfel, Anna conta-

se pe chestia asta, ca să fim cinstiți. De mult înțelesese că Tereza era gata să-și vândă și sufletul pentru o rochie Saint Laurent sau un taior Chanel. Dacă i-ar fi cerut să pună o bombă sub ferestrele de pe Elysée, cu promisiunea că la întoarcere va primi niște sandale de la Agnes B sau un compleu semnat Chantal Thomass, nu era sigur că ar fi șovăit. Totuși, Anna insistase îndelung asupra riscurilor și consecințelor. Fusese cinstită cu ea. Ceea ce îi cerea, nu era lipsit de pericol pentru ea. Nu se știa ce se poate întâmpla în timpul operațiunii și după. Era suficient de mare ca să decidă singură și să-și asume riscul. În tot acest timp, Tereza, așezată pe marginea băii, se juca visătoare cu buclele blonde ale pubisului său. Lua câte una, o învârtea pe deget, o desfăcea, o întindea, lua apoi alta... În cele din urmă, când Anna termină de vorbit, ea făcu ceea ce făcea întotdeauna. Își ridică unul din umeri, dreptul, o privi și zise cu un aer bosumflat :

— Ei, bine, o să fac ceea ce vreți ! Nu este cine știe ce ! Anna o privi, un pic uimită de calmul ei. La urma urmei, ceea ce-i cerea, nu era chiar de ici de colea. Consta în a omorî, pur și simplu. A suprima un individ. Și în modul cel mai îngrozitor, cel mai sângeros care exista.

*

* *

Încet foarte încet, arătătorul şi degetul mare de la mâna dreaptă a doamnei Brozek se retraseră din burta Terezei. Patroana *Vltavei* tocmai verificase, pentru ultima dată, dacă „obiectul" era bine plasat în fundul sexului tinerei fete. Făcuse asta cu mare prudenţă, având grijă să nu atingă, nici chiar cu vârful degetelor, centrul obiectului în chestiune, care acum era complet invizibil.

Când arătătorul şi degetul cel mare apărură, cele trei inele pe care doamna Brozek le purta la mâna stângă, sclipiră din nou în lumină. O granată de Boemia, la arătător, un safir la mijlociu şi un ghiul de aur, cu o camee, la inelar. Din cauza asta, în timpul operaţiunii, Tereza se plânsese că se gâdilă.

Terezei nu-i plăcea să fie gâdilată, nu suporta. O dată la începuturi, ele se aflaseră în patul Annei, goale amândouă şi patroana *Vltavei* se distrase mângâind-o cu vârful degetelor sub braţ pe talie şi pe gât. Tereza aproape înnebunise, se azvârlise peste Anna şi ambele femei se rostogoliseră printre cearşafuri, bătându-se ca să se joace bineînţeles, cu râsete stridente. La un moment dat, Anna se trezise între coapsele Terezei, cu gura la nivelul pântecului acesteia şi-şi băgase grăbit limba între cutele moi şi umede ale vaginului ei. De

atunci, nu se mai repetase niciodată. Nu fusese decât un joc, un simplu joc, fără consecințe. De altfel, ce-ar mai fi avut consecințe asupra Terezei ? Anna tocmai îi explicase în detaliu ce aștepta de la ea și tânăra fată primise cererea ei cu un sânge rece de necrezut.

Acum, Tereza purta în măruntaie un obiect care însemna moartea unui bărbat și ea o știa. Se privea, se examina cu atenție în oglindă, se contempla din nou, reîncepea să se admire luând diferite poziții... un braț ridicat pentru a-și urca sfârcurile de culoarea zmeurei... ondularea ușoară a pântecului și talia ușor rotită pentru a-și privi șalele. Avea aerul că uitase complet ceea ce-i povestise Anna.

Doamna Brozek suspină.

– Nu simți nimic ?

Tereza mișcă din nou din umărul drept.

– Nimic ! Nu-i așa că este de necrezut ? Aș putea să mă plimb așa, fără să mă mai gândesc.

Anna se aplecă înspre ea și o cuprinse cu mâna de mijloc.

– Ascultă... O să facem o încercare. Este obligatoriu. Trebuie să fiu sigură că funcționează.

Tereza se învârti pe picioarele ei goale.

– O încercare ? Dar cum ?

– O să vezi. Așteaptă o clipă.

Anna părăsise încăperea. După două minute, reapăru. Și ea era goală. De fapt, nu

goală complet. De data aceasta, totuşi, Tereza ieşi din indiferenţa ei obişnuită, pentru a scoate un strigăt. Un strigăt de surpriză, de uimire. Nu pentru că o vedea pe patroana ei în costumul Evei şi putea constata că aceasta îşi epila întotdeauna pubisul cu grijă, ceea ce scotea în evidenţă mărimea sexului ei, ale cărui buze mari şi roz urcau pe muntele lui Venus. Nu. Ci pentru că Anna se încinsese la brâu cu un fel de sex bărbătesc enorm, din cauciuc, o imitaţie de dimensiuni monstruoase, care lucea sub becurile sălii de baie şi care se prelungea cu două testicole, ce atârnau suple, de un realism aproape halucinant.

– Ce vreţi ?... începu Tereza.

– Nu fă pe proasta, i-o tăie Anna cu brutalitate. Viu să-ţi spun că facem o repetiţie. Vezi asta ? Ei bine, Frantisek Ouporova are aproape aceleaşi dimensiuni. Adică, ca un măgar. Te miră că ştiu ? Ai uitat că în camera ta, ca şi în celelalte, se află o oglindă secretă? Bine... Acum o să încercăm obiectul, ca şi cum te-ai culca cu Frantisek. Să vedem dacă merge. O să faci mişcările pe care ţi le explic... Contracţiile... Mă asculţi ?

– Da, suflă Tereza.

– Contracţiile, reluă Anna. Cu gura ta intimă... Ştiu că o poţi face. Eşti foarte musculoasă şi îngustă. De altfel, de asta înnebunesc toţi. Deci, o să preiei tu conducerea în cazul lui Frantisek. O să insişti ca să te urci deasu-

pra și o să încerci să te cobori ușor, până când...

De jos, se auzi până la ele un concert de claxoane, acompaniat de înjurături. Era bătălia obișnuită între turiști și automobiliști, în strâmtoarea străzii Norvins, pentru accesul în piața Tertre...

Ana verifică soliditatea fâșiilor de piele, care treceau printre coapsele și fesele ei.

Ochii ei încercănați azvârleau scântei. Se lăsă să cadă pe mochetă și se lungi, cu sexul ei din cauciuc înțepenit în aer, ca o replică monstruoasă, dar perfect apropiată de realitate.

— Vino și așează-te pe mine, spuse ea cu o voce aproape strangulată.

Subjugată, Tereza o ascultă. După o clipă, încălecată pe patroana ei, și începu să se înfigă încet în penisul artificial, care țâșnea din pântecul Annei Brozek.

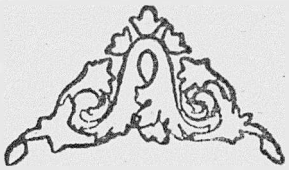

CAPITOLUL II

În același moment, în două camere și bucătăria din strada Montmartre, la cel de al cincilea etaj al unui imobil prea dărăpănat ca să mai fie zugrăvit, atunci când se curățaseră fațadele caselor din Paris, un alt exilat de origine cehă era cufundat în visuri, cu un pahar de bere în mână, așezat în fața televizorului căruia îi întrerupsese sonorul și care-i transmitea în alb și negru, din motive de timpuri dificile, imagini din altă lume. Lumea reală. Informațiile zilei. Două sau trei bombe care explodaseră în Franța sau în altă parte. Noile măsuri luate de către guvernele europene contra terorismului internațional. O rachetă pe un atol polinezian, care refuzase să decoleze. O manifestație în Irlanda sau aiurea. Cursul bursei. La sfârșit, buletinul meteo. Nu era cazul să te obosești ca să afli că mâine va fi și mai cald ca astăzi. Tâmpiții ăștia de la televiziune desenaseră imaginea soarelui peste toată harta. Cât despre temperatură, ce să mai vor-

bim ! Mâine urmau să fie treizeci de grade, la Paris.

De opt zile, Frantisek Ouporova avea impresia că se lichefiază definitiv. Totul era apăsător, aerul, asfaltul străzilor, obiectele care-l înconjurau, oamenii cu care se intersecta. Era ca un uragan fierbinte, continuu. Ca un enorm uscător de păr care-ți azvârle în față, permanent, suflarea lui înăbușitoare. Ziua și noaptea. Și în plus, mai biciuia și sub acoperișul clădirii. Iarna era și mai rău. Dacă avea ghinionul să uite un pahar cu apă, plin pe jumătate, pe vreo mobilă, era sigur că a doua zi dimineață îl va găsi înghețat.

Se crispă, înghițind o nouă gură de bere.

Ce dracu' avea cu temperatura ? N-avea decât să se scufunde din nou în visarea în care căzuse, după ce telefonase, adineauri, patroanei de la *Vltava*. O imagine feerică. Micuța Tereza. N-o cunoștea decât de trei luni, dar era complet nebun după ea. Numai ca s-o vadă, în această seară, înainte ca *Vltava* să se închidă pentru vacanță, era gata să-și facă praf salariul și să renunțe să plece din Paris întreaga lună a lui august. Era o nebunie, o știa, de abia avea cu ce trăi din ceea ce i se dădea ca să traducă în cehă informațiile pentru „Vocea Pragăi", o emisiune zilnică, de o jumătate de oră, difuzată de Radio-France-Internationale în direcția Cehoslovaciei, pentru a-i informa pe cetățeni cu cele ce se petreceau în

lume, începând, bineînțeles, cu evenimentele din propria lor țară.

Avusese deja norocul să apuce slujba asta, chiar când venise la Paris, cu doi ani în urmă. Categoric, se pare că el căuta porcăriile. Ca și când ceea ce i se întâmplase la Praga, nu i-ar fi ajuns...

Se ridică, își mișcă piciorul stâng în gol, pentru că-i amorțise și se îndreptă cu pași greoi spre bucătărie. Deschise frigiderul minuscul, pentru a căuta o altă bere. Înăuntru se aflau tot felul de chestii mucegăite, o adevărată harababură de preparate din porc, resturi de nemâncat, ca de exemplu iaurturi cu termenul de garanție depășit cu cel puțin șase luni. Nu știuse niciodată să se ocupe de gospodărie. Doar nu era să înceapă acum, la cei 52 de ani trecuți.

Se întoarse cu o nouă cutie de bere spre divan și se lăsă să cadă. Arcurile scârțâiră sub cele o sută șase kilograme ale sale. Era prea gras. Îi lipseau trei dinți, sus, în partea stângă și mai mult ca sigur, nu va avea mijloace financiare să-i înlocuiască vreodată. Dar puțin îi păsa. Urma s-o vadă pe Tereza, avea întâlnire cu ea peste câteva ore, la miezul nopții, și doar asta conta.

Se cufundă în visul lui, ca într-o mlaștină. În realitate nu se gândea tocmai la Tereza. Era vorba de o parte precisă a persoanei ei : burta sa. Sexul său. „Pisicuța lui" cum ar fi zis un

francez. Învățase acest cuvânt foarte repede, chiar de la debarcarea în Paris... era unul dintre cuvintele pe care le reținuse cel mai ușor. Acum, cunoștea destule de același gen. Din când în când, le fredona ca pe un fel de melodie. Pântecul Terezei era un labirint nemaipomenit. Nu cunoscuse niciodată o fată atât de musculoasă și strâmtă. Era suficient, ca atunci când era intrat în ea, aceasta să-și retragă un pic burta și atunci, în interior, simțea cum sexul aproape i se rupe în două, așa de tare se contractau mușchii ei. Pe loc, avea impresia că penisul își dublează volumul. Și pe măsură ce intra în vagin, cu atât era mai strâmt. Oare ce vârstă avea ea ? Prima dată îi dăduse cincisprezece ani și ea izbucnise în râs. Poate că n-avea mai mult de cincisprezece ani ? Poate că el era al doilea sau al treilea amant ? Diferența dintre organul în care intra și propriul lui membru, îl îngrozea pur și simplu. De fiecare dată, își spunea că o s-o perforeze, o s-o distrugă în interior, o s-o rupă. În special asta era nemaipomenit, senzația că o masacrează, când o călărea. Nu mai cunoscuse o astfel de senzație decât de două sau trei ori, pe vremuri, în niște zile norocoase, când făcea parte din STB, adică Securitatea Cehă de Stat și când putea să apară inopinat la oricine, la orice oră, să-i forțeze ușa și să-i răvășească totul sub pretextul percheziției... s-o tragă pe femeia sau

fata care era în casă, într-un colț al apartamentului, în timp ce ceilalți începeau interogatoriul. O senzație de neuitat pe care n-o mai regăsise niciodată. În afara Terezei, la *Vltava*. Dar Tereza îl făcea să plătească scump. Foarte scump. Timpurile se schimbaseră. Acum era într-o țară civilizată. Democrație. Nu putea să facă orice, ca acolo. Trebuia să respecte formalitățile. Tereza era tot ceea ce găsise mai bun și mai excitant în urma violurilor pe care le comisese, când era polițai la Praga. Asta, înainte de a se apuca să facă porcăriii și să-i fugă pământul de sub picioare...

Se strâmbă, constatând că i se terminase berea din cutie. În cele din urmă, era singura obișnuință pe care și-o păstrase de acolo. Berea. Cehii se umflau cu cantități impresionante, în fiecare seară, discutând până dimineața. Adevărata bere cehoslovacă. Pilsen. Nici o legătură cu acest pipi de pisică occidental.

Se ridică din nou. Era în izmene albe cu dungi albastre, de unde ieșeau niște picioare lungi și slăbănoage. Avea burtă și părul de pe piept era albit demult. Tereza îi suflase în ureche, într-o seară, că-i plăcea asta și că n-ar putea să suporte decât bărbați copți. Pe moment, îi făcuse plăcere, dar poți să ai încredere în vorbele unei curve ? Pentru că Tereza, totuși, nu era decât o curvă. O curvă minunată, adorabilă, nepăsătoare, dar o curvă.

În bucătărie, își desfăcu o nouă cutie de bere. Era mai cald decât adineauri. Își șterse fruntea cu o cârpă acoperită de pete maronii. Pe ușa frigiderului, lipise bancnote. Coroane. Moneda națională cehă. O amintire din timpurile bune. Le lipise acolo ca să se distreze. În Franța, dacă încerci să schimbi coroane la o bancă, ești privit ca și cum te-ai fi prezentat cu un sac de rumeguș. Era mai bine să le păstrezi pentru decorare. Calculă, pentru a mia oară, tot ceea ce și-ar fi putut oferi cu aceste coroane, la Praga. Și apoi ridică din umeri. Era o idioțenie ca să te gândești mereu la țara natală. Cehoslovacia era pentru el un capitol închis. Pentru totdeauna. Avusese destul noroc că dăduse peste *Vltava*. Un stabiliment ținut de o fostă compatrioată. Scump, dar nemaipomenit. Mai ales că printre protejatele ospitaliere ale doamnei Brozek, găsise imediat această pasăre rară. O altă cehoaică foarte tânără, o mică gazdă adorabilă, care râdea între două încălecături ca o școlăriță care juca șotron. De atunci, era un alt om. Era ca și cum, printre neutroni, i-ar fi trecut o mini-Hiroșimă care n-ar fi lăsat mare lucru în urmă.

Se lăsă să cadă pe divan și-și reaminti ca pe o bandă video, pozițiile cele mai nerușinate ale Terezei. Faimoasele „suplimente"... Simți ca un val de căldură care-i înroși și mai tare vasele de sânge sparte, de pe obraji. Cu o mână tremurătoare, apucă pickupul vechi de pe tă-

blia patului. Pentru ce voia să facă, îi trebuia acompaniament sonor. Un truc fierbinte, dacă cunoșteai engleza. Și Frantisek vorbea foarte bine limba lui Shakespeare. Asta îl ajutase să avanseze rapid în ierarhia STB. Înainte de a dispărea de acolo, chiar și mai de mult.

Imediat, vocea acestei super-star, cu accente lascive începu să încălzească și mai tare atmosfera.

„Don't putt off, cause I'a, fire and I can't quench my desire..."

Unul din marile ei succese „Am I burning up". Când nu este tradus în franțuzește — mai merge... altfel, atentează la pudoare. În versiune neortodoxă, textul cântecului Madonnei era următorul : „Știi cât mă consum pentru tine ? Dacă mă respingi, ard și nu pot să-mi satisfac dorința"... și continuă : „Știi cât mă consum pentru tine? Dacă consideri că nu este suficient, mă pun în această poziție și-ți cer imposibilul"... Bref, era exact ceea ce-i trebuia fostului polițist din STB, ca să-i însotească imaginile șocante ale Terezei, care-i defilau prin fața ochilor. Culcat de-a lungul divanului, cu capul dat pe spate, scoase din izmene un sex enorm, umflat deja, noduros și roz, pe care-l bătu de burtă. La capătul acestui sex, se afla imaginea Terezei, cu corpul său subțire, fragil, pântecul blond și crăpătura atât de înaustă, că de fiecare dată când se introducea, credea că o s-o rupă în două. Ochii îi alunecară în

gol și globuiii oculari aproape îi ieșiră din orbite. Madonna, de la pickup, cânta că și ea are nevoie de amor. Și el ca și ceilalți. Pentru asta era gata să plătească oricât. Dacă va fi necesar, va mări prețul. Era nebun după ea, o știa, și nimeni nu l-ar fi putut împiedica să meargă până la capăt.

Tereza, Tereza, se sufocă el.

Își activă organul cu mâna dreaptă, câteva clipe, după care se ridică furios și lichidul albicios îi căzu pe mână și pe burtă, ca o spumă vâscoasă.

Pe noptieră, aproape de pickup, era un prospect de la *Vltava*. Un drăguț pliant roșu cu litere de aur. „Restaurant". Specialități cehe, „Club particular" ! Dacă ați fi deschis pliantul ați fi avut o surpriză. Nu mai era nici un fel de text. Un singur desen : o fată goală, în patru labe, pe al cărui fund era așezată o tavă cu vinuri și o sticlă de șliboviță. Localul Annei Brozek nu ieșea cu nimic din comun. De fapt, așa erau primiți clienții. Dar nu la restaurant, ci la primul etaj. În spatele ușii duble capitonate a „Clubului", o mică încăpere tapetată în catifea purpurie, unde erau în permanență trei sau patru fete, în genunchi, în patru labe care serveau drept mese unde vă puteați depune consumația...

Frantisek Ouporova căzu din nou pe canapea, cu privirea pierdută. Sexul lui se micșora

treptat, cu zvâcnituri imperceptibile, retrăgându-se în el, ca un telescop.

O dată, la Club, una din fete mișcase și paharul unui client care era pus pe șalele ei, căzuse la pământ. Imediat, Anna Brozek apăruse și-și pălmuise angajata. Aceasta protestase, spunând că nu fusese greșeala ei, ci a clientului care o gâdilase între fese. Doamna Brozek nu vrusese să asculte nimic. Dusese fata cu ea la etajul doi. De atunci, nu mai fusese văzută la *Vltava*. Doamna Brozek nu glumea cu disciplina și ținuta protejatelor sale. De asta, localul ei mergea atât de bine. O instituție serioasă, care merge bine în timp, este de neprețuit.

Frantisek se ridică în coate, privindu-și apartamentul lugubru, de celibatar.

– Sunt nebun, gândi el. Ea este gata să mă facă să înnebunesc.

Căzu sfârșit. Era gata să accepte orice, ca s-o poată vedea pe Tereza ori de câte ori vroia.

CAPITOLUL III

Tânăra cea blondă fluieră privind la ceea ce îi arăta Anna Brozek.

– Doamne, lăsă ea să-i scape. De necrezut ! N-aș fi zis că asta poate să taie atât de repede și de puternic. Este extraordinar. N-am simțit nimic.

Patroana *Vltavei* o mai privi o dată pe Tereza. În mod cert, această fată era o enigmă. Încercarea pe care tocmai o făcuse era concludentă. Însemna moartea unui om. O moarte îngrozitoare, teribilă. Și ea, Tereza, o considera ca un fel de joc. O glumă bună. O farsă Puțin cam macabră, dar doar atât.

Doamna Brozek își scutură capul. Asta o depășea. Tereza purta moartea în ea, pântecul ei era o capcană înfiorătoare. În fundul sexului ei era o mașinărie mai periculoasă decât un câmp minat și asta nu-i declanșase decât reacția unui copil nepăsător...

Anna se uită la ceas.

– Este timpul să cobori, făcu ea. Mai ai doi clienți care te așteaptă. Înaintea lui...

Tereza se învârti pe călcâie. Începuse deja să se gândească la rochia cu care trebuia să se îmbrace.

Doamna Brozek o opri.

– Așteaptă, îi suflă ea.

– Ce ?

– Proasto, o certă Anna. Trebuie să-ți scot ceea ce ți-am pus în burtă. N-o să ți-o pun la loc decât spre miezul nopții ; când va veni rândul lui.

O trase înspre ea și-o sărută ușor pe buze.

– Proastă, reluă ea, prostuțo... Vroiai să pleci cu mașina asta în burtă ? Vrei să-mi masacrezi clienții ?

Se opri din vorbit și-i mângâie ușor sânii.

„Trăgătoarea" ei era perfectă. Complet rece, indiferentă, fără nici un scrupul moral. Era exact cum trebuie. Din micuța cehoaică excitată, care abia avea 20 de ani, va face o adevărată mașină de distrugere.

O trăgătoare de elită.

*

* *

Frantisek Ouporova își șterse fruntea cu batista în carouri mari. Clubul *Vltava*... trebuia să-l cunoști ca să intri. De afară, n-aveai nici un indiciu ca să reperezi micuța ușă, la dreap-

ta vitrinei restaurantului din strada Norvins. O ușă de clădire ca atâtea altele. Puteai să treci pragul numai dacă știai codul. In fiecare lună, codul se schimba. Obișnuiții clubului erau informați discret, prin scrisori. Membrii cercului foarte restrâns, de la etajul întâi, figurau, bineînțeles, într-un fișier informativ și primeau în mod regulat programul festivităților excepționale, de genul serate cu temă sau serbări costumate. În acele seri, trebuia să plătești un supliment. Nouă sute optzeci de franci de persoană. Sau pentru perechi. Femeile, legitime sau nu, erau foarte bine primite și nu se cerea taxă suplimentară pentru ele. Aici, erau întotdeauna invitate doamnele. N-aveau obligația de a plăti dacă asta nu le spunea ceva. Era una din cheile succesului doamnei Brozek. Erai liber să faci ce vrei. Dacă nu vroiai, nu erai obligat. Bineînțeles că dacă vroiai, era și mai bine. Dar dacă n-aveai chef, nimeni nu-ți reproșa. Trebuie spus că, în afară de creaturile ocazionale care-i însoțeau, erau acolo în permanență angajatele clubului, care nu doreau decât să satisfacă toate poftele. „*Vltava* nu-i un local ordinar de făcut amor între mai multe persoane" era una dintre maximele favorite ale doamnei Brozek. Ca formă de avertisment. Clientul era stăpân, dar cu condiția de a respecta regulile. În cazul extrem, se putea petrece o seară, la etajul întâi, fără să-ți dai seama de nimic, sau aproape nimic. Constatai că

femeile sunt cam prea dezgheţate şi în general, foarte decoltate, dar... în zilele noastre, odată cu liberalizarea moravurilor, era greu să te mai surprindă ceva. Nu erau decât fetele goale şi în genunchi, subrete în patru labe care serveau drept mese, care dădeau o notă neobişnuită decorului. Dar, în afară de asta, în mângâierile de pe banchetele de catifea roşie ale salonului, domnea o mare discreţie. În încăperile alăturate salonului se petreceau lucrurile serioase.

Vechiul copoi al securităţii statului cehoslovac se examină. Era îmbrăcat foarte elegant. Atât cât putuse. Îşi pusese pe el singurul şi unicul său costum. Bej, din lână. Cu cravată de caşmir. Totul cumpărat la sosirea în Paris, ca să arate prezentabil când căutase de lucru. Din buzunarul pantalonilor, scoase un petec de hârtie pe care scrisese codul de intrare la club. „29-34-B". Perfect. Ciocăni rapid şi uşa din stejar lăcuit, dar blindată pe dinăuntru, scoase un scârţâit metalic. O împinse şi se afundă în culoar. Lăsase în urmă un batalion de japonezi pe cale de a descoperi Europa în paisprezece zile, luând cu asalt Montmartre, cu măşti imposibile de samurai care se pregătesc de luptă. Printre ei, se afla întotdeauna unul cu un maieu ce avea pe el turnul Eiffel, şi altul, mândru, care-şi bălăngănea între degete un port-chei cu un Notre-Dame cromat, la capăt.

Ușa se închise peste lumea exterioară. Frantisek urcă în grabă scările acoperite cu un covor ce înăbușea orice sunet. De sus se auzeau deja sunetele lui Cliff Richard „Born to rock'n roll". Frantisek Ouporova grăbi și mai tare pasul. Era aproape miezul nopții și simțea furnicături de-a lungul șirei spinării. Flacăra brutală a dorinței îi transmitea pulsații fierbinți. S-ar fi zis că tot circuitul lui sanguin se concentrase între picioare. De ore întregi nu se gândea decât la Tereza. Își băgase mâinile în buzunare, ca să le împiedice să mai tremure. Viața era nedreaptă. Fata asta îl înnebunea și el nu putea să și-o plătească decât o dată pe lună. Și cum ! De abia două sau trei ore, prelungite cu suplimente, la fiecare douăzeci de minute...

În pragul salonului tapisat cu catifea roșie, avu o ușoară ezitare. Singurul element decorativ, în mijlocul plantelor, era reproducerea unui tablou al lui Liebscher, un pictor ceh : „Lupta celor din Praga contra suedezilor, pe podul Charles, în 1684". Un episod memorabil al istoriei Boemiei.

– Bună seara, murmură o voce din stânga lui. Ați ajuns un pic mai devreme, nu ?

Doamna Brozek în persoană. În salon nu era lume. Câteva perechi împrăștiate pe banchete sau fotolii și un bar din lemn de culoare închisă, în spatele căruia oficia un servitor

foarte demn, cu vestă albă și pantalon negru. Totul era scăldat într-o lumină roz, discretă.

Privirea lui Ouporova reveni spre patroana *Vltavei*. Nu era prima dată când îi arăta amabilitatea ei specială. De la început, avusese o grijă deosebită pentru el. Mai mult decât pentru ceilalți clienți. Probabil că asta era vocea sângelui. Nostalgia după țara natală. În orice caz, nu starea financiară a lui Frantisek o făcea atât de binevoitoare. De la prima vedere, ea-l apreciase exact. Adevărul era că el nu făcea doi bani. Bun să ajungă falit, la fiecare sfârșit de lună, când salariul lui era vărsat direct în contul personal de la bancă.

— Nu-i nimic, șopti el. O să aștept.

Doamna Brozek se învârti în muselina mov pastel a rochiei sale vaporase și transparente, culoarea zorilor de vară. Încă o dată, Ouporova își zise că ar trebui să încerce și cu ea, într-o zi... Era încă foarte frumoasă, patroana *Vltavei*. Numai că, iată, ea îl intimida. În privirea pe care i-o azvârlea era ceva dur și calculat, deși cu restul feței îi surâdea. Imediat, simțea că-l apucă cu frig. Se clătină. În fundul salonului, cu spatele sprijinit de bar, o tânără roșcată își desfăcuse rochia de sus și până jos, și-o descheiase și dansa ondulându-și pântecul, cu brațele un pic depărtate de corp, picioarele ușor desfăcute, ochii închiși. Bineînțeles că pe dedesubt nu avea nimic. Cu excepția acestei surse de lumină arămie a pubisu-

lui el, care se legăna într-un ritm care-ți dădea ameţeli.

– Întotdeauna-i aşa, murmură Anna Brozek urmărindu-i privirea. Trebuie să existe una care să dea semnalul. Altfel totul lâncezeşte şi lumea se enervează...

Exhibiţionismul roşcatei era limita a ceea ce se tolera în salon. Cu excepţia, bineînţeles, a fetelor goale în patru labe, care ţineau platourile cu consumaţiile, pe şale. În seara aceasta nu erau decât două. O brunetă slabă şi o blondă, toată numai ţâţe şi buci, ai cărei cercei enormi, dat fiind poziţia ei, atârnau până la pământ. Restul, lucrurile serioase, se petreceau dincolo. În sala de biliard, de exemplu. Sau în „confesional". Astfel era numită o mică încăpere, în care, perechile care nu vroiau să fie deranjate, se încuiau cu cheia. Numai că, unul dintre pereţii camerei era făcut din lemn, în formă de loc de spovedanie şi prin el te puteai uita în interior, fără să deranjezi pe nimenea...

Tânăra roşcată continua să danseze singură. Se adăugă un element nou. Vârful mânii sale drepte intrase în contact cu tufa de un roşu violent a pubisului său şi, arătătorul cu unghia roşu-carmin, căuta pe pipăite ridicătura pubisului. Brusc, una dintre perechile de pe banchetă începu să se mângâie.

– Vreţi să beţi ceva ? murmură doamna Brozek.

Duporova dădu din mână.

– Nu chiar imediat, suflă el.

Ea-şi întinse faţa slăbuţă spre el.

– Nu vreţi să aranjaţi formalităţile cu Slim ? Aţi câştiga timp...

Slim era barmanul în negru şi alb. Figura lui descărnată era tot în negru şi alb, aşa era de palid, cu sprâncenele şi părul foarte negre.

Cât despre „formalităţi", acestea constau în a da cartea lui de credit şi a semna fişa pe care era trecută suma care urma să fie debitată, din contul lui : cinci sute cincizeci şi nouă de franci. Suplimentele, dacă existau, se reglau la sfârşit, la ieşire.

– Mă duc, mormăi Frantisek, îndreptându-se spre Slim.

Doamna Brozek se răsuci pe tocurile ei ascuţite.

– Mă duc să văd dacă ea este gata, şopti ea.

*

* *

Făcuse de zeci de ori acest traseu, l-ar fi putut face şi cu ochii închişi. Dar prefera să-şi ţină ochii deschişi şi s-o urmeze pe Tereza, care mergea înaintea lui, cu fesele ei de copil, mulate într-un şort atât de strâmt, că te întrebai dacă n-o să se rupă, şortul sau fesele, pe care îţi venea să le mănânci şi te rugai cerului ca fesele

să iasă victorioasă din această bătălie și să sfâșie țesătura fragilă a șortului.

Frantisek o urma ca un automat. Trebuia să traversezi mai întâi tot etajul întâi. Vasta sală de biliard era scăldată într-o lumină de acvarium și o fată, alungită pe jumătate pe covorul verde al mesei, se lăsa penetrată cu bătăi ritmice din șale, de către un tip, care-și păstrase vesta și cravata, dar restul hainelor și le lăsase să cadă pe jos, înfășurate în jurul picioarelor.

Apoi, alte camere. Aceea unde se deschidea poarta „confesionalului". Pe urmă, încă alte camere. În fine, se aflară la capătul culoarului. Nici o ușă. Nici o ieșire. Numai un perete acoperit de o tapițerie, de care atârna o țintă, ca să tragi cu arcul. Câteva săgeți erau înfipte acolo. Altele erau puse alături, pe o măsuță. Ca de fiecare dată, Tereza luă una. Trebuia să ochești bine, din prima lovitură, în centrul țintei. Ea făcu să-i salte săgeata în mână, cu vârful ei ascuțit și penajul multicolor. Era antrenată pentru asta. Nu-și rata niciodată lovitura.

Săgeata vibră.

Vârful se înfipse drept în mijlocul țintei.

Și peretele cel acoperit cu tapițerie alunecă, rotindu-se, în timp ce un aer mucegăit le veni în față.

– Vino, îi șopti Tereza, cu un zâmbet larg.

Il luă de mână, ca de fiecare dată când el se pregătea să traverseze celălalt apartament, cu pereții coșcoviți. Patru încăperi una după alta, de o goliciune totală. Tapetul atârna smuls. Bucăți de tencuială căzuseră din tavan pe parchetul stricat. Nu era doar o altă lume, era chiar și un alt timp, ca o sărăcie îmbătrânită cu un secol. Tereza îi spusese odată, că îi era frică atunci când trecea pe aici singură...

În capătul încăperilor, exista un dulap încastrat, al cărui fund era trucat. Era destul să apeși cu vârful degetelor două ridicături, aproape imperceptibile, în colțul stâng, ca peretele să se rotească.

Intrai în domeniul tainic al „fetelor doamnei Brozek". Două camere minuscule, unde patul ocupa, bineînțeles, cea mai mare parte a spațiului. Erau de asemenea, un frigider, un televizor și un magnetoscop și desigur o colecție de casete alese pe sprânceană. Genul video intim foarte fierbinte. Numai titlurile și erau deja un întreg program. „Epilație sentimentală !", „Anus Dei", „Vaginul magicienelor" sau „Trei pubisuri de potolit"... Adevărată artă... Pereții fiecărei „celule" erau insonorizați, acoperiți cu un material poros ca în studiourile de înregistrare. Ferestrele aveau geamuri duble, care ar fi rezistat gloanțelor de calibru mare și de afară nu pătrundea nici un

zgomot. Şi nici un ţipăt din interior, nu răzbătea afară.

Camera în care Tereza se închise cu Frantisek era acoperită cu creton roz, peste materialul insonorizant. Cuvertura patului era şi ea roz.

– Vino, murmură Tereza cu o voce răguşită. Aşează-te, destinde-te, vreau să te simţi bine... să fii fericit în seara asta. Chiar foarte fericit...

În fundul camerei era un mic cabinet de toaletă. Când reveni, era complet goală.

Frantisek simţi cum îl cuprinde un nou val de căldură. O dată în plus îşi spuse că viaţa este nedreaptă, că nu putea s-o aibă pe fata aceasta decât o dată pe lună, când el ar fi vrut-o în fiecare zi, s-o pipăie, s-o mângâie, să se urce pe ea, să intre în ea şi să uite totul...

El întinse mâinile spre şoldurile ei înguste. În mijloc, buclişoarele pubisului ei străluceau ca un talaş auriu.

– Aşteaptă, îi suflă ea. Nu fi nerăbdător. Avem tot timpul. Doar mă cunoşti... Ştii că-mi place să-ţi arăt tot ceea ce ştiu.

El zâmbi. O cunoştea şi ştia că este genială. Era dresată minunat de către doamna Brozek. De exemplu, ceea ce vrola să-i facă acuma, nu mai văzuse nicăieri. Era extraordinar. Tereza tocmai îşi aprindea o ţigară. Un Chesterfield. Trase două fumuri şi i-o întinse lui Frantisek.

– Ţine-o un pic, vrei ?

El o privi lungindu-se pe mochetă, respirând profund ca şi cum ar fi intrat în transă şi pe urmă, ridicându-şi încet picioarele în aer, îndoindu-le deasupra sânilor minusculi, cu fesele ridicate foarte sus, oferind o privelişte interesantă a fructului roz, cu buzele sale intime umflate ca şi a puţului de culoare maro închis ce-i traversa bucile. Nu-şi ţinea pe podea decât omoplaţii şi antebraţele.

Ea întinse mâna.

– Dă-mi ţigara.

Frantisek avu impresia că privirea i se înceţoşează. Era a doua oară când Tereza îi oferea această demonstraţie. Unul dintre talentele sale cele mai „înnebunitoare"; încet ca întotdeauna, introduse capătul cu filtru al ţigării în gaura sexului ei şi acum „fuma" cu gura sa secretă.

– Îţi place ? şopti ea cu ceafa îndoită şi genunchii ce-i ajunseseră în dreptul bărbiei.

Frantisek încercă să-şi alunge ţiuitul din urechi.

– Eşti campioană, lăsă el să-i scape. Dar am chef de tine, acum ! Vino !

Ea se debarasă de ţigară şi se alungi încetişor.

– Eşti cam grăbit, murmură ea.

El surâse cu greutate.

– Te vreau, înţelegi ?

Ea se sculă ondulându-se din toate părţile.

– Ai dreptate, făcu ea. Vroiam să-ţi ofer în

această seară marele spectacol. Toate talentele mele. Tot repertoriul.

Se azvârli peste el, de-a lungul patului.

– Vreau să-ţi las o amintire nemaipomenită. Ca să nu mă uiţi niciodată. Niciodată.

El protestă.

– Amintire ? De ce amintire ? O să ne mai vedem, îţi jur ! Şi nu numai o singură dată !

Ea clătină din cap.

– Cine ştie ce-o să aducă ziua de mâine...

Frantisek o privi. Ea era lungită deasupra lui şi simţea lângă pântec masa caldă a sexului lui, care se umfla şi se întărea.

– Ce ai în seara asta ? o întrebă el. Ai o nelinişte în suflet ? Nostalgia după ţara natală ? Nu te-am văzut aşa niciodată !

Ea-şi flutură genele. Prin priviri îi trecu un nor întunecat şi ciudat.

– Nu-i nimic, spuse ea în final, cu mişcarea ei obişnuită din umărul drept. Pentru că tu o vrei, o să ne regulăm... Îşi puse buzele pe gâtul lui... Dar eu o să preiau conducerea operaţiilor. Aşa am chef. N-o să-mi poţi refuza acest lucru.

*

* *

Încă o dată, pentru Frantisek Ouporova, vechiul copoi din Praga, care nu se descurcase deloc rău cu partizanii liberalizării, cei ai lui Dubcek, mai ales când partizanii în chestiune

iuseseră femei, încerca acea senzație extraordinară, de neuitat. Cu cât se întărea și se umfla, cu atât pântecul Terezei, în care intra milimetru cu milimetru, părea să se strângă.

– Nu mișca, spuse ea. Mă urc eu pe tine. Nu mișca.

Încălecându-l, se așeză ușor pe vine, înfigându-se cu mișcări încete. Deja prepuțul dispăruse între mușchii ei roșii și umflați. Puțin câte puțin, urmă și restul, în timp ce mușchii interni ai pântecului ei se strângeau de parcă ar fi vrut să-l gâtuie. Înaintă cu zvâcnituri încete, afundându-se între coapse, în timp ce gura ei secretă părea înzestrată cu mișcări autonome, minunate pulsații elastice

– Te simți bine ? îl întrebă ea.

– N-ai idee, suspină el.

– Chiar bine ? insistă ea.

El nu răspunse. Era complet căzut pe spate, cu ochii închiși. Ea își spuse că era mai bine așa, că o să fie mai ușor. Din spatele lui ea luă o pernă roz, în ton cu restul decorului. Nu avea poftă să-l vadă în momentul când se va înfige în el până în fundul vaginului său. N-avea chef nici să-l audă.

Până atunci, stătuse deasupra lui, ușor ridicată în genunchi.

Se lăsă să cadă dintr-o dată, brutal, apăsând cu toată greutatea ei pe pernă și el începu să zvâcnească, așa cum prevăzuse ea.

Cu o lovitură puternică, ea se înfundă și mai adânc. Simți în fundul pântecului, ceva care

se rupea, se desfăcea în două. Ceva care nu-i aparţinea. Ceva care era nici mai mult nici mai puţin decât virilitatea fostului poliţai al Pragăi.

Spre marea ei surpriză zvâcnirile vechiului securist ceh încetară foarte repede. De fapt, el nici nu încercase să se lupte. Poate că durerea atroce a sexului său tăiat în două părţi egale pe lungime, îl absorbise prea mult ca să se mai gândească să scape. Bătu aerul cu braţele pentru câteva clipe, în timp ce prin perna de fulgi răzbăteau sunete înfundate. Mai avură loc câteva tresăriri nervoase. Tereza hotărâ să numere până la trei sute înainte de a-şi slăbi strângerea. Singurul lucru care o plictisea, era şuvoiul roşu care se scurgea din ea, printre picioare, şi murdărea patul. Nu se gândise la asta adineauri, când doamna Brozek îi explicase derularea operaţiunilor...

Când smulse perna, în mijlocul cearşafurilor nu mai era decât un cadavru. O faţă crispată şi lividă, cu ochii ieşiţi din orbite. Cu o smucitură din şale, se desprinse de victimă.

Mai jos, era şi mai îngrozitor. Un adevărat măcel. Membrul lui Frantisek Ouporova, tăiat practic în două până la rădăcini, nu mai era decât o baltă de sânge spumos, care curgea în valuri, golindu-i corpul.

– Dezgustător, şuieră Tereza. Respingător.

Fu singurul discurs funebru de care avu parte fostul copoi de la STB, reciclat în Franţa în emisiunile destinate pentru Europa de est, şi care avusese ghinionul să se amorezeze nebu-

neşte de o frumuseţe de douăzeci de ani şi care părea de paisprezece.

Ea nu se simţea vinovată cu nimic. Ascultase. Asta era totul. Făcuse ceea ce îi ceruse doamna Brozek. Nimic altceva. Patroana de la *Vltava* urma să fie foarte mulţumită.

Poate că, din cauza asta, ea o să-i dăruiască un costum de baie în plus !

Năvăli spre baie pentru a se spăla şi-şi aminti la timp ceea ce îi recomandase Anna. Mai întâi, să scoată cu grijă obiectul ce se afla în adâncul pântecului său.

Cu picioarele îndoite, fesele un pic depărtate, se pipăi cu grijă, şi scoase în cele din urmă un obiect care, după ce fusese spălat cu grijă, fu depus pe etajera din sticlă de deasupra chiuvetei.

Nu semăna a nimic. Era un soi de bilă mare din fildeş, inofensivă. Netedă la pipăit, cu pereţi subţiri ca hârtia de ţigară, era plăcută la mângâiat.

Dar diametrul interior era ocupat de o lamă de ras nouă şi ascuţită. Bila de fildeş era goală şi în fundul ei se putea vedea lama.

Pentru a-şi duce la îndeplinire răzbunarea sa îngrozitoare, doamna Brozek n-o alesese pe Tereza la întâmplare. Tânăra fată avea un talent deosebit care-i adusese elogii din partea clienţilor *Vltavei*. Erau greu de uitat, chiar dacă făceai amor doar o dată, contracţiile nemaipomenite cu care era înzestrat pântecul ei. Dacă vroia, te frământa treptat, din vârf şi până

la baza penisului, aproape științific, făcându-te să „mărturisești" tot ceea ce ea vroia. Până la ultima picătură.

Anna Brozek îi explicase bine Terezei cum să procedeze. Ele făcuseră chiar o încercare, la începutul serii, când Anna se echipase cu un sex artificial enorm, din cauciuc, pe care-l scosese tăiat în două din burta Terezei. Probă concludentă.

Prin contracțiile progresive ale mușchilor săi interni, Tereza își înfipsese bila de fildeș în fundul pântecului, așteptând acolo momentul întâlnirii cu membrul bărbătesc pentru a-l tăia în două.

Totul decursese așa cum fusese prevăzut.

Frantisek Ouparova era mort. În plină fericire. Aproape fără să-și dea seama. Ca acei americani de altădată, care în Vietnam se agățau de câte o prostituată, ca mai apoi să se trezească cu un fel de fâșii între picioare, prin care sângele îi părăsea rapid. Aceasta fusese pe vremuri frica tuturor yankeilor... aceste curve cu pântec capcană, care luptau în felul lor pentru Vietnam, îmbinând utilul cu plăcutul, pentru a demoraliza adversarul. De altfel, o tradiție locală. Țărăncile vietnameze ale secolelor trecute luaseră obiceiul de a rezista în acest mod invadatorilor care le fugăreau prin așezări pentru a le viola. Te aperi cum poți atunci când n-ai arme.

Cu degetele sale cu unghii lungi, ca acelea ale unei sălbăticiuni, Tereza mângâie gândi-

toare semi-sfera de fildeș, care ascundea în ea lama ucigașă. Doamna Brozek îi spusese cum se numește în vietnameză. *Congaï.* Doamna Brozek avusese un amant, ofițer în armata franceză, vechi luptător în Indochina... Faptul era de notorietate publică la *Vltava.* El o ajutase mult la deschiderea restaurantului și clubului, aducându-i numai lume bună. Precis, el îi vorbise despre *congaï.* Și ea-și adusese aminte la momentul potrivit. Atunci când Ouporova se ivise din trecut și apăruse în viața ei.

Tereza se apropie de oglindă și se privi, găsindu-se că are ochii prea încercănați. După emoții ca acestea, avea nevoie de somn. Pe puțin douăsprezece ore. Îi plăcea la nebunie să se scufunde în neat, ca apoi să reapară mai proaspătă și mai atrăgătoare ca oricând. Mai frumoasă ca niciodată. În noaptea asta, va dormi buștean, simțea.

Ar fi putut să se culce chiar lângă masa de carne însângerată și să adoarmă fără nici un fel de probleme. Era în stare și o știa. Nu-i păsa absolut deloc de ceea ce se întâmplase în noaptea asta. Nu era treaba ei, era a doamnei Brozek. Ea, ea nu făcuse decât să execute ordinele binefăcătoarei sale. Fără să pună întrebări. Ca o adevărată asasină de profesie.

CAPITOLUL IV

Era o fată foarte tânără, cu fustă lungă și neagră, care-i atârna până la glezne, cu un maieu Suzuki, la baza gâtului, dar foarte decoltat la mâneci. Era destul ca să respire sau să stea în profil, ca să zărești sânii ei grei, cu sfârcurile ușor întărite, extrem de brune. Părul ei lung, șaten-arămiu, flutura în vântul dimineții. Ora șase și treizeci de minute – oficial, la această oră soarele răsărise de cel puțin două ore. Totuși, pe cer mai erau încă ușoare umbre albăstrui, amintiri ale nopții care trecuse. Un mic nor, pierdut pe cerul azuriu, nu însemna mare lucru. Ziua, încă o dată în plus, urma să fie caniculară.

Fata purta un soi de încălțăminte neagră, și, pe trotuar, cu picioarele desfăcute, cu un zâmbet larg pe buze, bloca trecerea.

– Te așteptam, frate, murmură ea. Pe tine te așteptam, da !

Bărbatul căruia îi blocase trecerea se apropie și se opri complet. Era un splendid atlet brun, îmbrăcat în lucruri de bumbac roșu, cu

adidași albi cu dungi albastre în picioare. În părul lui foarte creț se vedeau ici-colo câteva fire albe, dar ăsta nu era un indiciu după care să-i dai vârsta. Umeri ca ai lui Robert Mitchum și o față de Alain Delon, reușeau să-l împiedice să treacă neobservat, oriunde s-ar fi dus. Se mai putea observa o cușcă toracică, mai neobosită decât un plămân artificial și o musculatură super-antrenată la judo. Se apropia-se cu pași razanți, brațele la nouăzeci de grade față de tors, care era un pic aplecat în față. Acum, la zece centimetri de fată, continua să bată pasul pe loc, pentru a nu-și pierde ritmul și o examina pe aceasta cu mare atenție. Avea ochii foarte negri, gen laser și fata se simți străpunsă de această privire. Dar, ciudat, privirea n-avea nimic neplăcut.

– Ați putea să repetați, vă rog ? întrebă el.

Foarte sus, deja, soarele trimitea cantități imense de lumină asupra geamurilor turnului Montparnasse și geamurile în chestiune reflectau această lumină, ca tot atâtea pumnale strălucitoare.

Pe trotuarul bulevardului Edgar Quinet, care trecea pe lângă cimitir, nu era țipenie, în afară de cei doi. Nimic în afară de mașinile parcate, cu geamurile puțin aburite din cauza nopții. Și cât vezi cu ochii, magazinele cu afișele fatidice ale lunii august, anunțând închiderea anuală, „ca urmare a aplicării legii concediilor plătite". ȘI AȘA MAI DEPARTE ! Paris, 3 august. Un aer

de oraș părăsit. Fără aglomerația de automobile... doar mașini de la domeniul public, găurind peste tot. Cozi interminabile la magazinele rămase deschise.

Fata își ridică brațele pentru a-și împleti, mașinal, o coadă din părul ei de culoare închisă.

– Pe tine, frate, repetă ea. Pe tine te așteptam.

El dădu din cap. Nu era surd. Lumea era plină de nebune și nu toate plecaseră pe Coasta de Azur. Mai rămăseseră destule și la Paris și trebuise ca el să dea peste o mostră tipică. Necunoscuta era încântătoare, dar avea ceva ciudat în ochii ei verzi. O fixitate stranie, o privire încețoșată, vagă. Absentă.

– Ne cunoaștem ? întrebă el amabil.

Fata zâmbi. Avea strungăreață.

– Suntem frați ai aceleiași lumini, făcu ea cu un aer convins. Te-am recunoscut imediat...

– Ce ? întrebă el.

– Tu cauți dragostea. Nu era proastă, gândi el. Dar depinde ce fel de dragoste... Cauți dragostea și lumina, reluă fata, pătrunsă.

El ridică din umeri.

– Întotdeauna cauți ceva de genul ăsta ? zise el, fără a se aventura prea mult.

Ea zâmbi și mai tare, descoperindu-și din nou dinții ei drăgălași.

– Dar dacă nu cunoști Calea, este cam greu, nu ?

Ea-şi ridică încă o dată braţele ca să-şi aranjeze părul. La subţiori avea două tufe de păr bogat arămiu. Atletul cu înfăţişare de campion olimpic simţi cum i se urcă temperatura cu zece grade.

– Tu cunoşti *Calea* ? o întrebă el, încercând să nu zâmbească.

Ea scotoci în sacoşa ei, un fel de geantă din piele, uzată, de unde scoase un soi de prospecte imprimate. N-aveai decât să citeşti anteturile prospectelor, ca să-ţi dai seama imediat de unde vine. De la o oarecare „Fraternitate spirituală universală a Dumnezeului dragostei". Guru acestui FSUDD, în fotografie, în centrul paginii, aproba un surâs radios, pierdut într-o hartă de zece kilometri.

– Asta-i *Calea* ? întrebă el.

– *Calea* este pretutindeni, murmură ea. În dimineaţa aceasta, pentru tine, *Calea* trece prin mine... Mâinile ei începură să coboare încet. Îi mângâiară şoldurile şi începură să alunece, unindu-se treptat peste pântecele lui... Ai vreo preferinţă ? întrebă ea lipindu-se le el, în timp ce degetele începuseră să-l maseze în locul unde un bărbat normal, începe să-şi schimbe dimensiunile, funcţie de împrejurări.

– Ca să fac ce ? suflă el.

– Ca să găsim împreună *Calea* şi lumina, murmură fata.

El se aplecă spre ea. O curvă mistică. Era prima dată când întâlnea una. Trase cu coada

ochiului în dreapta și stânga bulevardului Edgar Quinet. Un muncitor matinal, îmbufnat că trebuise să rămână la Paris, în luna august, se târa spre metrou.

– Să plecăm de aici, șopti el.

Mașina lui, un Golf GTI gri, era parcată chiar în fața unei prăvălii de pompe funebre. Unul din puținele magazine care nu purta afișul „închidere anuală". Pentru moarte, nu se inventase deocamdată, concediul plătit, nici cea de a cincea săptămână.

Nostim mod de a căuta „Calea și Lumina !" De abia așezată pe bancheta din piele a mașinii, fata, sprijinită de spătarul scaunului își ridicase fusta cea neagră și acum, cu mâna sub țesătura spumoasă, își scotea slipul minuscul, o chestie specială prinsă cu două capse : era suficient să apeși pe ele și bucățica de material rămânea între picioare, descoperind un tufiș bogat, un smoc des și buclat, în relief, la baza pântecului.

– Mă cheamă Greta, făcu ea. O să vezi cât sunt de dulce. La început o să te sug și după aceea poți să-mi faci tot ce vrei. Sunt bună de luat prin toate părțile, dar dacă tu vrei să mi-o bagi în cur, aș fi încântată, foarte... Hotărât că erau mai multe drumuri pentru a ajunge la Lumină... Paraşuta își ridică fața... După aia, o să-mi dai ce poți... sau ce vrei... Nu pentru mine, ci pentru *Fraternitate*. Pentru ca toată omenirea să-l descopere pe Dum-

nezeul iubirii... Privirea îi căzu brusc pe tabloul de bord al Golfului... Ia te uită, ai telefon ? Înseamnă că eşti bogat ?

Omul în costum de sport roşu scutură din cap.

— Nu, murmură el. Este o maşină de serviciu... Tuşi... Sunt poliţist.

*

* *

Boris Corentin, inspector divizionar al Brigăzii Mondene *, n-avea degeaba cincisprezece ani de meserie. La „Afaceri recomandate", secţia de elită a Brigăzii Mondene, secţie cu super-riscuri, lovituri mascate şi scandaluri confidenţiale, pe care trebuia să le cercetezi cu cea mai mare discreţie, el văzuse destule, ca să nu se mai mire de nimic. Se gândea să-şi reamintească de toate astea, atunci când va ieşi la pensie. cât mai târziu posibil, stabilindu-se probabil în Bretagne, pe coasta Audierne, din faţa oceanului dezlănţuit, în apropierea căruia se născuse. Cincisprezece ani de studiat dosare încâlcite, de mers pe piste însângerate, de urmărit grandomani ai sexului şi ai crimei, incitatori la tot felul de perversităţi, combinaţii ale plăcerilor şi suferinţei. Cincisprezece ani de bătut Parisul şi împrejurimile. Şi uneori, să mergi să-ţi urmăreşti vânatul, de partea cealaltă a lumii, în Japonia sau Bul-

* Vechiul nume al Brigăzii de stupefiante şi proxenetism.

garia, Abidjan sau San Francisco. Se apropia acum de patruzeci de ani și începea să fie suficient de cunoscut, ca oamenii să se întoarcă după el, pe stradă, întrebându-se unde l-au mai văzut. Un copoi frumos ca un star de cinema și care măsoară un metru optzeci și cinci, nu se uită atât de ușor, mai ales când l-ai văzut o dată sau de două ori la televizor, la „Informațiile" de la ora 20. Comentând în cincisprezece secunde deznodământul uneia sau alteia dintre afacerile care ținuseră opinia publică cu răsuflarea tăiată, vreme de mai multe săptămâni. Nu-și făcuse niciodată un titlu de glorie. Nu el căutase lumina reflectoarelor. Ei îl obligaseră și se aruncaseră asupra persoanei sale, fără a-i cere părerea.

Chiar cînd crezi că știi totul, mai sunt încă multe de descoperit. Asta își spunea Boris Corentin în acea dimineață, în timp ce fata de lângă el, devenită brusc mută, își închidea slipul cu capse pe șolduri. Ea nu mai zâmbea. Se părea că regretă enorm faptul că în căutările ei, ale *Căii și Luminii*, dăduse peste el. „Dumnezeul dragostei" îi jucase o festă urâtă și ea îi purta ranchiună.

Boris Corentin bătu cu degetele în volan. Obosise brusc. Noaptea trecută fusese albă... stătuse de planton în arondismentul XVII, sub ferestrele unui hotel, la marginea parcului Monceau, care se încăpățânase să rămână gol. Firul primit de la un informator, care îi livrase

această poveste, a unor fetițe și a unor domni în vârstă, sperând să obțină o reducere a pedepsei și care nu lăsase să transpire nimic.

Suspină și o privi pe fata cea brunetă de pe banchetă. O boarfă mistică ! Nu mai văzuse una ca asta... Ce să mai spui că, din conștiință profesională, fusese obligat s-o oprească tocmai când ea era pe calea cea bună !

– Nu mai fă mutra asta, murmură el. Te duc cu mine, dar nu-i o tragedie... o mângâie pe păr... Bine, o să ciripești, ne-am înțeles ! Dar dacă îmi promiți că o să-mi spui toate detaliile combinației, o să fii liberă peste două ore.

Ea se întoarse către el.

– Ce combinație ?

– Povestea asta a ta cu „Fraternitatea spirituală" sau cam așa ceva. Nu tu mă interesezi. Cel care organizează toată chestia asta, Guru ăsta al tău...

Ea se cambră.

– Nu este guru al meu ! îi zvârli ea. Este reprezentantul Dumnezeului dragostei pe pământ.

Boris surâse întorcând cheia de contact.

– Dacă vrei... Asta nu-l împiedică să vă trimită să tociți asfaltul ca să-i băgați bani în casierie. Cum numești tu asta ?

Mașina Golf era pe cale de a porni.

– „Swami Natkormano" spune că noi suntem ca niște pescari care-și aruncă năvodul în apele dragostei...

Boris Corentin băgă în viteza a doua. Turnul Montparnasse, sticlind în soare, făcea cercuri aurii pe cerul albastru.

– Vezi tu ? murmură el blând, tocmai asta îți cer să-mi explici în amănunțime și după aceea, îți jur că o să te las liberă.

Nu-i mai preciză urmarea. Când ea îi va povesti totul, va fi liberă, dar probabil „Fraternitatea" se va fi volatilizat, dat fiind faptul că ar fi existat destule elemente ca să-l bage la răcoare pe Swami Natkormano, care era Swami, așa cum Boris era valetul papei.

CAPITOLUL V

Treptele scării Gerflex. Conducând-o la etajul doi de la Quai des Orfèvres, Boris Corentin trebui să facă un efort eroic asupra lui, pentru a nu privi prea mult superbul posterior care-l preceda. O pereche de fese care trebuie să fi fost monumentale sub țesătura foarte fină a fustei negre care se mula la fiecare pas.

Hotărât lucru, era dimineața tuturor descoperirilor. Chiar adineauri în mașină, pe bulevardul Edgar Quinet, trebuise să-și reamintească de mai multe ori că era polițist, ca să oprească acțiunile Gretei, mica parașută de la „Fraternitatea spirituală universală a Dumnezeului dragostei"...

După intrândul din sticlă groasă de pe palierul al doilea, trecură în fundul culoarului, prin fața cabinei cu geamuri a paznicului. În sfârșit, sosiră în biroul „Afacerilor recomandate" unde Robert și Tardet se hlizeau deja pe deasupra dosarelor lor.

– Ah, dumneata eşti, Boris ? Pici bine ! îi azvârli Tardet, ridicându-şi faţa slabă şi veşnic galbenă.

Enormului Robert începură să-i sticlească ochii, cercetând silueta fetei celei înalte, cu maieul foarte decoltat la umeri.

– Slabă ! şuieră el. Acum le aduci la birou ? Ştii că nu este de prea bun gust ?

Boris dădu din mână. Tocmai îşi punea geanta de piele neagră pe biroul său. Înăuntru era ţinuta sa de oraş. Bluza de pânză, jeanşi şi cămaşă albastră Lacoste. Când făcea un pic de jogging matinal, înainte de a ajunge la Quai, în general, se aranja să se schimbe în maşină. Numai că de data aceasta, avusese o pasageră şi n-avusese chef să facă demonstraţii vestimentare care să-i amintească pentru ce îl acostase ea adineauri. Nu trebuia să te joci cu focul.

– N-ai vrea să te laşi păgubaş ? îi azvârli el. Închipuie-ţi că domnişoara este aici ca să răspundă la câteva întrebări. Glumele tale răsuflate păstrează-le pentru altă dată, OK ?

Tardet îşi ridică nasul dintre dosare.

– Nu m-ai auzit, Boris ? întrebă el. Te caută Baba *. Inspectorul Aimé Brichot este deja în biroul lui.

Robert culese câteva firimituri de corn, ce-i căzuseră pe birou. Încă mai avea o bucată

* Porecla comisarului divizionar Charlie Badolini.

între degetele mâinii drepte, gata să o înmoaie în cafeaua de dimineață.

– După părerea mea, se-ngroașă gluma, adăugă el.

– Da ? îl întrebă Corentin. De ce ?

– Pentru că s-ar părea că-i o afacere mare. Și că Mémé, care trebuia să plece peste trei zile să se întâlnească cu Jeannette și copiii, la La Baube, are impresia că, încă o dată, o să-l tragă de fundul pantalonilor ! Bref, nu se mai vede plecat.

Boris își frecă vârful nasului.

– Începe ca pe vremea afacerii Ferret, s-ar zice, murmură el.

– Numai că acuma nu mai este vorba de o roșcată în mijlocul unei vile înconjurată de pini și cu piscină. Este vorba de Paris. Paris, de data aceasta, după ceea ce am auzit că se spune. Îți dai seama cum apreciază Mémé...

Boris suspină.

– Bine, mă schimb și mă duc. Robert ? Vrei s-o iei în primire pe domnișoara ?

Robert cel enorm țâșni de pe scaunul lui.

– Și încă cum ! mugi el.

Boris ridică din umeri.

– Calmează-te, îi recomandă el. O să te mulțumești s-o interoghezi ca lumea, va fi suficient.

– Și s-o interoghez despre ce ? întrebă Robert.

– Vino cu mine, făcu Boris. O să-ți explic totul, în timp ce o să mă schimb.

*

* *

Trecut prin ușa dublă a marelui birou mobilat în stil Empire, al lui Charlie Badolini, șeful Brigăzii Mondene, Boris Corentin rămase o clipă în prag, pentru a examina ceafa de găină fără pene a lui Aimé Brichot, coechipierul lui de cincisprezece ani și singurul, adevăratul și cel mai bun prieten al lui. „Tu, scumpul meu, gândi el înaintând în încăpere, turbezi, fumezi și nu-ți convine deloc, dar ce-a fost mai greu a trecut. Te gândești deja cum s-o anunți pe Jeannette la telefon...

Șeful Brigăzii Mondene își aranjă mașinal cele două șuvițe lipite de craniu, indicându-i lui Boris un fotoliu, cu brațele în formă de gheare de leu, lângă cel al lui Aimé.

– Ai picat bine, mormăi Badolini. Tocmai îi împrospătez memoria inspectorului Brichot...

Cu vârful unghiei, desfăcu un pachet de Celtique și scoase o țigară, pe care o duse la buze și o aprinse cu aviditatea unuia care ținuse post negru vreme de patruzeci și opt de ore.

– Corentin, reluă el, îți aduci aminte de circumstanțele morții lui Lesterfield-Blainville, acum trei ani ?

Boris se așeză picior peste picior.

– Diplomatul Lesterfield-Blainville ? Cred că Brigada Criminală s-a ocupat de afacere.

Badolini trase cu sete din țigară, consumând aproape cinci centimetri din Celtique-ul său.

– Exact... scoase un sunet de nemulțumire... Ca de obicei, la Brigada Criminală, n-au făcut nimic. Cazul s-a clasat... Îngerul negru al reglării conturilor interprofesionale și al proverbialului război din sânul poliției traversă încăperea înviorat și gata de noi aventuri... Și moartea lui Frédéric Schönberg, acum doi ani ?

– Bancherul ?

– Exact... șeful Brigăzii Mondene se sufoca de râs... Tot cei de la „Criminală" s-au ocupat. Și au obținut aceleași rezultate ca în cazul Lesterfield-Blainville ! Sunt formidabili ăștia de la „Criminală" ! își stinse țigara în mijlocul cimitirului de chiștoace din scrumiera ce se afla în fața lui... Constat cu plăcere, Corentin, că memoria ta este în continuare strălucită, aprecie el. Dar dă-mi voie să te mai întreb ceva. Îți aduci aminte de împrejurările exacte ale morții lor ?

Boris se gândi o clipă.

– Foarte bine, domnule Divizonar. La fel de bine pe cât fuseseră de îngrozitoare, aceste împrejurări. Dacă-mi aduc bine aminte, aveau amândoi sexul tăiat în două, așa este ?

– În sensul lungimii, opină Badolini care nu mai rădea. O şmecherie oribilă. Au fost găsiţi goliţi complet de sânge...

Boris reflecta.

– Presupun că nu pentru a dezgropa aceste afaceri m-aţi convocat, domnule Divizionar ?

Charlie Badolini îşi apropie palmele ude de transpiraţie, una de alta. Nu era decât ora 9 dimineaţa şi Parisul era deja ca o oală pe punctul de a da în clocot...

– Nu, făcu el, deşi... îşi mută fundul pe fotoliu... Nu crezi că dacă mi-am asumat sarcina neplăcută, reluă el, de a-l reţine pe inspectorul Brichot cu riscul de a-i ruina vacanţa, n-o fac pentru un fleac ?

Boris îi zvârli o privire lui Aimé. Stătea tăcut în fotoliu. Doar urechile lui, uşor înroşite trădau ceva. La fel ca şi mărul lui Adam, care-i urca şi cobora convulsiv nodul de la cravata lui verde praz. Aimé Brichot *digera*. Înahiţise totul foarte greu.

– Reiau, tuşi Badolini, împingând pe masă scoarţele unui dosar. Iată raportul comisarului din strada Mail, care şi-a trimis ieri seară poliţiştii la faţa locului.

– Care loc ? îl interogă Corentin.

– Un mic apartament din strada Montmartre, răspunse Badolini. Vecinul de palier care venise să împrumute un tirbuşon, cred c-a făcut o mutră descoperind asta...

„Asta" era una din fotografiile luate de poliţişti şi era tot ceea ce putea fi mai apetisant. Un bărbat corpolent, gol pe jumătate, la pământ şi al cărui sex era masacrat îngrozitor. Despicat până la rădăcină, ca altădată cel al diplomatului şi al bancherului : Lasterfield-Blainville şi Schönberg... Boris începu să înţeleagă de ce le vorbine Badolini despre el.

Ridică ochii un pic şocat.

– Când s-a petrecut moartea ? întrebă el.

Badolini cercetă raportul de autopsie.

– „Rece, pată verde abdominală, citi el... Ţesuturile celulare distruse... Crima a fost comisă în urmă cu cel puţin patruzeci şi opt de ore..."

Corentin îşi încreţi fruntea.

– Asta ne duce cu gândul la 1 august ?

– Exact, murmură Charlie Badolini. Şi, după constatări, avea de asemenea certitudinea că mortul n-a murit la el. A fost adus după ce l-au omorât. Locuinţa lui n-are practic urme de sânge. S-a golit în altă parte...

Corentin îşi suflă nasul discret.

– Se ştie despre cine este vorba ?

– Un oarecare Frantisek Ouporova. Exilat în Franţa în 1983. Renunţat la cetăţenie. 52 ani. Lucra la Paris, într-un mic birou de la Radio-France-Internationale, unde şi aţi cehi, emigraţi ca şi el, fac un buletin de actualităţi destinat foştilor lor compatrioţi, cu, bineînţeles,

toate informațiile care le sunt refuzate cehilor de către mass-media de stat din Praga...

Se ridică și făcu câțiva pași până la fereastră.

– Pentru moment nu se știe mai mult. De exemplu, nu știu încă nimic legat de existența victimei în țara lui de origine... Își apropie fruntea de geam. Jos, o șalupă plutea pe apele noroioase ale Senei... Tot ceea ce știm este că a murit într-un chip caraghios. Într-un fel caraghios... În orice caz, în același mod ca Lesterfield-Blainville și Schönberg... Într-o maniera, să spunem, total barbară...

Boris își întoarse bustul.

– Asta ne permite totuși să afirmăm că este o oarecare legătură între aceste trei cazuri, șefule ?

Badolini dădu din umeri.

– Asta ne permite să nu dăm la o parte această ipoteză. Mai ales că nu suntem singurii, închipuiți-vă, care au făcut aceste legături.

– Brigada Criminală se ocupă și ea ?

– Nu numai Criminala, Corentin. Am impresia că această moarte îi interesează, în realitate, pe mulți. La întâmplare, bineînțeles. Dar cum este vorba de un refugiat ceh, încep să se agite și cei de la Securitatea națională. Cred că-și imaginează cine știe ce afacere de spionaj, sau de reglări de conturi între serviciile secrete. La urma urmei, Frantisek Ouporova și-a

petrecut o mare parte din viață în spatele Cortinei de fier...

– Dar nu și Lesterfield-Blainville și nici Schönberg, ripostă Corentin.

– Corect. Din cauza aceasta contez pe voi ca să-mi găsiți răspunsul la toate aceste întrebări. Și cu cât va fi mai repede, cu atât mai bine, vă rog să mă credeți...

Boris se ridică și el la rândul lui.

– Scuzați-mă, șefule, dar aș vrea să-mi permit încă o întrebare.

Charlie Badolini se depărtă de fereastră.

– Te rog...

– De ce-i cereți inspectorului Brichot să rămână la Paris ? Ar putea foarte bine să mă însoțească la cercetări Robert și Tardet...

Badolini tresări.

– Nu te gândești de ce ? zvârli el.

– De ce ? murmură Boris.

– Sunt băgați până la gât în povestea cu falsele surori medicale.

Boris își lăsă capul pe spate.

– Credeam că s-a terminat, îngăimă el.

În realitate, nu se terminase deloc, le explică Badolini. În fiecare zi se descopereau alte ramificații ale acestei rețele de nemernici, care, cu ajutorul unor surori ce lucrau într-un spital de copii din zona pariziană, intrau noaptea în serviciul de chirurgie și abuzau liniștiți de fetițe și băieți, profitând că aceștia erau sub influența anesteziei după o operație sau un accident...

– Să nu mai vorbim, murmură Corentin. Nu știam.

Cinci minute mai târziu, părăseau biroul șefului Brigăzii Mondene.

Pe culoar, Brichot îl prinse pe Corentin de mânecă.

– Mulțumesc, totuși, frate, zise el cu o voce joasă.

– Am făcut ce-am putut, murmură el.

În biroul Afacerilor recomandate, Greta, mica boarfă a „Dumnezeului dragostei" era așezată la masă, în fața lui Robert, mai congestionat ca de obicei.

– Știi, Boris, făcu el, este un mare porc patronul ăsta de la „Fraternitate" ! Simt să o să ne distrăm bine când o să-l băgăm la răcoare.

Corentin se căută prin buzunare, după o țigară.

– Ți-a spus tot ce știa ?

– Sper, făcu Robert, consultându-și notițele.

– Atunci, las-o să se care, zise Corentin fidel promisiunii pe care i-o făcuse fetei.

Aceasta îl învălui cu privirea pe frumosul polițist atletic pe care avusese proasta inspirație să-l agațe, în această dimineață, pe bulevardul Edgar Quinet.

– Mulțumesc, murmură ea.

Boris o luă de umeri.

– Cară-te. Și bagă-ți în cap că poți găsi *Lumina* oriunde, în afară de acolo unde o căutai tu.

Pe urmă se cufundă în dosarul Ouporova, în timp ce Aimé Brichot, în fața lui, forma numărul de telefon, gândindu-se cum va primi Jeannette, la La Baube, vestea proastă a contramandării venirii lui.

CAPITOLUL VI

Prin vizorul pătrat al uşii de comunicaţie dintre bucătărie şi sala restaurantului, Anna Brozek inspectă pentru o clipă baletul perfect sincronizat al chelnerilor cu veste albe, printre mese. Prânz. La *Vltava* era ora de vârf. Sala era plină de consumatori veniţi din cele patru colţuri ale lumii şi care sporovăiau în toate limbile posibile şi imaginabile.

Perfect, gândi ea. Totul este bine. Totul merge ca pe roate.

Ea avusese această idee de geniu, de a-şi instala restaurantul cu nume atât de nostalgic pentru ea, în mijlocul Montmartre-ului. Fiecare vară însemna un cârd de turişti, care se năpusteau asupra cartierului ca un stol de vrăbii turbate, dintr-un film de groază. Avantajul era că aceştia nu se prea uitau la preţuri, din cauza barierelor cauzate de limbă. O cafea devenea, de exemplu, chiar de la începutul lunii iulie, cât o cafea dublă şi poşirca putea fi vândută, bineînţeles, la preţul şampaniei. Totul decurgea excelent. Euforia estivală domnea de

amoele părți ale baricadei, la consumatori cât și la producători.

Ea se dădu la o parte, pentru a lăsa să treacă un platou încărcat cu friptură de porc à la Boemia, un gulaș și două sticle cu vin de Moravia. Afacerile mergeau strună, la orizont nu era nici o umbră și în patruzeci și opt de ore ea va îmbarca tot personalul, cu destinația „Coasta de Azur". Peste trei zile, va deschide obloanele camerei sale și va primi albastrul-azuriu în plină față, cer și mare confundate, cu doi sau trei amatori de surfing încercând să salte deasupra valurilor și un mic iaht l orizont...

Se îndepărtă cu pași mari, cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi din pânză bleu. Singurul lucru care o neliniștea era reacția Terezei. Nu în seara morții lui Frantisek Ouporova Nu. Dimpotrivă. În noaptea aceea dormise până a doua zi la prânz. La trezire, lucrurile se complicaseră. De abia trezită, atunci când Anna tocmai intra în camera ei, începuse să tremure. Și după aceea urmaseră lacrimi. Că zuse peste pat pradă unei veritabile crize nervoase. Ca și cum, în capul ei de păsărică, crima pe care o comisese avusese nevoie de ore întregi ca să se materializeze în întreaga ei grozăvie. Bineînțeles, se calmase destul de repede. Dar Anna preferase să ia maximum de precauțiuni. Anulase toate întâlnirile pe care Tereza le avea până la plecare. O închisese pe

tânăra fată într-una dintre camerele apartamentului secret. Acela în care n-ajungeai decât traversând apartamentul cel gol și coșcovit. Chiar lângă camera unde Frantisek, în cealaltă seară, se golise complet de sânge în câteva zvâcnituri. Nu ești niciodată suficient de prudent. Camera în chestiune avea ferestre groase și închizătorile de la ferestre sudate. Cât despre ușă, bineînțeles că Anna era aceea care păstra cheia. Peste două zile, ea și Tereza vor lua avionul. O măsură pe care ea o hotărâse, în urma crizei de nervi a fetei. Celelalte „protejate" ale doamnei Brozek vor cobori la Midi, din tren. Anna o cunoștea pe tânăra ei compatrioată ; cum va ajunge pe malul mării, sub soarele Coastei de Azur, va uita cu toată viteza, tot ce se întâmplase aici.

Anna se apropie de unul dintre bucătari, aplecat deasupra mesei.

– Este gata platoul ? întrebă ea.

– Iată-l, doamnă.

Doamna Brozek inspectă conținutul dintr-o privire. Șuncă de Praga, topinkiz (pâine prăjită cu ulei și frecată cu usturoi, o specialitate cehă delicioasă) și rață friptă cu bulete și cu varză.

– Perfect, spuse ea într-un târziu.

În fundul bucătăriei se afla o ușă care dădea spre un culoar ce se deschidea înspre toaletele rezervate personalului restaurantului.

Pe urmă, o altă uşă, la capătul culoarului, la care doar ea singură avea cheia. O deschise. Încă un culoar : cel al clubului, la care se ajungea în mod normal din exterior, prin uşa cu cod ce dădea spre strada Norvins. Pe urmă scara. Micul salon îmbrăcat în catifea roşie. Celelalte culoare. Celelalte camere. Nimic mai neobişnuit decât un „Club de rendez-vous" în plină zi, când nu sunt clienţi, când locul este curăţat dar în atmosferă pluteşte totuşi un miros de tutun stătut şi devenea altceva, şi anume, parfumuri mai intime, mai „umane", mai sexuale ca să zicem aşa. Era ambianţa în care doamna Brozek se afla 24 de ore din 24, dar ea nu dădea nici o atenţie. De abia se mira din când în când, în plină zi, să întâlnească la întortocherea unui culoar o faţă goală, lucru firesc în timpul nopţii, sau doi sau trei privitori făcându-şi o mică plăcere cu mâna, în timp ce priveau prin „confesional" un cuplu ce se regula liniştit.

Sub nici o formă nu urca, practic niciodată, la etajul întâi, în timpul zilei. Era momentul când fetele care munceau noaptea se odihneau.

Oficial, adică pentru cercetările plictisitoare ale fiscului, bineînţeles, fetele în chestiune erau angajate ale restaurantului şi declarate drept chelneriţe. Bineînţeles, tot oficial, nu fuseseră autorizate să doarmă acolo. De fapt, nu dormeau acolo, ci în celălalt apartament,

aceia la care se ajungea doar traversând o locuință goală și degradată și care se situa cu două imobile mai încolo. Și tot oficial, apartamentele în chestiune nu-i aparțineau și ar fi trebuit o percheziție în toată regula a imobilului unde se afla *Vltava*, ca să se descopere ieșirile secrete ce serveau drept uși de comunicație. Cu doi ani în urmă, un inspector fiscal își băgase nasul în afacerile doamnei Brozek și plecase perfect satisfăcut. Registrele restaurantului erau în perfectă ordine. Cât despre clubul de la primul etaj, era vorba despre un loc de întâlnire al adulților de ambele sexe, liberi să se distreze după cum vor. De când Camera corecțională anulase toate hotărârile destinate altui club privat de același gen, *Cleo*, pentru că un inspector și o inspectoare se introduseseră acolo fără a avea aprobările comisiilor și clubul respectiv își redeschisese triumfător ușile, trebuia să fii foarte precaut înainte de a ataca localurile unde se făcea amor în colectiv. Sau trebuia să ai motive serioase de genul trafic de arme, droguri și alte chestii asemănătoare. Tot felul de lucruri pe care, până acum, doamna Brozek le ocolise ca pe ciumă. Fuseseră câteva mici neplăceri, în urmă cu doi-trei ani, dar se rezolvaseră foarte repede și fără a face valuri. Tentative de șantaj... Un truc pe care nu-l înghițise încă. De când își părăsise țara de origine, Anna Brozek hotărâse

că nu va mai fi victima nimănui. Niciodată. Văzuse prea multe în Cehoslovacia. Îi ajungea pentru mai multe existențe. Acum era hotărâtă să urce treptele în mare viteză. Avea 35 de ani și pierduse enorm de mult timp. Nu-și alesese singură acest mod de existență. La Praga, ea învățase fotografiatul. Făcuse, în 1968, chiar reportaje reușite despre tancurile Pactului de la Varșovia care zdrobiseră rapid speranțele unui întreg popor, ce nu ceruse mare lucru, ci doar un minimum de libertate. Grație jurnaliștilor occidentali, reușise să trimită aceste reportaje peste Cortina de fier și ele fuseseră publicate în Europa. Fusese începutul unui lung șir de necazuri pe care nu le mai putea uita

Ajunse la capătul culoarului de la etajul întâi. Aici, oficial, era domeniul doamnei Brozek. Apăsă pe vârful unei săgeți din mijlocul țintei care decora peretele și acesta alunecă ușor.

Un iz de mucegai îi veni în față. Apartamentul coșcovit, ce servea de trecere dintre cele două universuri, cel public și cel secret, peste care domnea ea, era îngrozitor de umed. Chiar și în perioadele caniculare ca aceasta. Mărpasul și se află în celălalt apartament, acela în care erau instalate camerele „protejatelor" sale. Și aici erau aduși câțiva clienți aleși pe sprânceană, departe de privirile indiscrete.

Ca și Frantisek Ouporova, în cealaltă seară,

În micuța cameră tapisată cu mătase albastră, Tereza, goală pe pat, stătea singuratică. Fața i se lumină când văzu platoul.

– În sfârșit ! strigă ea. Dacă ai ști cât mi-e de foame !

Anna Brozek o învălui cu o privire duioasă. Mica mea trăgătoare... gândi ea. Drăgălașa mea ucigașă... Fetița mea... Era mai tare decât ea. Vederea Terezei o mișcase, de prima dată când o văzuse. Era fata care nu putuse fi ea. Și puțin mai mult decât atâta. Mult mai mult.

Ea se așeză pe pat. Tereza începu să atace platoul.

– Ai dormit bine ? murmură ea.

Tânăra fată blondă își ridică ochii foarte mirați.

– Sigur că da ! De ce crezi că n-aș fi dormit ?

Imaginea nevinovăției absolute în fața crimei.

Ceva o furnică pe doamna Brozek în regiunea șalelor. Era irezistibil. Întinse mâna dreaptă spre sfârcurile minuscule ale Terezei, două cireșe, coapte exact cât trebuie. Cu aviditate îi apucă unul, între două degete. Tereza își mișcă fesele.

– Mă gâdili, țipă ea.

Doamna Brozek se azvârli peste ea, arzând de dorință.

Două minute mai târziu, ele se rostogoleau împreună în afara patului, pe mochetă, într-o amestecătură de braţe şi sâni, scuturate de lungi spasme.

CAPITOLUL VII

Scârbit, inspectorul divizionar Boris Corentin se întoarse. În spatele lui, funcționarul cu bluză albă al Institutului medico-legal din piața Mazas, aproape de podul Austerlitz, băga la loc cadavrul în blocul refrigerator, cu gesturi lente și precaute. Se auzi zgomotul unui cărucior metalic, pe urmă acela al unei brancarde care aluneca pe șinele căruciorului și în fine, țiuitul ușii care se închidea. Boris făcu câțiva pași spre ieșire, cuprins de o dorință puternică de a vomа, dorință pe care și-o înfrână aprinzându-și o țigară atunci când ajunse la aer.

— Nu pot să vă spun nimic în plus, zise funcționarul, care-l ajunsese din urmă și care împingea în fața lui căruciorul funebru, în sfârșit gol... Trebuie că s-a golit de sânge foarte repede. S-ar zice că sexul i-a fost tăiat în două cu o lamă de ras... Funcționarul își frecă nasul, lung, coroiat și cu puncte negre... Este prima dată când văd așa ceva, murmură el. Mi-au mai adus tipi castrați. Dar în sensul

lungimii și în două părți, practic egale, este o chestie ! Vă asigur că este absolut inedit !... Reflectă o clipă, ca tehnicianul care încearcă o enigmă ușor prea întortocheată pentru competența sa... Asta a cerut tehnică, adăugă el. Două părți egale, vă dați seama ? În sensul lungimii...

Își ridică nasul coroiat spre Corentin.

– Vă imaginați această treabă, un sex total moale, domnule inspector ? Mă rog, vreau să spun, în repaos...

– Îmi imaginez, se strâmbă Corentin, care prefera să nu-și imagineze nimic.

– Nu văd decât o soluție, reluă funcționarul.

– Care ?

– Când a fost mutilat, era în erecție... nu poate fi decât asta. În plin act sexual.

– A fost luat de-a dreptul prin surprindere, remarcă Corentin.

Îi era greu să-și imagineze scena. Numai și apropierea lamei ar fi anulat erecția. Dacă despre erecție fusese vorba...

– Asta, domnule Inspector, nu este de competența mea, zâmbi funcționarul. Eu sunt aici ca să vă transmit concluziile noastre...

– Înțeleg bine, murmură Boris.

Avea din ce în ce mai multă dorință de a părăsi sala cea mare, pardosită cu alb. Un miros acru-dulceag, ceva ușor piperat. Însuși mirosul morții, care plutea peste tot, cu toate precauțiile și refrigeratoarele posibile.

– Îți mulțumesc, făcu el grăbit. La revedere.

Funcționarul îi întinse mâna cu un zâmbet larg. Era greu să-l refuzi.

Această mână era complet rece. Glacială.

*

* *

La intersecția dintre străzile Rambuteau și Montmartre, mașina Golf trase un pic spre dreapta, pentru a evita o bicicletă și Boris Corentin ieși din pasivitatea sa obișnuită de polițist.

– Ești prea drăguță ca să termini cu viața! îi strigă el biciclistei, care-și îndreptă liniștită direcția cu o zvâcnitură a șalelor, ceea ce îi scoase și mai mult în evidență posteriorul aflat deasupra șeii, mulat într-un șort oranj ce nu ascundea nimic.

Ea-i răspunse cu o bezea, lăsând ghidonul și cambrându-se și mai mult.

Numai și dacă îi priveai scobitura șalelor și cele două sfere ale feselor, simțeai că poți să te uiți așa la infinit, fără să te plictisești. Boris coborî apărătoarea de soare și atacă Montmartre, cu ochii în oglinda retrovizoare, unde apăruse un autocar al Companiei Cityrama cu două etaje, plin de turiști cu căști de urechi în spatele geamurilor. Autocarul încetini în împrejurimile lui 138. În căști, se explica probabil ascultătorilor că aici, în ajunul războiului, pe

data de 31 iulie 1914, la „Café du Croissant", fusese omorât Jaurès. În vitrina unui bistro se mai putea vedea încă glontele, găsit din întâmplare prin anii treizeci, de către niște muncitori care efectuau reparații în cafenea.

Boris înjură printre dinți. Tot ceea ce se putea spune pentru moment, era că ancheta demara foarte încet. De altfel, ca de obicei. Cazuri care se rezolvă rapid nu există decât în filme. La cinema, secvența pe care tocmai o trăise la ambasada Cehoslovaciei, din Avenue Charles-Flaquet, n-ar fi făcut două parale. Clar că nu putuseră să-i furnizeze nici un fel de date asupra unui oarecare Frantisek Ouporova, emigrant ceh, care renunțase la cetățenie, de o bună bucată de vreme. Funcționarul mustăcios care-l primise era tot atât de amabil ca și Cortina de fier, și tot ceea ce Boris reținuse din întrevedere era că cehii adoră mobilierul anilor '50, neoanele și geamurile blindate. Bilanțul era mai curând sărac.

Radio-telefonul țârâi. Boris, care se târa în urma autocarului cu turiști, ridică emițătorul.

– Mémé, strigă el. Unde ești exact ?

– Ies din Casa Radioului. Dar tu ?

– Sosesc în strada Montmartre. Ne întâlnim ?

– Evident. Noutăți ?

– Nimic. Cu excepția faptului că am văzut mortul care avea aerul că nu-i place să fie mort. Și tu ?

– Câteva detalii asupra morții. Nu prea mare lucru, dar nu trebuie să ne așteptăm să nu fie un caz greu, nu-i așa ?

– Te-ai întâlnit cu colegi de-ai lui ?

– La etajul cinci din Casa Radioului. Un mic studio care a fost pus la dispoziția cehilor din exil. Emisiunea lor se numește „Vocea Pragăi". Emit o jumătate de oră pe zi în limba cehă. Acolo lucra Frantisek Ouporova...

– Și atunci ?

– N-ai prefera să continuăm prin viu-grai, Boris ?

– O.K. Imediat. Vii cât poți de repede ?

– Sigur, gemu Brichot. Dar dacă ai vedea aglomerația de aici, Boris ! S-ar zice că o fac dinadins în această lună august, pentru ca parizienii care au rămas să nu-și piardă bunele obiceiuri...

Cinci minute mai apoi, Corentin își parca mașina în spatele unei mașini mari, negre care staționa în fața a ceea ce fusese domiciliul lui Frantisek Ouporova, pe strada Montmartre. La volanul mașinii celei mari era un șofer care-și rodea unghiile. Deloc genul care dă târcoale locului crimei. Boris recunoscu îndată mașina, aparținea unui om din Siguranța Statului. În locurile sus-puse, se părea că este agitație în jurul cadavrului lui Frantisek Ouporova... Un vechi cetățean ceh, asasinat într-un mod deloc banal, care te ducea cu gândul la o răzbunare pe cât de cumplită, pe atât de ra-

finată. Asta dădea o grămadă de idei specialiștilor în cercetare și contraspionaj.

Corentin intră în holul de la intrarea blocului, având impresia penibilă că face pe musca la arat.

*

* *

În interior, era aproape tot atât de întuneric ca și noaptea. Ușa de la cabina portarului se deschise și apăru portăreasa, înconjurată de mirosul de prăjituri. Văzută, ea era într-adevăr o prăjitură de ciocolată și trebuie să fi fost bună la gust.

– Încă ! azvârli ea. De ieri seară nu se mai oprește. Când mă gândesc c-am preferat să-mi iau concediul în iulie pentru că imobilul este liniștit ca un mormânt, în luna august !

În lumina cabinei, portăreasa era ceea ce se numește „sculpturală". Înaltă, brunetă, cu părul lung, strâns în coadă de cal pe vârful capului și prins cu un fel de clește de rufe, verde, ale cărui extremități semănau cu niște scoici. Așa cum arăta, în penumbră, ai fi zis că un mare fluture exotic se așezase pe ea. În afară de faptul că avea același accent ca Linda de Suza, cu care trebuie să fi fost compatrioată... Te întrebai, din instinct, unde și-a trântit ea oare valiza de carton.

– Sunt deja o grămadă de colegi de-ai dumitale, sus, făcu ea ridicând un braț.

– De ce ? Chiar așa, am eu un aer de copoi ? o întrebă el.

Ea mișcă ușor din coapse și fusta ei albă, plisată, se roti. Pe deasupra purta un halat alb, foarte larg, dar care lăsa să se vadă ceea ce întindea țesătura și care nu era deloc vântul.

– Să vedem, șuieră ea. Aprinde lămpița de la dreapta dumitale.

Ea-l examină pe noul venit sub cei 40 de wați care erau suspendați de tavan.

– În mod sincer, făcu ea, s-ar putea să fie o mare pacoste.

Boris prinse lucirea ochilor ei negri.

– Pică bine, scăpă el, este exact ceea ce gândeam și eu.

Ea-și flutură genele. În realitate, îl găsea pe polițist frumos ca un zeu și Boris o găsea pe ea foarte apetisantă. În rezumat, între cei doi era un acord perfect.

Boris își îndreptă câteva bucle rebele de pe frunte.

– Presupunând, o întrebă el, că nu sunt un polițist ca toți ceilalți și că aș vrea să-ți pun câteva întrebări asupra locatarului decedat, te-ar deranja prea mult ?

Ea reflectă un moment.

– Nostim, zise ea în final, ești primul care te gândești... Închise ușa cabinei în spatele lor... Săracul domnul Ouporova, murmură ea. N-a avut niciodată atât de multă lume la el, pe vremea când era viu...

Boris făcu câțiva pași în interiorul cabinei.

– Ești sigură că nu te deranjez ? N-aștepți pe nimeni ?

Ea se undui ușor. Gura ei înaintă, deloc liniștitoare.

– Prostule, îi șuflă ea apropiindu-se. Bărbatul meu este plecat pentru două luni pe un șantier și copiii sunt la bunicii lor, în Portugalia.

Boris se opri, stupefiat. Portughezele, hotărât lucru, erau în avangarda mișcării de eliberare a moravurilor.

– Și să nu-mi spui că ești în serviciu suspină ea lipindu-și gura de a lui. Numai la cinematograf spun copoii asta !

Ea se frecă de el și Boris începu să parcurgă cu mâinile tot ceea ce era suplu și musculos, sub fusta ei, când brusc, ea se desprinse. La naiba ! strigă ea într-o adevărată franceză. Prăjitura o să mi se ardă.

Revenea de la bucătărie, încercând să-și scoată șorțul pe deasupra capului, dar se blocă brusc.

Un cap de Pierot, complet chel și cu mustață, apăruse prin deschizătura ușii cabinei.

– Apartamentul lui Frantisek Ouporova, la ce etaj este ? o chestionă Aimé Brichot.

Când Boris și el se aflară pe scări, Brichot se întoarse nedumerit.

– Ce-am zis eu, Boris ? întrebă el. Am făcut cumva o gafă ? De ce izbucnise în hohote de râs portăreasa ?

Corentin surâse :

– Nu te mai întreba, Mémé. Ai venit la țanc, ca de obicei. *The right man in the right place !**

* În original = Omul potrivit la locul potrivit (engl.).

CAPITOLUL VIII

La cinci, era un jandarm în uniformă, pentru a-i controla pe cei ce intră și, în interiorul celor două camere și bucătărie ale lui Ouporova, nu erau prea puțini colegi de la Criminală și de la Siguranță.

Doi bărbați de la Identitatea judiciară controlau totul în amănunțime și luau amprente, fără să-și facă prea multe iluzii.

– Am impresia că aici se sosește cu regimentul, remarcă Brichot.

Boris Corentin care nu ieșise încă din doliul după partida cu picioarele în aer, în compania unei portărese portugheze la fel de aprinsă ca și el, zâmbi strâmb.

– Este ultimul loc unde aș fi venit, mormăi el.

Trecu repede cu privirea peste decorul salonului. Un divan vechi și desfundat. Pereți care fuseseră albi și acum viraseră spre galben-pipi. Un televizor antediluvian care fusese fabricat cu siguranță înainte de inventarea televiziunii. O masă joasă cu un pickup centenar. Pentru

a uniformiza decorul, tone de praf de nuanțe gri. Era locuința unui celibatar în toată trista ei splendoare.

– În orice caz, aprecie Brichot, dacă este vorba de o afacere politică sau de deznodământul unei istorii de spionaj, așa cum par să creadă toți, înseamnă cel puțin un lucru : circumstanțele nu sunt flatante pentru bietul om... își mângâie mustața... doar dacă nu este vorba de o șmecherie politică, ceea ce nu mi se pare prea evident.

În fundul încăperii, un inspector de la Criminală scotocea într-un dulap încastrat în perete și scotea garderoba lui Ouporova. Trei pulovere, doi pantaloni, o vestă uzată din piele de capră, câteva cămăși... Cehul cu sexul ciopârțit nu investea prea mult în țoale.

– Știi ce făcea Frant'sek Ouporova în țara sa de origine ? întrebă Brichot.

Boris clătină din cap.

– Nu prea. La ambasada Cehoslovaciei, m-au privit ca și cum aș fi întrebat noutăți despre Dubcek. La început, erau toți surâzători, pentru că își închipuiau că am venit pentru o viză. Asta ar fi fost o schimbare a rutinei zilnice. Cehoslovacia este o țară din care vrei să pleci, nu să te înghesui să intri...

– Foarte adevărat, murmură Brichot. Am impresia că lui Ouporova i-au făcut prea multe dificultăți cu plecarea.

– De ce ? îl chestionă Corentin.

– Era copoi, închipuiește-ți. Polițist STB, Securitatea de Stat a lor. Bun copoi, se pare, și pe urmă a comis câteva „lucruri lipsite de delicatețe" care n-au plăcut...

– De ce gen ?

Brichot suspină.

– Colegii lui de la „Vocea Pragăi" habar n-au. Am impresia că era foarte discret în privința asta. S-a căptușit cu doi ani de „răcoare". Pușcăria unde s-a trezit era plină de oameni pe care chiar el îi băgase acolo. Cu prima ocazie, aceștia s-au răzbunat pe el stâlcindu-i mutra, sub ochii binevoitori ai paznicilor. Și pe urmă a fost eliberat și a cerut să emigreze. Iată !

Le arătă o fotografie pe perete, deasupra televizorului. Unul dintre fotografii de la Identitatea judiciară tocmai o poza, luminând-o cu flash-uri puternice.

– El este, murmură Brichot. Îl recunoști, pe cel din dreapta, cu cei doi dinți care-i lipsesc într-o parte...

În fotografie, un fel de uriaș în impermeabil și pălărie moale, gen gangster din Chicago între cele două războaie mondiale, râdea cu gura până la urechi, cu brațul peste umerii altui bărbat, mai mic de statură, cu ochii înfundați în orbite, sub sprâncene proeminente și stufoase și îmbrăcat în același mod.

– Zece contra unu, murmură Brichot, că mititelul este Klima, Milan Klima.

– Ai câștigat, Mémé, se auzi o voce din spatele lor.

– Vasagnac ? murmură Boris. Deci asta este!

Un coleg de la Criminală. Se întâlniseră adesea peste aceleași cazuri, fără să meargă pe aceleași piste. Ceea ce era deja o mare dovadă de prietenie între polițiști aparținând de două brigăzi rivale, ca să nu spunem inamice. Silueta solidă a lui Vasagnac se apropie.

– Confidențial, eu nu divulg un mare secret, murmură el, zâmbind pe sub mustățile lui dese. Este scris pe spatele fotografiei : Frantisek Ouporova și Milan Klima la Praga, în 1967...

Se uită într-o mică agendă spiralată, pe care mâzgălise câteva însemnări.

– Klima, citi el. Ex-polițist al STB și el. A sosit în Franța cu zece ani înaintea lui Ouporova. Imediat după „Primăvara de la Praga" și „normalizare"... în 1970.

– De atunci, continuă Brichot, trăiește în suburbia pariziană la Enghien. Este proprietarul unui garaj...

Vasagnac își băgă agenda în buzunarul vestei.

– Văd că suntem pe aceeași lungime de undă, zâmbi el, cu accentul lui meridional. Ceea ce este curios este faptul că doi oameni care fuseseră prieteni la Praga, înainte de 1968

s-au regăsit în Franța și au redevenit amici deși parcurseseră drumuri politice diferite. După informațiile noastre, Ouporova aplaudase intenția sovietică, în timp ce Klima făcuse parte din așa zișii „liberali"...

– Solidaritatea exilaților, probabil, murmură Boris Corentin.

– Asta este, mormăi Vasagnac. Când ești în rahat, nu te mai interesează detaliile.

Boris surâse.

– Mi-ai luat cuvintele din gură !

Cu bărbia, Vasagnac arătă spre două siluete care intrau. Doi omuleți îmbrăcați în gri, care aveau aerul că doresc să se facă și mai mici. De departe ai fi zis că sunt gemeni.

– Dacă oamenii de la DGSE (Direcția Generală a Securității Externe) se amestecă și ei, mă întreb ce mai căutăm noi aici !

– Facem figurație, murmură Brichot. Nu-i chiar așa de rău !

– Te încarci cu atmosfera locurilor, miroși și reflectezi, întări Boris. Baai totul la cap. Ca Maigret !

Vasagnac suspină.

– Aveți tot interesul să băgați la cap ! Ăștia nu ne-au mai lăsat nimic. Nici măcar firimituri. Totul a fost ras înainte de venirea noastră.

Ajunseră în bucătăria minusculă, unde tot felul de murdării erau înghesuite în fundul unei crătiți, în chiuvetă. Vasagnac le arătă bancno-

tele cerești, coroanele lipite pe ușa frigiderului.

– Puteți fi siguri că o să le studieze cu raze X ca să verifice dacă nu cumva există un mesaj codificat în filigranul hârtiei !

Boris Corentin bătu capătul unei țigări Gallia, pe dosul palmei.

– Tu ai văzut adesea spioni, agenți secreți sau dubli sau alte chestii, care o mierlesc în acest mod ?

Vasagnac își scoase pachetul de Marlboro ca să nu rămână mai prejos.

– Nu prea este specialitatea mea, recunoscu el, dar la prima vedere mă miră, mai ales...

– Serviciu contra serviciu, șuflă Corentin... și pe mine mă miră.

– Asta denotă, reluă Brichot, o încrâncenare, să zicem... foarte sexuală... Foarte specială.

– În concluzie, făcu Corentin cu un zâmbet larg, să-i lăsăm să zumzăie, așa cum sunt, ca un roi de viespi turbate. Și noi o să ne vedem de treaba noastră. Este foarte „Monden" un tip cu sexul tăiat meticulos, în sensul lungimii...

– Și chiar foarte „Afaceri recomandate", întări Brichot.

Vasagnac se uită când la unul, când la celălalt.

– Ia ziceți, măi băieți, strigă el. Nu cumva vreți să-mi spuneți că suntem pe urme, și noi, ăștia de la „Criminală" ?

Boris își ridică sprâncenele.

— N-ați fost prea grozavi, dacă-mi aduc bine aminte, în cazurile Lesterfield-Blainville și Schönberg...

Boris surâse și-l bătu pe umăr.

— Știu, făcu el. Nu este suficient să speri, pentru a întreprinde ceva...

— Nici să reușești ca să perseverezi, completă Brichot.

— Știți că mă enervați ? rânji Vasagnac.

— Baftă, reluă Brichot ca un ecou.

Ieșiră satisfăcuți de aerul jumătate aiurit, jumătate furios al lui Vasagnac. Nu era vorba de rivalitatea dintre brigăzi, ci mai curând de o mică glumă, în acest război interminabil care nu înceta niciodată.

*

* *

Pe palier, Boris îl opri pe Aimé Brichot, trăgându-l de mânecă.

— Ce-ai zice de propunerea mea de a ne diviza munca ?

Brichot își mângâie mustața.

— Să vedem, făcu el. Ai vreun interes, sau ceva de genul ăsta, Boris ?

Corentin dădu din mână.

— Nu te mai gândi numai la rele, Mémé. Gândește-te un pic : pe cine avem de văzut? Numitul Klima, pe de o parte, prietenul ceh al lui Ouporova. Și de cealaltă parte văduvele...

— Ce văduve ? pufni Brichot.

– Le-ai uitat ? Doamna Lesterfield-Blainville și doamna Schönberg. Cele ale căror bărbați au murit pentru că li s-a tăiat... eh...

– Știu ce vrei să spui, făcu Brichot bănuitor. Bineînțeles că tu vrei să te ocupi de văduve. Pariez că una dintre ele va fi nurlie... și eu să nădușesc cu garajistul din Enghien ?

Boris suspină cu o șuierătură.

– Cum poți să fii atât de pesimist asupra speciei umane, Mémé spuse el clătinând din cap. Dimpotrivă. Eu o să mă duc la Enghien și tu o să le manevrezi pe văduve...

Brichot se scărpină în cap.

– Așa mai merge, mormăi el. Dar nu-mi dau seama unde-i șmecheria.

– Ce șmecherie ? întrebă Boris cu o figură îngerească. Diviziunea muncii, Mémé, foarte simplu.

Jos, holul de la intrare era tot întunecat. Deși soarele era sus în Montmartre, aici era o adevărată ghețărie. Boris îi arătă ușa dublă cu geamuri a cabinei, mascată cu o perdea înflorată.

– Scuză-mă, făcu el, mai am încă ceva întrebări de pus portăresei.

Aimé Brichot se sprijini de imitația de marmură care acoperea pereții, veche de cincizeci de ani.

– Diviziunea muncii, ai ? ripostă el. Și eu sunt cel acuzat că se gândește doar la șmecherii.

*

* *

– Ce vrei să pun pe ușă ca afiș ? „Portăreasa se regulează" ?

Boris Corentin, așezat pe pat, dădu din cap.

– Asta ar avea meritul adevărului și sinceității.

Amalia – ea-i spusese că se numește Amalia – verifică încă o dată dacă ușa este închisă bine cu cheia. Apoi, se întoarse pe picioarele ei goale și alergă să-l întâlnească.

– De unde ai știut că o să mă întorc ? o întrebă el apucând-o de șolduri, așa cum stătea în picioare, în fața lui.

Ea scăpase repede de rochie și dedesubt era în ținută de luptă.

Mișcându-și mâinile, Boris cercetă diferitele elemente ale „ținutei" în chestiune. Ciorapi lungi de mătase neagră, care scoteau în evidență picioare interminabile. Jartiere și slip dintr-un material subțire alb, cu picouri negre. Mai sus, nimic. Doar două mase extrem de roz și de pline, care respirau la câțiva centimetri de fața lui.

O atrase înspre el.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Era un risc asumat, făcu ea. Nu unul prea mare. N-ai aerul complet idiot, știi ?

Se strânse în el. Stătea tot în picioare, dar acum burta ei apăsa pieptul lui Boris și sfârcul sânului drept îi gâdila buzele.

– Pipăie-mă, murmură ea cu o voce fierbinte.

Ea închise ochii, își lăsă capul pe spate, în timp ce mâna dreaptă a bărbatului se furișa sub țesătura subțire a slipului, începând să-i răvășească părul umed de la baza pântecului.

– Mai tare ! îi azvârli ea. Cât poți de apăsat ! Scormonește-mă cu mâna ta. Până la încheietură. Vreau să mă încălzești întâi cu mâna.

Își desfăcu picioarele cât putu de tare. El îi trăsese slipul și-și privea degetele care dispăreau în adâncul ei, unul câte unul.

– Mai repede ! Mai tare ! gemu ea. Dă-i drumul ! Regulează-mă. Da ! Până în fundul „pisicuței" mele !

*

* *

Amalia se târî printre cearșafuri, până când se încolăci împrejurul picioarelor lui Boris ca o caracatiță.

– S-au schimbat portughezele, nu ? îl întrebă ea, cu gura aproape de a lui.

El o sărută ușor.

– În orice caz, nu e rău deloc.

Ea-și cambră șoldurile. Culcat pe spate, Boris putea să-i admire dubla tresăltare a bucilor acoperite de sudoare. Amalia avea pielea ușor măslinie și pe spate un puf mai deschis decât părul din cap, aureolându-i trupul. Ea frisonă.

– Ce-mi faci, murmură ea, dacă-ți dau un document care te-ar putea ajuta ?

Boris își trecu ușor vârful degetelor peste corpul ei. Îi pipăi omoplații, curba foarte adâncită a șalelor.

– Bineînțeles că tot ceea ce vrei, suflă el.

Ea se ridică în coate.

– Măgarule, gemu ea. Dacă-ți spun acum, n-o să mai vii niciodată să mă vezi !

Boris îi mângâie părul.

– De unde știi ?

– Jură-mi, îi ceru ea.

El zâmbi.

– Dacă vrei...

Ea-l privi înfocată, cu ochi scânteietori.

– Mai mult decât atât ! Jură pe Fecioară ! Pe Fecioara din Fatima ! Nu uita că sunt portugheză ! Este sfânt să juri pe Fecioară ! Dacă minți, o să mori. Ai chef să mori ?

– Nici gând, râse Corentin.

Ea se ridică peste el și-l luă cu amândouă mâinile de ceea ce avea el mai dur și mai vibrant.

– Atunci jură-mi pe Fecioară că o să revii să mă vezi, aducând cu tine această groasă...

Obscenitatea era mai violentă decât accentul. Brusc, ceea ce ținea ea în mână, se lungi cu încă câțiva centimetri. Ce putea să facă el, decât să jure ?

Și jură.

Efectul fu magic. Imediat, Amalia se culcă din nou lângă el, începând să toarcă mulțumită.

– Deci, ce este cu documentul ăla ? murmură el.

– Așteaptă, îi suflă ea. Noi amândoi n-am terminat. Înainte, trebuie ca tu să mă regulezi în c...

El o privi năucit.

– Da, da, ai auzit bine, reluă ea. Și ce dacă ? N-ai mai întâlnit femei cărora le place să o simtă în cur ? Eu sunt masochistă. După părerea ta este un păcat ?

Boris surâse.

– Deloc, dar tu mi-ai promis...

Ea se ridică gâfâind.

– Îmi țin întotdeauna promisiunile, făcu ea. După ce o să mă regulezi în c... o să ai tot ce vrei. Vino !

Ea-și schimbase poziția. Se așeză în patru labe, de-a curmezișul patului.

– Vino ! repetă ea.

Se deschisese cu ambele mâini, cu degetele înfipte adânc în propria-i carne, dezvelind în mijlocul bucilor opulente, rizurile umede, unde palpita un tunel minuscul, înconjurat de dungulițe fine, brune.

– Ce mai aștepți, îl întrebă ea cu fața lipită de cearșafuri. Asta te șochează ?

– Nu, murmură Boris. Dar nu-ți este frică că o să te doară ?

– Idiotule, îi azvârli ea. Sunt masochistă, ți-am mai spus. Asta-mi place ! Vreau să mă doară...

Îl apucă, tare și umflat, cu degetele ei lungi. Pentru o clipă, îl făcu să alunece, mângâindu-se ea singură, cu capătul penisului lui, de-a lungul crăpăturii, pe urmă îl apăsă în intrarea cea mai musculoasă și mai îngustă a persoanei sale și el o simți cum se destinde din tot corpul ei, ca să-l lase să pătrundă cât mai ușor.

Câteva secunde mai târziu, era băgat în ea, cu toată lungimea lui, până la cotor și Amalia începea să strige.

*

* *

Amalia reveni spre pat. Una dintre jartiere îi sărise și ciorapul i se răsucise la înălțimea genunchiului.

– Eu îmi țin întotdeauna promisiunile, făcu ea. Sper că și tu o să ți-o ții pe a ta.

Boris Corentin examină pliantul cartonat pe care i-l întinsese. Reclama unui restaurant din Montmartre, pe fond roșu cu litere aurii.

– I-a căzut asta pe scară, clientului tău, în seara când a murit.

Ea scoase cearșaful de dedesubt și îl folosea ca prosop, pentru a-și șterge trupul umed de transpirație, în urma recentelor lor acțiuni.

– *Vltava* citi Boris. Ce te face să crezi că el l-a pierdut ?

Ea tocmai își ștergea subțiorile, unde picături minuscule luceau, atârnate de perii ei negri.

– În acest moment, în imobil, toată lumea este în vacanță cu excepția lui, făcu ea. Și pe urmă, la o jumătate de oră după ce l-am văzut coborând, prin geamul de la cabină, am găsit asta pe scară. Pe palierul de la etajul întâi.

Azvârli cearșaful făcut ghemotoc într-unul din colțurile camerei minuscule.

– Păcat că nu l-am auzit când s-a întors în noaptea aceea, reluă ea visătoare. În fine... că nu *i-am* auzit când l-au adus, pentru că după colegii tăi, n-a murit aici... De altfel, asta s-a întâmplat din cauza lui Mario.

Boris își ridică fața.

– Mario ?

Ea dădu din umeri.

– Gardianul de la 121. Vine din când în când să-și petreacă noaptea aici, când bărbatul meu nu-i acasă... se așează lângă el... Pe lângă tine, Mario este nul, gânguri ea. Un zero. N-ai de ce să fii gelos, știi... reluă visătoare... De altfel, în comparație cu tine, oricine se apropie cu pași rapizi de zero. Ce părere ai de găselnița mea ?

– Nu-i rău deloc, murmură Boris. „Specialități cehe"... strada Norvins. Pare un restaurant prea luxos pentru un tip ca Ouporova, nu ? Ce crezi tu, care-l vedeai în fiecare zi ?

Ea râse ușor :

– În afară de statura lui de cărător de mobilă, era mai curând omul care sare peste o masă sau două ca să-și plătească chiria. Când venea să-mi dea banii la sfârșitul lunii, s-ar fi zis că are doliu în familie, atât era de distrus...

Boris deschise pliantul *Vltavei*.

– Ia te uită, fluieră el, pentru a privi desenul din interior. Fata în patru labe cu platoul pe crupă. Și cuvintele „Club particular" deasupra...

– Ți-am lăsat surpriza la urmă, făcu ea.

– Ceva clandestin, reluă Boris. O mică șmecherie strâns legată de restaurant. Fantastic !

Închise pliantul.

– Locatarul tău avea mutra cuiva care frecventează locurile clandestine ? o întrebă Boris.

Ea se gândi câteva clipe.

– Nu chiar, făcu ea într-un târziu. Dar mutra nu spune întotdeauna mare lucru. Eu de exemplu, am mutra uneia căreia îi place să se reguleze în cur ?

– Ai dreptate, râse Corentin. Nu trebuie niciodată să judeci după aparențe.

– Și, termină Amalia, strângându-se în el, să aibă chef să repete figura înainte de plecarea ta ? Am eu o astfel de mutră ?

CAPITOLUL IX

Armande își ridică fața și-l privi pe patronul ei cu gura larg deschisă.

– Ce spuneți ? îl întrebă ea.

În picioare, sprijinit de fereastra biroului său, Milan Klima lăsă să-i scape un oftat.

– Nimic, zise el. Este în cehă. Tu nu poți înțelege...

Fata avu un zâmbet care-i încreți fața rotundă presărată cu pistrui. Avea peste tot, chiar și pe lobii urechilor și pe vârful nasului ei micuț.

– Cum așa ? se indignă ea. Știu deja să vorbesc foarte bine, nu ? În șase luni m-ați învățat să zic bună ziua, *dobruj den* ; vă rog, *prosim was* ; iertați-mă, *prosim* ; la revedere, *na shledanou*, și benzinărie, *benzo... benzi.*

– *Benzinova pumpa*, spuse bărbatul cu greutate.

– Asta-i. Atunci ? Nu vorbesc eu bine ceha?

Benzinova pumpa era scuza meseriei lui Milan Klima. Garajist. Avea patru *benzinova pumpa* care se prăjeau în soare, pe marginea

bulevardului Ceinture, până la limita între Enghien-les-Bains și Soisy-Sous-Montmorency. Lucitoare ca niște cuirasate. De acolo de unde era, în picioare, în spatele geamului de la biroul său, putea să-i vadă pe benzinari în uniforma albastră și caschete la fel, agitându-se pe lângă mașinile care opreau și lustruind parbrizele, pentru a crește bacșișul. Trei alți angajați în atelier lucrau sub un Mercedes gri, care avea probleme cu sistemul de frânare.

Milan Klima suspină. La 56 de ani, ar fi trebuit să fie fericit. Liniștit, în orice caz. Nu reușise prea rău de la emigrarea sa, ținând cont că în urmă cu cincisprezece ani, când venise în Franța, n-avusese bani nici măcar pentru un pachet de țigări. Cincisprezece ani de muncă, de economie, de împrumuturi, ca să devină proprietarul acestui garaj. Și apoi... Clătină din cap, privind părul mătăsos și roșu al Armandei, secretara lui, îngenuncheată înaintea sa. Armande îl sugea nemaipomenit, îi trebuiseră șase luni până când îndrăznise să-i pună mâna pe fese, într-o seară, când erau amândoi singuri la garaj și când ea îi adusese niște scrisori și un cec la semnat. Bineînțeles că Armande îi rezistase puțin. Dar nu prea mult. A trebuit s-o forțeze ușor. Ea se apărase spunându-i că este măritată. El îi explicase că așa este mai bine pentru amândoi... că adevărata plăcere constă în a face lucruri ce-ți sunt oprite și așa mai departe... Bref, Armande sfâr-

şise prin a ajunge goală puşcă în birou şi cinci minute mai târziu făceau amor pe jos. După ce, bineînţeles, ea-i spusese că n-o să se mai repete, că îi este fidelă soţului, că ceea ce făceau nu era bine etc.

Necazul era că, imediat ce-l amintea pe soţul ei, garajistul simţea cum i se aprind simţurile şi se năpustea din nou asupra ei. În orice caz, din acea seară, nu mai trecea practic nici o zi din săptămână, fără ca el s-o cheme în biroul său şi să-i ceară, ca acum, în plină după-amiază, să îngenuncheze ca să-l sugă, în timp ce el, în picioare la geam, supraveghea venirile şi plecările angajaţilor. Nu era nici un pericol ca să fie văzuţi. Biroul era la înălţime şi Armande, ghemuită la pământ, era perfect invizibilă.

– Continuă, făcu el surd, înfigându-şi mâinile în părul ei.

Nerozumin... Nerozumin... „Nu înţeleg"... asta-i venea lui să spună în cehă, în momentul în care ea se oprise din supt... Nu, hotărât, nu reuşea să înţeleagă... Sau poate înţelegea prea bine... Încercase să-şi scoată imaginile din cap, dar ele nu conteneau să revină. Jurnalele, totuşi, fuseseră discrete în privinţa morţii lui Frantisek. Dar nu chiar atât de mult ca să nu-şi poată imagina ceea ce se întâmplase. Suferinţa teribilă pe care el o avusese. Moartea sa rapidă şi îngrozitoare... Această mutila-

re de necrezut... Acel supliciu. De ce ? *Nerozumin... nerozumin.*

Nu înțelegea. Nu vroia să înțeleagă. Nimic din trecutul lui Frantisek – și nici dintr-al său – nu putea justifica o astfel de mutilare.

Cu Frantisek, în ciuda anilor petrecuți împreună, cot la cot, la STB, la Praga, nu fusese întotdeauna de acord. Departe de asta. La epoca „Primăverii de la Praga" mai ales, nu se prea înghițiseră. Dar terminaseră prin a se împăca, mai târziu. Și când se regăsiseră în Franța, după ani, amândoi exilați, redeveniseră prieteni... Chiar Klima îl pusese pe Frantisek în legătură cu Clubul din strada Norvins. Un colțișor cunoscut de toți cehii din Paris. Merseseră de două ori împreună. Klima știa că mai apoi, Frantisek se dusese destul de des. Încercase să-l antreneze și pe el din nou. Milan refuzase. Un soi de presimțire despre care nu-i vorbise niciodată fostului său coleg de la Securitate. O neliniște vagă, care-l apucase ori de câte ori mersese și el la *Vltava*. Ca și cum ar fi forțat o ușă interzisă. O amintire complet ștearsă. Foarte îndepărtată. Amintirea unei amintiri. De fiecare dată, totul nu durase decât câteva fracțiuni de secundă, dar suficient ca să-i strice seara. Ca urmare, el preferase să evite *Vltava*. Frantisek nu-l înțelegea...

O luă pe Armande de ceafă și o ghidă, obligând-o la un „du-te vino" din ce în ce mai repede. Avea chef să-i juiseze în gură, s-o

stropească până în fund, s-o privească cum îl va bea, cu buzele făcute pâlnie în întâmpinarea șuvoiului lui. Mica secretară era extraordinar de dotată. Ar fi fost o crimă s-o lase să navigheze în fidelitatea ei conjugală... Încercă să se concentreze asupra gurii Armandei... Nasul său cârn, pătat de pistrui, care se înfunda la fiecare mișcare în părul cărunt al pubisului lui. Și degetele ei care îi mângâiau fără încetare testiculele. Nu reușea să și-l scoată pe Frantisek din cap. Era ca o bandă video, oprită asupra unei singure imagini. Ouporova, vechiul copoi al STB, plutind în sângele lui, cu sexul tăiat pe lungime, în două părți egale...

Scutură din cap. Era nebun ! Moartea lui Frantisek putea să aibă o mie de motive diferite de cel pe care abia îndrăznea să și-l imagineze. Era tâmpesc să se blocheze aici. Și-ar strica cele mai bune clipe ale vieții lui.

Se opri să-i mai miște ceafa Armandei.

– Oprește, murmură el. Nu-mi vine așa. Întoarce-te. Pune-te în patru labe.

Docilă, secretara cea roșcată ascultă. Purta o minijupă neagră, strâmtă, din saten de mătase și el i-o ridică deasupra șalelor. Foarte repede, îi eliberă bucile de chiloțeii albi de bumbac, care le mascau. Ideea fusese tot a lui. Pretindea ca Armande să poarte întotdeauna chiloți albi de bumbac. O veche amintire din tinerețe, când își strecurase mâna, pentru prima dată, sub rochia unei fete. Chiar după

război. Chiar în anul „Loviturii de la Praga", în februarie '48. când comuniștii luaseră prin forță puterea, făcând din Cehoslovacia o „democrație populară", una din nenumăratele surori ale „Marelui frate" sovietic... În acea epocă, majoritatea femeilor, acolo, n-aveau mijloace ca să-și cumpere alt fel de chiloți decât din cei albi, de bumbac, de care le era un pic jenă... De altfel, eleganța în materie de lenjerie era considerată ca un lux vinovat de către noii stăpâni ai țării. Nici bărbații nu erau mai favorizați de soartă. În afara slipurilor care existau în magazine, ei mai purtau și șorturi de gimnastică... Milan Klima nu putea să uite niciodată privirea umilită a primei fete căreia îi scosese chiloții ei de bumbac alb. Ochii săi neliniștiți. Rugători. Figura de jivină încolțită. Sunt femei care-ți apar în față în rol de victime și cărora nu te gândești să le faci vreo plăcere. Pentru Milan fusese scânteia. De atunci, nu-și putea închipui plăcerea separată de suferință sau de o oarecare rușine. Știa că Armande avea oroare de acest gen de chiloți demodați, pe care el o forța să-i poarte și asta n-o făcea, bineînțeles, decât și mai atrăgătoare...

El îi trase chiloții până în vine și apoi o pătrunse cu violență, cu mâinile înfipte în bucile ei, degetele lui groase aproape rănite deasu-

pra crăpăturii pe care o lărgea. Şi coapsele ei alb-lăptoase erau pline de pistrui. O adevărată constelaţie. „O să numărăm stelele din Ursa mare a ta...". Aşa-i anunţa el, la început, partidele lor de picioare în aer, din biroul lui. Îşi ridică mâinile şi începu să-i frământe cele două mase voluminoase de carne elastică. Pe urmă, se retrase din ea pentru o clipă, şi, schimbându-şi poziţia se băgă din nou în ea, un pic mai sus. În acelaşi timp, îşi trecu degetele mâinii drepte sub pântecul ei, coborându-le spre pubis, unde îi căută clitorisul, pe care începu să i-l frece din ce în ce mai tare, în timp ce, vârât până la rădăcină în ea, îşi începu mişcarea de du-te-vino.

Aplecată în faţă, cu fruntea atingând podeaua, la fiecare izbitură a lui, secretara nu ţipa. Ea cunoştea regula. N-avea voie să strige. O rupea, o despica în două, la fiecare lovitură din şale. Ar fi vrut să urle. De durere şi de plăcere în acelaşi timp. În loc de asta, îşi muşca pumnul drept, puternic băgat în gură.

Când el termină să se reverse în ea şi Armande îşi trăsese chiloţii şi-şi lăsase în jos fusta neagră, aceasta azvârli o privire prin geamul de la birou. Milan Klima, ghemuit la podea, se refăcea. Răsuflarea, puţin câte puţin, i se calma.

– Aţi face mai bine să vă îmbrăcaţi, murmură secretara. Am impresia că aveţi o vizită...

Milan Klima își ridică fața până la baza geamului și avu reacția ce se impunea : „La dracu', gândi el. Se simte duhoare de polițist !".

CAPITOLUL X

Inspectorul divizionar Boris Corentin își aranjă plăcuța de polițist în buzunarul interior al bluzonului său de pânză. „Tu, gândi, el, văzând-o pe secretara roșcată care terminase de coborât cele zece trepte metalice ce duceau la biroul de la mezanin al patronului, ori mi-am pierdut eu flerul, ori sunt bun de aruncat la gunoi, ori tocmai te-ai regulat... Sau atunci înseamnă că ai bufeuri de căldură și menopauza te-a apucat cu treizeci de ani mai devreme..."

Armande se apropia, netezindu-și fusta mașinal.

Boris îi arătă ceva în spatele lui.

— Nu este prea drăguț benzinarul vostru ! făcu el. N-a vrut să mă lase să-mi garez mașina aici, sub pretextul că nu cumpăr benzină. Întotdeauna este el așa ?

Ea-i urmări direcția mâinii. Unul dintre cei doi benzinari, cu alură de luptător Sumo, se grăbea spre o enormă mașină roșie, decapotabilă, care oprea, plină de aroganță, în mijlocul valurilor de căldură. Erau orele 16, după orarul de vară, dar în fapt nu era decât ora 14.

Franța, cu cele două ore pe care le avea în plus, în avans față de Soare, bătea toate recordurile de decalaj cosmic.

– Ăsta-i Jakub ! zise ea într-un târziu. Nu trebuie să-i dați atenție. E un pic cam... Ea făcu un gest sugestiv cu mâna în dreptul frunții... Crede că lumea are ceva cu patronul lui.

Poate că el n-are dreptate, gândi Corentin, care reținuse din zbor prenumele foarte „Europa centrală" a benzinarului irascibil. Hotărât, aici era o comunitate de emigranți din Est. Făcu un semn către biroul din fundul atelierului de reparații.

– Aș putea să-l văd pe patron ?

Milan Klima tocmai era pe punctul de a se enerva, încercând să pună în funcțiune un ventilator aflat pe un dulap metalic verde. În spatele lui erau afișate tarifele manoperelor orare și la dreapta un tablou cu chei de mașini, agățate, ce purtau facturi. Când patronul garajului se întoarse cu fața la Corentin, era plin de transpirația cauzată de încrâncenarea cu ventilatorul, care acum bâzâia, stârnind un praf greu și înecăcios. Avusese timp să-și tragă pantalonii, dar o bucată de cămașă, la spate, îi atârna deasupra beteliei, lucru care nu-i scăpă lui Corentin, care fu bucuros să se asigure astfel că avusese fler. Secretara se evaporase discret. De jos, se auzeau sunetele unui cric care încerca să scoată pneul unui camion din jantă.

– Am venit să te văd în legătură cu un prieten, începu Corentin. Un compatriot de al dumneavoastră. Exilat ca și dumneavoastră. Frantisek Ouporova.

Garajistul înțepenise. Trebuie că avusese părul blond pe vremuri. Acum era alb și tuns perie. Ceea ce avea curios era o cicatrice, care pleca de la tâmpla stângă, deasupra urechii și ajungea până la buza lui superioară. O veche amintire, desigur, care nu se va șterge niciodată. Pielea era ușor mai albă în interiorul cicatricei.

– Știu ce i s-a întâmplat, murmură Milan. Este îngrozitor. Am fost colegi la Praga vreme de douăzeci de ani. Chiar și dacă nu mai eram prieteni ca altădată, totuși este îngrozitor, acest mod de a muri...

Scoase un coupe-papier pe care-l ținu în echilibru, cu vârful pe pielea care acoperea biroul.

– Sunteți pe o urmă, inspectore ? întrebă el.

Boris făcu un gest vag.

– Pentru moment, încerc să reconstitui personalitatea omului, zise el. Pentru asta sunt aici. Aș vrea să știu de ce a fost dat afară din securitatea de stat, cu atâta tam-tam, la Praga...

Milan Klima își mișcă fundul pe fotoliu.

– Eram deja în Franța, la acea vreme. Nu pot decât să vă repet ceea ce mi-a povestit. A fost destituit pentru luare de mită. A făcut doi ani pușcărie din cauza asta.

– Știu, răspunse Corentin.

– Când a fost eliberat, a făcut cerere de plecare. Acolo este foarte greu să obții așa ceva. Îți trebuie ani de zile. Câteodată nu primești aprobare niciodată. Sau te persecută pe tine și pe familia ta, că până la urmă renunți... râse... dar pentru Frantisek, eu cred c-a mers destul de ușor, ca pentru cei pe care-i consideră „oi negre"... Uitați-vă la Castro, în Cuba, n-a trecut multă vreme de când a deschis frontierele, regește, lăsându-i să plece spre Miami, pe toți cei care doreau... În realitate, el a profitat ca să-și golească pușcăriile și azilele de nebuni ale insulei, ceea ce a făcut ca americanii să se trezească cu mii de nebuni, bolnavi și delincvenți... lăsă să-i cadă coupe-papierul... așa s-a întâmplat și în cazul lui Frantisek. Cred că autoritățile cehe au gândit „să scăpăm de el"...

Boris îl privi fix.

– Îl vedeați des, de când venise la Paris ?

Celălalt se încordă imperceptibil.

– Destul de rar. N-aveam prea multe lucruri în comun, știți...

– În afara bucătăriei cehe, poate ? îl întrebă Corentin încet.

Klima își ridică sprâncenele.

– Poftim ?

Un pliant roșu aterizează pe biroul garajistului.

– Am găsit asta la domiciliul lui Frantisek Ouporova. Vă spune ceva ?

Boris urmări cu privirea un mic strop de sudoare, care plecând de la rădăcina părului, alunecase încet pe curba bombată a frunții lui Klima și încerca acum să ajungă în adâncimea cicatricei.

– Din întâmplare, bineînțeles, mai murmură Corentin...

Între ei bâzâi o muscă. Ea sfârși prin a se așeza pe pliantul roșu al *Vltavei* ; se opri și începu să-și frece picioruşele din față ca și cum tocmai ar fi încheiat o afacere avantajoasă.

Klima fixă și el musca.

– Da, reuși el să spună. Cunosc.

Se făcu tăcere. Musca își freca labele în continuare. În limbaj vulgar, era o muscă de carne, din acelea care își depuneau ouăle pe carnea crudă, accelerând distrugerea țesuturilor astfel însămânțate. În limbaj științific purta un nume superb „Sarcofag magnific"... Privirile celor doi oameni se întâlniră asupra muștei, pentru o clipă. Klima simți cum pulsul l se accelerează. *Vltava*. Refuza din toate puterile să se gândească. N-avea nici un motiv să-și închipuie cea mai mică legătură dintre restaurantul de pe strada Norvins și moartea lui Frantisek. Ridicol. Absurd. Își spuse c-ar fi fost mai bine să-și ia vacanță în august. Ca toată lumea, decât să-și fi planificat o excursie în Egipt în septembrie. Acum, ar fi fost pe plajă, pe punctul de a-și agăța vecina din dreapta sau pe cea din stânga.

În loc de asta, era așezat în fața unui polițist de la Brigada Mondenă, care-i băgase sub nas acest pliant. Ceva ce încerca să-și scoată din minte. Se strâmbă... „Mi-e frică, gândi el. De unde teama asta ? Este o prostie... N-am nici un motiv." Își dădu seama că stomacul îi ghiorăie. Era absurd acest zgomot, o neliniște a organismului său care-și exprima teama în locul lui. Își contractă burta, dar zgomotul continuă. Nu se mai auzea decât asta în încăpere. Cel puțin, așa credea el. Niciodată nu cunoscuse o astfel de frică.

În afară de ziua când plecase din Cehoslovacia, când, în sfârșit, obținuse o viză de ieșire. Un prieten îl însoțise până la frontieră. În plină noapte, se opriseră la câțiva kilometri de postul de vamă. În mijlocul unui sătuc sinistru, trei sau patru case mici. Privise un tractor abandonat, o grămadă de benzi de fier ruginite alături, un iaz mic unde dormeau niște rațe... Un peisaj neînsemnat, urât, derizoriu. Toată mizeria țării lui înapoiate, torturate, de o mie de ori invadată, era concentrată aici. Și totuși, brusc, îl copleșise frica. Își spusese că era pe punctul de a-și părăsi patria și că nu va mai reveni niciodată... În acel moment, stomacul începuse să-i ghiorăie. Exact ca astăzi.

Tresări.

– Este adevărat, cunosc restaurantul acela. Și Clubul. Nu este nimic de mirare, inspectore. Toți cehii din Paris îl cunosc la fel ca și mine.

Boris clătină din cap.

– Frantisek Ouporova se ducea des ?

Klima își încrucișă mâinile peste stomac.

– Chiar eu l-am introdus la Club, făcu el. Dar după aceea, se ducea singur. În orice caz, mult mai des ca mine...

Musca își luă zborul cu un bâzâit.

– Știți ce este, inspectore ? Un club de întâlniri... Ceva foarte liniștit, dealtfel. Fetele care sunt acolo vor sau nu vor... Niciodată probleme. Fiecare cu gusturile sale. Una dintre regulile locului este că ele sunt libere să refuze sau să accepte propunerile.

– Îmi dau seama, mormăi Corentin.

Musca se întoarse pe pliant, ca și cum ar fi uitat ceva.

– Nu este pentru toate buzunarele, reluă Klima. Dar exilații care au accese de nostalgie se pot întâlni între ei. Patroana este cehoaică, ambianța este cehă, alcoolul este ceh.

– Și fetele ? îl întrebă Corentin.

– Unele. Destul de rar, ca să fiu sincer. Dar vă repet, n-am mai fost de multă vreme... Prea scump pentru mine.

Mâna lui se ridică încet peste birou. Corentin înțelese ce avea el de gând. Nu se mișcă.

– Cu excepția *Vltavei*, murmură el, n-aveți nici o idee în ceea ce privește moartea lui Frantisek Ouporova ? Nici o ipoteză ? Dușmani pe care i-ați putea cunoaște sau presupune...

Mâna lui Klima se repezi peste pliantul clubului particular din strada Norvins. Palma îi

căzu peste masă și când o ridică, musca era storcită peste cartonul roșu.

– Nici cea mai vagă idee, suflă el. V-am spus, ne vedeam rar... și pe urmă Frantisek nu era atât de important ca să i se vrea pielea, după părerea mea... Traducea texte pentru emisiunea „Vocea Pragăi". De abia îi ajungea ca să-și ducă zilele... Stătea singur... Nu tu nevastă, nu tu amantă. Cel puțin din câte știu eu...

Klima ridică ușor pliantul și-l îndreptă spre coșul de gunoi, unde azvârli musca. Pe urmă i-l întinse lui Boris Corentin.

– Știi cumva, zise acesta, cum a reușit Ouporova să pună mâna pe postul ăsta de la „Vocea Pragăi" ?

Celălalt clipi.

– Lumea emigranților este mică, murmură el. Și aceea a prietenilor emigranților este și mai restrânsă. Dacă ați cunoaște cercul cehilor din Paris, l-ați cunoaște și pe Nantois.

– Poftim ?

– Un francez, Gérard Nantois. Vechi jurnalist specializat în probleme despre Europa de Est. Acum este la pensie. Nu prea își părăsește proprietatea. Aproape de Châteaudun, cred... O baracă superbă pe malul Loirei. Este o celebritate în rândul cehilor emigranți. Trebule spus că i-a ajutat pe mulți... Ouporova, de exemplu. Chiar și pe alții... Când cineva apare la Paris fără nici un ban, este întotdeauna trimis la Nantois...

– De ce ? îl întrebă Corentin.

Celălalt se lăsă un pic pe spate, în fotoliu.

– O poveste veche... Nantois făcea un reportaj la Praga în februarie 1948, în momentul loviturii de stat. Preluarea puterii de către comuniști... „Lovitura de la Praga" cum s-a numit. Fiind străin, cetățean francez, nu risca nimic. Numai că, a avut nefericita idee să vrea să salveze o femeie amenințată de noul regim... La aeroport, au fost arestați amândoi, bătuți, torturați. Fata a murit la „răcoare". El a zăcut cinci ani într-o celulă, ca spion, înainte de a fi eliberat datorită numeroaselor intervenții diplomatice... Bref, a fost una dintre primele victime ale regimului prosovietic... surâse anemic.... din acest motiv, este prietenul tuturor emigranților, înțelegi ? Indiferent care sunt motivele pentru care emigrează, toți cehii au motive puternice ca să urască sistemul din țara lor, care i-a oprimat atâția ani... Nantois m-a preluat la venirea mea în Franța. A făcut același lucru și pentru Frantisek. Se căuta un traducător pentru „Vocea Pragăi" și el l-a descoperit.

– Îmi dau seama, murmură Corentin.

Milan Klima își scutură capul.

– În orice caz, asta nu explică moartea lui Frantisek Ouporova. Această oroare... Acest masacru... Mă întreb cine a putut să-l urască în halul ăsta ?

Boris Corentin se ridică.

– Sper, adăugă Klima, că o să-l prindeți foarte repede pe asasin.

Boris îl fixă.

– Și eu sper același lucru, murmură el.

Când se așeză la volanul mașinii sale Golf, lui Boris Corentin îi veni să țipe. Într-o oră de stat la soare, se părea că toată căldura din lume se concentrase în interiorul ei. Ieși la fel de repede precum intrase și începu să coboare geamurile pentru a crea curenți de aer. În așteptare, își aprinse o țigară.

În picioare, lângă pompe, angajatul cu statură de uriaș, care răspundea la numele de Jakub, îl privea prin viziera de plastic transparent bleu. Nu era o privire amicală. Departe de asta.

CAPITOLUL XI

Inspectorul principal Aimé Brichot își examină cu disperare vârfurile pantofilor acoperiți cu un praf albicios. Ai fi zis că se tăvălise într-un sac de gips. O undă de furie îl cuprinse. La ora care era, ar fi trebuit să fie cu Jeannette la La Baule, în slip de baie, alergând în spatele unei mingi azvârlite de Rose sau Colette, gemenele, sau să scoată din nisip prăjitura cu dulceață a lui Charles, ultimul său născut, așezat la umbra unei umbrele și apucat de criza sa zilnică de urlat...

În loc de asta, își folosea pantofii într-un Paris gol și torid, încercând să facă legătura între povești vechi, care n-aveau decât o legătură ipotetică, cu cazul în care-i băgase Charlie Badolini.

Auzi cum se închide în urma lui ușa grea de stejar lăcuit a imobilului unde locuia văduva bancherului Schönberg, strada Mignard, arondismentul XV. Locuia acolo, era adevărat. Dar pentru moment „Doamna este în vacanță, ca în fiecare an, la proprietatea ei de la Pyla, a-

proape de Arcachon şi nu se întoarce până la jumătatea lui septembrie"... Asta îi explicase foarte politicos, cea care păzea imobilul, o doamnă foarte în vârstă, cu părul alb şi cu un aer de parcă ar fi coborât dintr-o gravură a secolului trecut, cu o panglică neagră împrejurul gâtului şi o grămadă de amintiri ale unor splendori trecute, în cei douăzeci de metri pătraţi ai cabinei sale.

Cu alte cuvinte, făcuse un „spanac". De aici şi până a descoperi că cealaltă văduvă, aceea a lui Lesterfield-Blainville, era la celălalt capăt al Franţei, prăjindu-se la soare, nu era decât un pas. Brichot se scotoci în căutarea hârtiei pe care notase adresa Dianei Lesterfield-Blainville, văduva în chestiune. Nu era chiar aşa aproape. Strada Joseph-Bara, în arondismentul VI. Mai mult decât atât, te găseai în plină lună a lui august. Deci, nici un taxi la orizont. Merse până pe strada Henri-Martin. Castanii de pe alei păreau a fi suferit un tratament cu napalm, într-atât erau frunzele lor de îngălbenite. În plus, la fiecare pas se ridica un nor de praf şi pantofii lui se acopereau treptat cu noi straturi de mizerie... Disperarea care-i fermenta în sânge crescu cu câteva grade. Fără să mai socoteşti că transpira continuu în costumul lui de culoare închisă, care avea meritul de a se transforma, de cum îl punea pe el, într-un şomoiog umed. Bilanţul era complet. Era trimis să ancheteze cazuri vechi de trei,

patru ani, dosare clasate pur și simplu, care zăceau în praful arhivei și pe care nimeni n-avea de gând să le redeschidă... și el făcea kilometri întregi prin Paris, de la începutul după-amiezii, în căutarea unor fantome.

Și toate astea, pentru ce? Doar pentru că un tip, un exilat ceh, o mierlise într-un mod foarte ciudat, care amintea de modul în care cu ani în urmă, un bancher, mai precis un director de agenție, numit Schönberg și un funcționar, un diplomat, pe numele lui Lesterfield-Blainville, muriseră și ei. Misterul morții lor nu fusese elucidat niciodată.

El, Aimé Brichot, fusese însărcinat să găsească legătura între cele trei cazuri, care, pentru moment, nu se asemănau decât prin felul în care tipii „dăduseră în primire".

Trebuia să recunoască că era un mod îngrozitor. Deosebit de sângeros. Numai că firul conducător era prea subțire, chiar dacă părea spectaculos.

În stația pieței Trocadero era un taxi. Brichot socoti că acest fapt aparținea de domeniul miracolului. Se lăsă să cadă pe locul din spate, cu mutra unui om care traversa deșertul Sahara și tocmai văzuse în vârful unei dune o pancartă pe care scria „Răcoritoare..."

Șoferul se întoarse spre el cu fața toată numai zâmbet și cu brațul trecut peste banchetă.

— Este o plăcere să vezi un client. Dacă ați ști cât de singur te simți uneori, când faci pe taximetristul în luna august...

Brichot scoase un şerveţel şi începuse să-şi curețe pantofii de praful acumulat.

– Când eşti poliţist este la fel, mormăi el, ţi se întâmplă să te simţi singur.

Celălalt înălţă din umăr, dar era mai curând în semn de respect decât de altceva. Respect şi curiozitate.

– Dumneavoastră, zise el, sunteţi un poliţist care are necazuri...

– Închipuiţi-vă ! strigă Brichot. Nu se vede că sunt cel mai fericit om din lume ? Plecăm ?

*

* *

Este greu să găseşti ceva mai trist decât curtea unei şcoli, în luna august. Este gol, este liniște, ai impresia că elevii au plecat definitiv şi nu se vor mai întoarce niciodată. Brichot se lăsă furat de spectacol. Ferestrele salonului apartamentului Dianei Lesterfield-Blainville, de la etajul al treilea al unui imobil nou şi luxos al străzii Joseph-Bara, dădeau spre spatele şcolii, care făcea colţ cu zisa stradă Notre-Dame-des-Champs.

– Iată, făcu o voce în spatele lui. M-am gândit că v-ar place whisky-ul cu cuburi de gheaţă.

– Mulţumesc, murmură Brichot răsucindu-se pe călcâie.

Ea se lăsă să cadă pe un fotoliu, în faţa lui.

– Inutil să faceţi această mutră de înmormântare, domnule inspector, murmură ea. La

momentul respectiv, moartea soţului meu m-a mişcat. Din cauza modului oribil în care a fost omorât. Şi de asemenea şi pentru că nimic în viaţa lui, după ştiinţa mea, nu lăsa să se întrevadă un astfel de deznodământ. Dar am supravieţuit, ştiţi... Nutream multe sentimente de prietenie pentru el. Nu era vorba de dragoste... Deci, pentru condoleanţe, oricum, este un pic cam târziu, nu credeţi ?

Ea se aşezase într-un fotoliu mare, din piele neagră şi-şi clătina uşor paharul, urmărind culoarea băuturii în lumina soarelui.

– Ceea ce mi-a făcut cel mai rău, reluă ea, este că ancheta n-a descoperit nimic...

– De ce ? o întrebă Brichot.

– Aş fi vrut să-i văd faţa, de aproape, celui care a putut să facă un astfel de lucru. Să omoare un om într-un astfel de mod. Să-l lase să se golească de sânge... Să moară în astfel de chinuri...

Ea se ridică. Salonul avea dimensiuni impresionante. Era zugrăvit în alb, în întregime. Doar un singur perete, cel din fund, era galben. Şi uşile negre. Peste tot catifea gri, piele, lemn şi sticlă. Mobilier supermodern. Mese mobile. Pardoseala alb cu negru. Ea-i arătă un spaţiu, între cele două fotolii.

– Aici a fost găsit, suflă ea. Pe podea. Golit de sânge. Evident, nu murise în locul ăsta. A fost adus acasă... Eu eram la New York, la

vremea aceea. M-am întors imediat ce am aflat...

Aimé Brichot fixă locul pe care ea i-l arătase. Joseph Lesterfield-Blainville murise la fel ca Ouporova. Masacrat probabil cu o lamă de ras şi pe urmă transportat la domiciliu... Îşi ridică sprâncenele în spatele ochelarilor cu lentile groase de miop.

– Presupun că, între dumneavoastră, era o oarecare diferenţă de vârstă ? murmură el.

Ea râse. Hotărât lucru, era foarte frumoasă. Şi foarte şic. Toată în gri. Cu un tricou lung, foarte subţire, închis pe o parte şi un fel de şort din jerse, închis cu nişte noduri peste coapse. Mai încolo, în jos, se aflau kilometri de picioare şi sus, un gât lung şi o faţă cu părul negru, de vedetă de cinema, cu o gură cărnoasă – o adevărată gură de femeie gurmandă şi senzuală.

– Douăzeci de ani. Aproape douăzeci de ani, răspunse ea... Se lăsă din nou să cadă în fotoliu... Bineînţeles, am dormit întotdeauna în camere separate, adăugă ea. De comun acord.

Brichot ascultă cum sună bucăţelele de gheaţă în pahar.

– Aveţi de gând să redeschideţi dosarul acestei afaceri, domnule inspector ? întrebă ea.

El îşi mângâie mustaţa, cu arătătorul.

– Nu chiar, murmură el. În fine, poate... Nu se ştie niciodată... Depinde...

– De ce ? făcu ea. Poate că sunt indiscretă, dar...

Brichot își întoarse privirea, pentru a nu se uita prea mult la coapsele pe care ea și le încrucișa.

– Ca să spun drept, făcu el, noi anchetăm o nouă crimă de același gen. Cineva a fost omorât exact în același fel în care a fost omorât soțul dumneavoastră, acum trei ani... Poate că nu există nici o legătură între cele două cazuri... Dar similitudinea procedeelor ne-a pus pe gânduri. Și apoi...

Ea se aplecă în față și sânii ei întinseră țesătura foarte subțire a tricoului.

– Pot să vă întreb despre ce este vorba ?

Brichot făcu un gest vag.

– Un ceh, răspunse el. Un emigrant ceh de circa cincizeci de ani... Un oarecare Frantisek Ouporova. A fost găsit mort pe data de 1 august, n-ați citit ziarele ?

Ea râse.

– Lucrez chiar la un ziar, făcu ea. Un cotidian. Dar rubrica de care mă ocup este mai curând de afaceri sociale, economice... Sau fapte diverse, știți... își puse paharul pe măsuța joasă dintre ei... Din cauză că lucrez la acest ziar, ați avut norocul să mă găsiți aici, în plină lună a lui august, adăugă ea... reflectă o clipă... în orice caz, acest nume nu-mi spune nimic... Îmi pare rău...

Brichot se ridică.

– Și mie, suflă el. Scuzați-mă că v-am deranjat...

În momentul în care se ridică, se trezi că picioarele îi sunt cam moi. Încercă să-și spună că din cauza whisky-ului. Nici o legătură cu silueta văduvei diplomatului, nici cu parfumul ei învăluitor, care-i umplea nările.

— Vă însoțesc, zise ea, ridicându-se la rândul ei.

*

* *

Mâna foarte lungă, cu o manichiură perfectă, a Dianei Lesterfield-Blainville se blocase, imobilă, pe mânerul ușii de la intrare, de câteva minute bune. Este lung un minut întreg de tăcere și imobilitate... și Aimé Brichot se întreba disperat cum o să se descâlcească situația, când, mâna tinerei femei se ridică de pe clanță și se îndepărtă, lăsând să cadă perdeaua de catifea roșie de la ușă.

Îl privi pe Aimé Brichot.

— Nu v-am spus totul, murmură ea... Ochii inspectorului de la Brigada Mondenă se rotunjiră în dosul ochelarilor... Nu v-am spus totul pentru că este greu de spus, reluă ea. Mai ales unui polițist... Își scutură capul și cerceii, două cercuri mari, care-i ajungeau aproape de umeri, se agitară... Oh, nu v-am mințit, nu știu numele celui despre care mi-ați vorbit. Numai că, mai sunt, poate, câteva lucruri pe care aș putea să vi le spun și care v-ar putea ajuta... Nu știu...

Ea ezită încă. Sfârşi prin a pune mâna pe braţul lui Brichot.

– Este foarte delicat de povestit. Trebuie să mă ajutaţi.

Brichot se trezi că i-a răguşit vocea.

– Aş vrea, dar...

Ea îl trase brusc.

– Să nu stăm aici, veniţi. În apartamentul ăsta te sufoci peste tot, doar în camera mea, unde este aer condiţionat...

Volumul camerei în chestiune fusese rearanjat într-un mod original. Trei panouri din lemn lustruit formau un triunghi în care era încastrat un pat, pe care era greu să nu te aşezi, dat fiind că era singura mobilă a camerei.

Diane Lesterfield-Blainville, intrând, apăsase pe un buton şi patru spoturi luminoase se aprinseră, din două nişe amplasate în spatele patului dând înspre peretele din spatele camerei, rectangular, într-un mod original. Dădeau impresia a două ferestre deschise, cincizeci de centimetri mai departe pe perete. Spaţiul dintre panouri şi perete era plin cu plante verzi. Patul Dianei părea că dă direct spre o seră. Alte lumini ascunse în spatele frunzişului creau impresia unei minipăduri tropicale...

– Veniţi, murmură văduva diplomatului.

Inspectorul Aimé Brichot descoperi că i se uscase gâtul şi nu mai putea înghiţi. Descoperi, de asemenea, că mâna Dianei era foarte fină, foarte lungă, foarte mângâietoare şi acoperită de inele frumoase. Se mai gândi că pa-

tul pe care aterizase era mai adânc şi mai moale decât tot ce cunoscuse vreodată...

– Este foarte delicat să vorbim despre povestea aceasta, aşa, la rece, şopti ea. Trebuie să fiu ajutată.

– Aş vrea, replică Brichot. Dar cum ?

Ea se apropie de el, cu ochii febrili.

– Prostănacule, îl suflă ea. Când o să ne cunoaştem ca lumea, o să-ţi vorbesc. Nu mai înainte de asta.

Simţi cum mâinile tinerei femei i se aşează pe coapse şi-şi spuse că aclimatizorul, despre care aceasta îi vorbise, era în pană. În realitate, temperatura din cameră era realmente caniculară. Sau poate că vaporul începuse să se clatine. Care vapor ? Totul începuse să se învârtă. „O să mă îmbolnăvesc" după, gândi el... ca de fiecare dată când o înşela pe Jeannette. Adică, trebuie spus, foarte rar. În special, în comparaţie cu ocaziile care i se ofereau. Bolnav ca un animal... După ce făcuse dragoste cu altă femeie... Tot ca un animal.

Diane se răsturnă pe mijlocul patului. Aproape o auzeai cum toarce.

– Scoate-mi şortul, murmură ea.

Brichot, cu mâinile tremurând un pic, se enervă cu nodurile de pe coapse. Dar până la sfârşit reuşi. Să-l smulgă. Cu tot cu chiloţii cei negri care se prinseseră de el. Apăru la vedere ceva şi mai negru, o perie brună, deasă spumoasă, parfumată.

– Doamne ! gemu el.

Ea-l apucă de urechi.

– Știi de ce am chef ? făcu ea. O șmecherie pe care bărbații o uită dacă nu le-o ceri. Doar unul mi-a făcut chestia asta așa cum trebuie. Unul dintre amanții mei, acum cinci ani. Mi se face pielea de găină și acum, când mă gândesc... Avea același gen de mustață perie ca a ta. Mă zgârâia în timp ce-mi sugea buzișoarele și învârtea limba în jurul clitorisului meu... Nu poți să știi... Era divin...

Ea se lăsă să cadă pe spate, desfăcându-și coapsele.

– Am înțeles, lăsă să-i scape Brichot, stacojiu. Nu-i nevoie să te deranjezi să-mi faci un desen.

*

* *

Un sfert de oră mai târziu, inspectorul Aimé Brichot de la Brigada Mondenă, secția „Afaceri recomandate", tată a trei copii, putu din nou să constate, asupra propriei persoane, un oarecare fenomen de vasodilatație, de care o viață conjugală cuminte, ordonată, fericită și regulată îl dezobișnuise puțin câte puțin : este rar ca doi soți, chiar dacă se adoră unul pe altul, să reziste la mai multe reprize în aceeași seară, după primii ani de căsătorie...

I se îmbățoșa. Mai dură și mai voluminoasă, încă. Trebuie zis că ceea ce-i făcea Diane cu perechea ei nemaipomenită de fese albe și

goale pe care le freca de burta lui, desfăcându-le, cu bustul avântat în față, coapsele foarte deschise, puteau scula și un mort.

„Să ne oprim", gândi Brichot.

Pereții camerei aveau un tangaj puternic. El se opri brusc, apucând-o de șoldul ei maiestuos.

— Confidența aceea, reuși el să spună cu o voce gâgâită. Despre ce era vorba ? Acum ne cunoaștem destul de bine.

Ea începu să-și întoarcă ușor coapsele.

— N-ai înțeles ? spuse ea cu efort.

Brichot încercă să nu se mai uite la crăpătura ce se întrezărea între cele două picioare de dedesubtul lui.

— Nu, mărturisi el.

Ea-și strâmbă ușor ceafa în direcția lui.

— Chestiunile „delicate" de spus, sunt întotdeauna poveștile de alcov. Știi asta ? Ei bine, înainte de a mă mărita, eram curvă. Oh... în momentele mele de rătăcire. În tot felul de Cluburi de întâlnire. Locuri discrete unde puteai cunoaște domni de tot felul... Așa l-am agățat și pe Joseph, primul meu soț...

Brichot își frecă craniul cu o palmă udă de transpirație.

— Asta-i viața ta particulară, conchise el. Ce legătură cu...

— Este vorba de mortul de care mi-ai vorbit. Un ceh, ai spus ? Ei bine, soțul meu și cu mine, chiar după ce am trecut prin fața primarului și a preotului, am continuat să frecven-

am localurile unde se făcea amor în colectiv. Da, așa este... Formam o pereche unită, de un anumit gen... Se întâmplă uneori ca bucuriile trupești să fie separate de fidelitatea spiritului și a inimii... Joseph și cu mine, în afara regulatului, ne înțelegeam bine.

– Totuși nu văd legătura, făcu Brichot.

Ea-și mișcă din nou bucile.

– Unul dintre localurile pe care-l frecventam cel mai des, Joseph și cu mine, era un club ținut de o femeie căreia i-am uitat numele... o cehoaică. Înțelegi acuma de ce ți-am povestit asta ?

Brichot își mângâie mustața.

– Cred că înțeleg, făcu el.

– Soțul meu, mort, cu sexul tăiat... Un alt tip moare în același mod... Și el era ceh... Și acel local cu amor în grup, ținut de o cehoaică... Poate că este doar o întâmplare, o pistă falsă... Dar am preferat să-ți spun. Și ca să-ți spun, trebuie să-ți mai explic ceva. Mai intim. Deci, să fie confidențial... Încă puțin.

Ochii lui Brichot scânteiară când se opriră pe posteriorul Dianei.

– *Vltava*, zise el încet, într-un sfârșit. Ăsta-i numele localului, cred... *Vltava*, pe Montmartre, dacă memoria mea este bună...

– Poate, murmură Diana. Dar acum să fii drăguț că ți-am spus tot ce știam. Nu mai vorbi și regulează-mă ! Sunt ani de când am chef!

* *

De abia coborî de la Diana Lesterfield-Blainville, inspectorul Aimé Brichot străbătu în fugă strada Joseph-Bara până la Assas. Pe celălalt trotuar, în colțul străzii Assas era o cabină telefonică.

„Jeannette", gemu el intrând în cabină.

Fusese ca în rarele dăți când o mai înșelase pe soția lui adorată. După aceea, în mod obligatoriu, avusese o criză de conștiință.

Formă numărul de telefon, cu disperarea cuiva care era într-un avion pe cale de prăbușire.

Dar în casa închiriată acolo, la La Baule, soneria țârâi interminabil, fără ca cineva să răspundă.

Brichot ieși din cabină clătinându-se un pic, sub soarele arzător. Se simțea gol pe dinăuntru. Îi era sete. Strada era complet goală. Niciodată nu se mai simțise atât de singur. Nici o cârciumă deschisă la orizont... „Jeannette, gemu el interior, de ce nu ești acolo, când am nevoie de tine ?"

CAPITOLUL XII

Cu mustățile lui albe care se întorceau spre vârfuri, părul alb întins spre spate și despărțit de o cărare, cu tenul său de cărămidă înroșită în cuptor, Gérard Nantois, la 63 de ani, ar fi putut să fie un ofițer al armatei Indiilor, dintr-un film făcut după un roman de Rudyard Kipling. Poate că ăsta era motivul pentru care toată lumea de la *Vltava*, personalul și obișnuiții localului, îl numeau „Colonel". Foarte respectuos. Chiar înclinându-se un pic în fața lui discret, ca să arate că se știe că el este personajul cel mai important al stabilimentului. Chiar dacă, de fațadă, Anna Brozek era cea care supraveghea bunul mers al restaurantului și al clubului. Un aranjament care-i permitea să nu apară la registrele contabile ale cehoaicei și să-și ducă zilele liniștit, în conacul familiei, aproape de Châteaudun, pe malul Loirei. Reușind să-și restaureze cu mari eforturi un acoperiș prin care intrau zăpada și ploaia. Treburi pe care nu și le-ar fi permis din

pensia sa modestă de jurnalist profesionist, specializat în probleme ale Europei de Est...

Cei care într-o zi sau alta apelaseră la el și constataseră până la ce punct poate fi de generos când erau la nevoie, cei care-l vedeau din când în când, traversând sala restaurantului *Vltava* de la parter, sau plimbându-se la etajul întâi, întotdeauna pus la patru ace, cu costumul din cașmir sau smoking din trei piese, cu revere de saten, jiletcă cu patru nasturi și pantaloni cu vipușcă de saten, aceștia ar fi fost fără îndoială mirați dacă, cu ajutorul unei baghete fermecate, s-ar fi făcut invizibili și ar fi traversat ușa ermetic închisă ca să asiste la ceea ce se petrecea în camera albastră unde, de la moartea lui Frantisek Ouporova, cea care-l omorâse, Tereza, era închisă...

În picioare, mereu roșu ca o cărămidă, „Colonelul" alias Gérard Nantois, nu-și păstrase decât cămașa din bumbac foarte fin, fără guler și cu un plastron de pichet, împreună cu papionul. Puțin mai jos, nu purta nimic.

Acolo unde ar fi trebuit să aibă un slip sau o izmană, avea un chilot de plastic din acelea care se pun la bebeluși. În interiorul chilotului, un scutec, în care-i plăcea să se scoale dimineața, ud tot.

Această manie nevinovată se ținea scai de el, de aproape patruzeci de ani și existau puține speranțe ca în viitor să ajungă să se de-

baraseze de ea. Ea-i adusese lui Gérard Nantois două divorțuri succesive. După cel de al doilea, Nantois, descumpănit, scrisese (anonim, bineînțeles) unui ziar specializat în problemele de cupluri și sexologie : *Acordul perfect*. Îi expusese cazul în lung și în lat și întrebase în final, dacă, după părerea eminentului specialist de serviciu, faptul că simte o puternică erecție, de fiecare dată când vede un chilot de plastic întins la uscat pe o sfoară, poate fi considerat ca o boală...

„Deloc ! îi răspunsese eminentul specialist. Dimpotrivă ! Toate ciudățeniile sunt ale naturii ! Preferați să vă pierdeți nevasta în locul scutecului ? Este dreptul dumneavoastră ! Bineînțeles, s-ar putea spune că o parte din dumneavoastră a rămas în copilărie, că într-un anumit mod sunteți încă un bebeluș... Dar dacă asta vă place, apreciați singur. Vă dorim, în orice caz, să întâlniți cât mai repede creatura visurilor dumneavoastră. Femeia care va ști să vă înțeleagă. Cea care vă va masturba în scutecul și chilotul vostru de plastic..."

Întâlnind-o pe Anna Brozek, câțiva ani mai târziu, Nantois nu o întâlnise pe acea femeie : găsise mai multe. Oricâte vroia. Dar nici una dintre obișnuitele clubului foarte restrâns al cehoaicei în exil, nu îi păruse mai înnebunitoare, mai excitantă ca una dintre ultimele ei achiziții : foarte blonda și gingașa Tereza. Mai

ales când, ca în seara aceasta, cu chiloții de plastic lăsați în vine, o obliga să-l înghită și când, tușind, c când, la marginea sufocării, Tereza avea fața plină de mari lacrimi. Îi plăcea la nebunie asta, „Colonelului". Să vadă o fată plângând. Femeile sunt făcute ca să sufere. Cât se poate de des. Era una dintre ideile lui preferate. Una din maximele de bază ale vieții sale. De altfel și lor le place. Chiar și celor care scot țipete de fecioare jignite dacă le spui în față. În special acelea. „În orice femeie este o sclavă care dormitează... O sclavă amăgită în marea majoritate a timpului... Bărbații nu știu cum să se comporte... Sunt prea blegi, prea molateci..." Idei din astea, avea cu grămada Gérard Nantois. Dar la cei 63 de ani trecuți, trebuia să recunoască, cele mai ascultătoare sunt profesionistele. Adevăratele jigodii, care fac asta pentru bișțari.

Ca Tereza.

Aceasta ridică membrul monstruos al fostului jurnalist. Un adevărat bulumac. Un drug. O enormitate congestionată care palpita la doi centimetri de nasul ei micuț. Ea îl mai luase o dată în gură și își amintea. Avusese impresia că o să-i explodeze laringele. Îi fusese foarte greu să se abțină să nu vomite. Vărsase după plecarea lui și apoi, nu dormise toată noaptea.

– Este prea mult ! gemu ea. N-o să reușesc!

Celălalt o apucă de ceafă.

– Ba da, făcu el blând. Ai mai făcut-o deja. Poți foarte bine s-o faci din nou.

Ea reîncercă. Imediat, lacrimi mari îi inundară fața. Simțea că-i ajunge în fundul gâtului ca și cum ar fi vrut să-i traverseze țeasta. Și, mai mult decât atât, de fiecare dată când îl înghițea, intra în contact cu chiloții de plastic, dezgustători, în care i se înfunda bărbia.

– Ba da ! grohăi „Colonelul". Asta este ! Vezi ? Când vrei, poți. Continuă !

O conducea chiar el. O mișcare înainte, foarte adâncă. O mișcare în spate. Și încă o mișcare în față. Și din nou înapoi. „Colonelului" îi curgeau balele. Se întoarse cu bustul spre Anna Brozek, care stătea tăcută într-un fotoliu albastru, în spatele lui.

– O să devină o târâtură fantastică, răcni el. Are talent ! O adevărată mâncătoare de sule ! Și eu mă pricep ! Uită-te la ea. Uite-o cum plânge de-a binelea !

Asta era ceea ce-l înnebunea cel mai tare la femei : capacitatea lor de a se umezi. La comandă. „O femeie trebuie să se ude. Pentru asta este făcută". Încă una din maximele sale.

Anna Brozek îl aprobă mașinal. Țigara Dunhill, pe care o ținea între degete, era aproape integral consumată. O coloană de cenușă ușor curbată. Ea căută din ochi o scrumieră. Nu era nici una în cameră. Își scutură cenușa în palma făcută căuș a mâinii stângi și-și privi

capătul cu filtru al ţigării care se termina cu un tăciune roşu.

La urma urmei, explicaţia cu Nantois nu se petrecuse chiar aşa de rău. Bineînţeles că el o pălmuise de mai multe ori. Îşi scosese chiar cureaua, îi spusese să-şi ridice fusta şi să-şi tragă chiloţii şi o croise cu sete, făcând-o în fel şi chip. După aceea, ea observase că are bărbia plină de sânge : ca să nu strige, ea-şi înfipsese dinţii în buza inferioară... Lui Nantois nu-i plăcea să-ţi amesteci treburile cu sentimentele. Chiar asta făcuse ea, organizând moartea lui Frantisek Ouporova. Se lăsase antrenată în realizarea unui proiect prostesc şi periculos. Răzbunarea. Ea compromisese asociaţia lor. Toată opera lor comună... Restaurantul cu faţada sa de respectabilitate nepătată. Şi „Clubul". Capodopera lor. Chiar el, imaculat în principiu. Un loc de întâlnire consfinţit prin legea de la 1 aprilie 1901, asupra asociaţiilor cu statuturi depuse în forma cerută la Prefectură, aşa cum trebuie şi anunţată regulamentar în *Journal Officiel*. Clienţi aleşi pe sprânceană. Fără „profesioniste". Cel puţin în principiu. Nimic altceva decât *schimburi* între adulţi stăpâni pe corpurile, dorinţele şi capriciile lor. Fără să se uite detaliul de geniu : *Anexa* clubului, aşa cum era numită între ei. Apartamentul secret cu uşi de comunicare camuflate. Traversând un apart nt gol şi dă-

rapanat, al cărui locatar, pe hârtie, era Gérard Nantois... Locul cunoscut numai de câțiva obișnuiți, unde dormeau pensionarele doamnei Brozek și unde, foarte rar, aveai consimțământul să aduci un client deosebit de generos și în care aveai încredere deplină...

Toate acestea, după „Colonel", Anna era pe punctul de a le compromite din cauza deciziei de a-l lichida pe Ouporova. Un nimenea. Un exilat de ultima categorie. Un amărât. Cum a putut ea să facă una ca asta ? Cum de a putut trece răzbunarea înaintea asociației lor ? Această organizație pentru care el își pierduse nopți întregi ca s-o pună pe picioare. Și care, dintr-o singură lovitură, își descoperea fragilitatea. Din cauza unui acces brusc de nebunie al Annei. Nu moartea lui Frantisek îi reproșa el. Modul, felul imprudent, improvizat în care se petrecuse. Și pe urmă, acel transport în plină noapte a corpului lui Ouporova, la el acasă. Golit de sânge. Nici măcar nu se gândise să le ceară lui Babby și Carpenter, cei doi tipi care fuseseră însărcinați cu transportul, să percheziționeze un pic apartamentul lui Ouporova, ca să se asigure că la ceh nu exista nimic care ar putea alerta poliția și a o conduce până la *Vltava*. Bun, este adevărat că Babby și Carpenter nu erau niște genii. În afară de lovituri spectaculoase și treburi fizice grele, nu li se puteau încredința misiuni

prea delicate. Vocația lor era de ciomăgari, nu de analiști. Numai mușchi și creiere de muscă. Oficial, erau angajați la bucătăria restaurantului. De formă... Dar specialitatea lor era mai curând pistolul Colt Python. Mai precis Colt Diamondback calibrul 38 special, un revolver de clasă, care cântărește 822 grame și are o țeavă de 101 mm. Când nu se distrau demontându-l și ungându-l, moțăiau trei sferturi din zi. De două sau trei ori fuseseră găsiți sodomizându-se unul pe altul în anexa clubului, dar asta fusese o excepție. Ceea ce le plăcea cel mai mult, era să aibă amândoi aceeași față, unul dedesubt și celălalt deasupra. Unele dintre pensionarele doamnei Brozek aveau oroare de oste. Nu din motive morale, bineînțeles, ci datorită faptului că la spate se afla întotdeauna Bobby și simțeau că o să le străpungă corpul. Și Bobby, ca mulți dintre negri, era dotat ca un animal. Ca un măgar. Un adevărat perforator... Carpenter avea dimensiuni mai rezonabile. Numai că era răutăcios. O dată, se distrase tăind cu cuțitul micul fragment de piele gingașă dintre sex și anus, care este numit perineu. Găsise că fata este prea strâmtă și avusese chef s-o lărgească. Se crease un adevărat scandal.

Altă dată, în stradă, în plină noapte, îndreptase pistolul mitralieră asupra unei femei gravide, care se întorcea acasă. Uite-așa. Degea-

ba. Trebuia să fii psihiatru ca să înțelegi ceva. Poate. Dar 'a *Vltava* nu era nimeni atât de competent ca ei...

Alt detaliu care-l indignase pe Gerard Nantois era modul în care-l lichidaseră pe Ouporova. Sexul tăiat cu lama. Congaï-ul în pântecul Terezei. Ea ar fi putut să-l omoare pe ceh într-o mie de feluri, să-l împingă într-un cofraj de beton, să-i scoată creierul prin ochi sau prin urechi, să-l scalpeze, sau să-i facă orice, că pe „Colonel" nu l-ar fi deranjat. Dar să folosească o metodă care mai fusese deja experimentată pe alți doi tipi care încercaseră să-i oprească afacerile, era exact ca și cum ar fi telefonat poliției pentru a-și revendica crima.

– De ce nu le-ai dat și adresa noastră ? o întrebase Nantois.

– Gérard, îi răspunsese Anna, știi bine că este vorba doar de niște vechi cazuri clasate!

„Colonelul" putea deveni mitocan atunci când ajungea la capătul răbdării. Era obișnuit cu sălile redacțiilor unde, în general, nu se vorbește așa cum se scrie.

– Căcat, răcnise el. Crezi că o să le trebuiască un mare efort ca să se deschidă dosarele ? La ora asta, cred că-și chinuie mințile ca să înțeleagă ce legătură este între cele trei cadavre care au fost găsite cu pușele ciopârțite în două părți egale și că este mai puțin o-

bișnuit ca mod de a muri, decât o criză de inimă sau un cancer.

În cele din urmă, puseseră la punct felul în care să riposteze. Cel puțin să încerce să limiteze dezastrul. Pentru început, decisese „Colonelul", trebuia făcută o vizită la Ouporova. Sigur că trebuiau să existe sigilii. Sigur, că poliția scotocise apartamentul în lung și în lat. Dar nu se știe niciodată. În cazul în care nu fuseseră trimiși inspectori prea dotați ca să demareze afacerea, aveau șansa să dea peste vreun mic detaliu compromițător pentru ei. În orice caz, ei erau cei mai în măsură să știe despre ce este vorba. Necazul era că o sarcină ca asta nu putea fi încredințată lui Bobby și Carpenter. Dacă ai fi vrut să faci o gaură în zidul chinezesc, n-ai fi găsit altceva mai reușit decât mâinile și dinții celor doi, care erau campioni la așa ceva. Dar nu ca să descopere micul indiciu acuzator. Doamna Brozek hotărî să-i însoțească personal.

Sus, „Colonelul" începuse să se destindă treptat. Din fericire, Anna era fiica Ruzenei. Avea pentru ea o slăbiciune pe care n-ar fi avut-o pentru altcineva.

— Și acum, hai s-o vedem pe Tereza, concluzionase el, frecându-și mâinile.

În mijlocul apartamentului gol, care servea drept trecere între club și *anexă*, el se oprise brusc și exclamase :

– Mă întreb dacă n-ar trebui să iau legătura cu poliția, chiar eu însumi.

Anna îl privise aiurită, întrebându-se dacă nu cumva se țăcănise.

– Gândește-te, spuse el. Frantisek Ouporova... eu îl cunoșteam. Ca pe majoritatea cehilor exilați la Paris. Chiar eu i-am găsit o slujbă la radio. Și atunci ce se întâmplă ? Am descoperit moartea lui în ziare. Găsesc asta îngrozitor. Îl adoram pe Frantisek. Sunt indignat Mă frământ și după câteva șovăieli, chem polițiștii. Mă pun la dispoziția lor. În serviciul lor. Nu știu mare lucru, deoarece îl pierdusem din vedere pe Frantisek. De o oarecare bucată de vreme, eu nu vin la Paris decât rar, dar dacă pot ajuta poliția în cercetările ei, aș fi fericit... Ceea ce-mi dă ocazia ca, în trecere, să aflu cum stau ei cu mersul anchetei. Merge așa ?

Anna Brozek reflectă câteva clipe.

– Merge, lăsă ea să-i scape.

*
* *

Și acum, el era în picioare în mijlocul camerei, gol, începând de jos, cu faimoșii lui chilioți de plastic lăsați în vine. Scotea tot felul de obscenități în timp ce Tereza, plângând, pe marginea sufocării, îl sugea.

La un moment dat, îl simți pe punctul de a-și da drumul. Și atunci ea făcu cum îi plăcea lui. Cum ea știa că-i place. Înseamnă că-și strivi fața de tufa de păr alb a pubisului lui, cu gura lipită ca o meduză.

El avu câteva convulsii însoțite de mugete și începu să se golească în ea, cu jeturi prelungi.

Cinci minute după, își trăsese chiloții. Adică își pusese scutecele și, așezat pe pat, în continuare foarte elegant în partea de sus a trupului, în smoking, fuma un Dunhill pe care i-l întinsese Anna Brozek.

Mângâie sânii micuți ai Terezei.

– Întoarce-te, murmură el.

Ea ascultă.

– Ce curișor ! Ce curișor incântător de Lolita la 13 ani, scânci el cu o voce pițigăiată brusc. N-am mai văzut un astfel de poponeț.

Se întoarse spre Anna.

– Du-te după „Zâmbărețul" !

„Zâmbărețul" era Bobby. Negrul. Îl porecli seră astfel, deoarece fața îi era în permanență străbătută de un zâmbet ce se lățea de la o ureche la alta. Cu dinții pe care-i avea, prezenta tabloul unei tăieturi albe în formă de semilună, care făcea să ți se zburlească părul. N-ai fi vrut să-l simți în spatele tău, mai ales noaptea.

Tereza înţepeni.

– Nu ! Nu „Zâmbăreţul" ! Nu în seara asta.

„Colonelul" lăsă să-i cadă un pic de scrum pe mochetă.

– Ba da, chiar în seara aceasta, spuse el blând.

Îi puse mâna peste fese.

– Nu eşti suficient de largă acolo. Înţelegi? Şi „Zâmbăreţul" este cel mai indicat ca să-ţi înmoaie muşchii. El are tot ce trebuie pentru asta...

O ridică cum ai ridica o pisicuţă, ţinându-i mâna sub burtă. Era atât de delicată şi uşoară, că ar fi putut-o ridica doar cu câteva degete, dacă ar fi vrut.

– În afară de asta, eu comand aici, în cazul în care ai uitat.

Câteva minute după, doamna Brozek apăru însoţită de „Zâmbăreţ". În umbra lui. Umbră era cuvântul potrivit. Cu cele o sută patru kilograme şi cei un metru optzeci şi cinci, Bobby ar fi ţinut umbră oricui.

Gérard Nantois îl privi.

– Tu o să mi-o deştelenești, spuse el calm arătând spre Tereza... În adâncime. Şi mult timp. Ştiu că poţi s-o faci. Toţi avem nevoie să ne destindem nervii. Asta o să ne relaxeze.

Bobby începu să se deschidă la pantaloni. Cu surâsul lui veșnic pe fața rotundă și cu nasul turtit. Într-o zi, cineva, într-un bar, îl întrebase dacă acest zâmbet continuu, lipit pe față, este congenital. Interlocutorul prea curios avusese nevoie, în final, de nenumărate cusături la pielea capului, înainte de a ajunge la domiciliu.

Se așeză în spatele Terezei. Fata era așezată în genunchi, cu bucile desfăcute, cu umerii căzuți, ca și cum s-ar fi așteptat să fie ținta unei lovituri de tun. Tremura un pic. Încercă să-și stăpânească tremurăturile înfigându-și unghiile în palme.

Astfel de ședințe de relaxare, ca asta, îi plăceau la nebunie „Zâmbărețului". Se băgă în ea, străbătându-i interiorul ca și cum ar fi avut intenția s-o perforeze și să-i ajungă până în gură și începu s-o lucreze îndelung, cu răbdare, cu ochii în gol, cu mâinile înfundate în bucile pe care le desfăcuse la maximum, la limita sfâșierii cărnii.

„Colonelul" privea spectacolul trăgând liniștit din țigară. Această fată minusculă și acest negru enorm, de trei ori mai mare ca ea și al cărui membru trebuie să fi avut în circumferință dimensiunile unui braț de al Terezei,

era exact ceea ce-i trebuia ca să-l bucure. Acum, avea nevoie să se concentreze. Apropo de ce va zice mâine la poliție când va da telefon. O treabă delicată. O chestiune de precizie. Exact ca și cum ai confecționa un dispozitiv de comandă pentru o bombă.

*

* *

În același moment, în biroul Afacerilor Recomandate, secția de vârf a Brigăzii Mondene, Aimé Brichot tocmai închidea telefonul și începea să se scarpine în cap, deoarece cel mai bun, micul său prieten, Boris Corentin, era de negăsit.

La el, răspundea doar automatul, care debita sistematic aceleași cuvinte.

Automatul răspundea și la Ghislaine, care de altfel era într-o călătorie de cincisprezece zile.

Nimic mai deprimant decât să auzi o voce de robot, care-ți răspunde că cel căutat nu este acasă. Mai ales când ai ceva urgent să-i spui omului în chestiune.

Era noapte, era singur în birou și în aer plutea un miros acru de tutun. Brichot se duse la fereastră și privi trecând un vaporaș care plutea încet pe apa de culoarea reziduurilor uleioase.

„Descurcă-te singur, bătrâne, gândi el. Boris n-o să-ţi servească de doică, toată viaţa. Dacă nu-i acasă, cu atât mai rău pentru el, o să te duci singur la sărbătoarea de la *Vltava!*"

CAPITOLUL XIII

Cu mâinile în buzunarele bluzonului său de pânză, Boris Corentin întoarse spatele vederii măreţe ce se afla în punctul extrem a lui Butte Montmartre, faţada lui Sacré-Coeur iluminată. Această grămadă de acoperişuri ale capitalei, amestecate cu umbre negre străpunse de zeci de lumini. Şi el căuta să-şi răspundă la o întrebare şi nu reuşea.

— Ce-ar trebui să fac ? se întrebă el. Am ales soluţia cea mai uşoară, să-i fac să-mi deschidă uşor făcând gură, să pătrund înăuntru cu revolverul în mână şi mâine să mă trezesc în faţa inspectorului general al poliţiei ; să ajung să fiu tratat drept prostănac în ziare şi să mi se ofere arhiva sau pensionarea anticipată.

Sau, bine... Bine ce ? Nu există o a doua soluţie ca să pătrunzi la *Vltava*. Nu la restaurantul de la parter. Acolo ar fi fost uşor pentru primul imbecil venit. În clubul privat de la etajul întâi. Pentru că acolo era toată şmecheria. De mare talie. Şi nu prevăzuseră chiar totul.

Codul de intrare, jos, în strada Norvins.

Nu se pune problema să te duci şi să te recunoască ca poliţist. Nu numai că n-ai nici un ordin, dar n-ai nici cea mai mică dovadă în ceea ce priveşte imobilul în chestiune.

Nimic, în afară a două mici indicii, care conduceau spre *Vltava* şi care făcuseră, dintr-odată, foarte interesant pentru el acest „club de întâlnire" din Butte Montmartre.

Pliantul găsit de Amalia, portăreasa imobilului unde locuia Frantisek Ouporova, de o parte.

Mărturisirile lui Milan Klima, garajistul, de cealaltă parte.

Era cam puţin. Dar destul ca să aibă un chef nebun să arunce o privire. Insuficient ca să justifice o pătrundere cu forţa, sau o atacare oficială.

Concluzie : trebuia să se introducă, dar discret, ca un client normal.

Prevăzuse că, precum la intrarea oricărui club de un asemenea gen, o să fie la uşă un individ însărcinat cu filtrarea clienţilor. Cu un pic de noroc, o să reuşească să-l îmblânzească.

Numai că era mult mai greu să îmblânzeşti o claviatură digitală.

Asta era piedica pe care n-o prevăzuse.

Fisura din planul lui.

Vltava era, poate, intrarea tuturor păcatelor, dar era foarte greu să-ţi dai seama care era permisul de intrare, dat fiind faptul că sis-

temul de filtraj n-avea nimic în comun cu ceea ce crezuse el. Nu puteai intra decât cunoscând numărul de cod. Nici chiar un truc de felul „recomandare de la Lyon's Club" nu ți-ar fi folosit la nimic. Codurile digitale sunt total insensibile la astfel de recomandări.

Pentru a-și rumega nemulțumirea, începu să bată străzile din Butte Montmartre, unde micile cafenele de odinioară fuseseră înlocuite cu bufete expres și unde cinci sute de mâzgăliturifuseseră întinse pe jos pretinzându-se a fi reîncarnările operelor lui Picasso. Cum era trecut de orele 21, nu mai erau autocare cu turiști pe Butte, ci doar turiști enervați că urcaseră cele mai abrupte trepte din viața lor, grăbiți să vadă totul într-un minimum de timp, deoarece ghizii lor îi anunțaseră că n-au la dispoziție decât treizeci și cinci de minute ca să viziteze cartierul. Ar fi putut să facă turul chiar și mai repede, dat fiind faptul că nu era nimic de văzut în afară de expresuri și șevaletele celor cinci sute de falși pictori care-și expuneau „operele" ce fuseseră făcute în serie în Hong Kong sau Japonia.

Făcând un bilanț rapid al situației, și mai deprimat decât la sosire, Boris Corentin se hotărî să se ducă la mașina sa, garată în josul scărilor din strada Foyatier, alături de locul unde se luau bilete pentru funicular.

Se gândi să facă un ocol, ca să treacă prin fața imobilului din strada Norvins, al lui *Vltava*,

o clădire mare din cărămidă, de la sfârșitul secolului trecut.

Un grup se apropie de ușă. Trei bărbați și trei femei. Două roșcate în rochii largi, foarte decoltate și o brunetă într-o rochie lungă, neagră. În spatele lor, bărbații discutau cu voce joasă.

– Bună seara, lansă Corentin luându-și elan cu mâna și oprindu-se cu degetele la douăzeci de centimetri de claviatura digitală, încastrată în cărămida ușii.

Ca și cum ar fi fost pe punctul de a forma codul pe claviatură, ca un vechi obișnuit al locului, dar își oprise gestul din politețe, pentru a le lăsa pe tinerele femei înaintea lui.

– Bună seara, răspunseră cele două roșcate.

– Bună seara, se auzi ca un ecou răspunsul celor trei bărbați.

Una dintre roșcate apăsă pe claviatură. Boris auzi unghiile lungi și roșii care apăsau clapele.

După aceea se auzi sunetul metalic al deschiderii ușii. Cele trei femei pătrunseră în holul de intrare.

Boris Corentin se dădu la o parte din fața însoțitorilor lor, cu un zâmbet larg.

– Vă rog...

Două din fete se întoarseră și-l priveau pe Corentin cu atenție. Mai curând îl măsurau. Ca să spunem adevărul, privirea lor coborâse

de la față, pe care n-o găsiseră rea deloc, mai în josul curelei, ceea ce părea să le intereseze mai mult.

– Totul pare liniștit în seara asta, murmură unul dintre bărbați către Corentin.

– O să fim între noi, răspunse Boris pentru a nu rămâne dator.

Respiră adânc în timp ce ușa se închidea în spatele lui.

Ajunsese acolo.

*

* *

Până la urmă, era ușor, gândi Boris Corentin. Era suficient să faci la fel ca cei trei tipi datorită cărora intrase la *Vltava*, având aerul că ești perfect la curent cu obiceiurile locului.

În sala de sus, îmbrăcată complet în catifea purpurie, merse deci să se așeze la bar pe un taburet, ca și ceilalți, comandă barmanului o cupă de șampanie. Ca de obicei, barmanul cu vestă albă și pantaloni negri era plin de demnitate și prestanță. Boris îl auzi pe unul dintre cei trei numindu-l Slim și-și zise că n-are nici un motiv să nu facă și el la fel.

– Mulțumesc, Slim, murmură el, în momentul în care barmanul îi împinse cupa de șampanie, pe tejgheaua de lemn lăcuit a barului.

Barmanul îl privi o clipă, ridicându-și pleoapele grele. Avea aerul unui dinozaur foarte bă-

trân, foarte obosit și foarte blazat. Pleoapele îi căzură la loc, indiferente.

Cei trei beau whisky. Fiecare după gustul lui.

Boris Corentin se învârti ușor cu taburetul, încercând să n-aibă aerul cuiva care vine aici pentru prima dată. Deci, încercă să cerceteze locul, prefăcându-se că-l cunoaște dintotdeauna.

Trebui să se întrerupă pentru a completa, ca și ceilalți, ritualul cu cartea de credit. Pe puțin cinci sute de franci, inclusiv consumația. Nu depășea limita posibilităților obișnuite. Chiar pentru unul ca Ouporova. Cu condiția, în cazul celui din urmă, să te mulțumești cu cartofi în restul zilelor rămase până la sfârșitul lunii.

Muzica lentă se infiltra peste tot acest decor. Boris își lăsă privirea să rătăcească prin sală. Circa douăzeci de bărbați și femei, așezați pe banchetă. Media de vârstă : între 25 și 35 pentru femei, între 35 și 55 pentru bărbați. Destule creaturi tinere și frumoase. O brunetă, în fundul camerei, evolua singură în ritmul muzicii. Ea-și ridicase bluza și-și arătă sânii. O alta — una din roșcatele de adineauri, se dezbrăcase de rochie și, îmbrăcată cu niște chiloți negri crăpați în față, se așeză în fața unui domn chel. Acesta își băgă mâna în gaura chiloților și fata-și dădu capul pe spate scoțând din buze un „Oh !" nervos. Pe urmă,

omul cel grăsuliu se eliberă și se aplecă în față.

Doar atunci, în penumbră, Boris Corentin își dădu seama de „mesele" pe care consumatorii își puneau paharele.

Nici mai mult nici mai puțin decât tinere femei îngenuncheate, cu fundul în sus și capetele aplecate. Tăcute și nemișcate. Exact ca în desenele din interiorul pliantului *Vltavei*, gândi Boris.

Omul chel de lângă roșcată se aplecă să-și pună paharul pe tava pe care el însuși o instalase pe șalele uneia dintre fete. Pe urmă se aplecă și mai tare și, cu arătătorul în față, se introduse adânc în crăpătura fetei, care n-avu decât o ușoară tresărire. Cuburile clincăniră în paharul pus pe tavă.

Omul începu o mișcare de du-te-vino cu arătătorul, în timp ce conversa cu vecina lui.

Boris alunecă ușor de pe locul lui. La prima vedere, *Vltava* nu ieșea din limita discretului clasic. Mai multe încăperi se aflau înșiruite.... camere, desigur. Nimic extraordinar. Începu să rătăcească pe culoar, încercând să-l încadreze pe Ouporova în acest decor.

Aproape de un lampadar din bronz, o fată brună, pe care el o recunoscu ca făcând parte din grupul cu care intrase, se apucase cu amândouă mâinile de un scrin și se uita într-o oglindă, în timp ce în spatele ei, un bărbat în jur de patruzeci de ani, bărbos, o poseda cu

bătăi largi din șale. El îi ridicase lunga rochie neagră și făcea să-i tresară bucile mari, pocnindu-le la intervale regulate. Trei alți bărbați examinau cu atenție perechea. Unul dintre ei își trăsese fermoarul și-i freca sexul în apropiere de fața brunetei. La un moment dat, își trecu mâna liberă peste gâtul fetei și o forță să-și întoarcă fața spre el. Ea-l privi îndelung, pe urmă îi examină sexul și, în sfârșit, se decise. Se mișcă câțiva centimetri, obligându-și partenerul de la spate să se deplaseze și el și, cu un grohăit, luă în gură membrul noului venit.

Boris își reținu răsuflarea. Cei doi bărbați se întrerupseră o clipă pentru a-și pune ritmurile la unison. Penisul celui pe care îl sugea, îi apăsa brunetei prea tare colțul gurii, dezvelindu-i aproape gingia.

Ea fu aceea care-și dădu seama că nu mai merge. Se opri brusc în jurul celor două membre care o pătrundeau, cu capul perfect imobil. Apoi, o luară de la capăt toți trei. Dar de data aceasta ea le imprima ritmul, resincronizându-i. Ea avansa și se îndepărta cu bătăi puternice din șale și ceafă. Tot grupul se legăna ca o corabie prinsă de o furtună blândă

– Permiteți ? făcu o voce în spatele lui Boris.

El se dădu la o parte pentru a face loc noii venite. Una din roșcatele de adineauri. Era

încă îmbrăcata şi fusta i se mula peste crupa impresionantă. Ea hohoti scurt.

– Eram sigură că este Antoinette ! zise ea.

Îşi întoarse ceafa spre Boris. Din părul ridicat de pe ceafă căzuseră câteva şuviţe rebele, care tresăltau delicios.

– Ştiţi cum se numeşte acest gen de serate ? întrebă ea.

– Nu, recunoscu Boris.

– „Transport în comun" ! râse roşcata.

Ea oftă.

– Cine-ar zice, văzând-o aşa, că Antoinette este o mamă model, care se ocupă cu devotament de copiii ei.

El se dăduse înapoi imperceptibil. Şoldul ei atinse locul exact unde pantalonii lui Boris se umflaseră uşor.

El lăsă să-i cadă o mână, ca din greşeală, peste fesele ei.

Bruneta din faţa lor îşi continua mişcarea furioasă de du-te-vino, lovind cu gura şi cu şoldurile cele două rădăcini virile, într-un ritm din ce în ce mai grăbit.

– Hal, suflă roşcata, întorcându-şi uşor capul.

Boris simţi cum tensiunea sângelui îi creşte într-un mod îngrijorător. Fusta fetei era atât de uşoară, că aveai impresia că-ţi scapă printre degete. Dedesubt, avea ciorapi ajuraţi prinşi cu jartiere negre. Fără chiloţi, bineînţeles. Se aplecă uşor în faţă şi scoase un soi de

oftat răguşit atunci când Boris o pătrunse. Când fu băgat total în ea, o apucă de şolduri şi începu s-o lucreze cu degetele înfipte în carnea vibrantă.

Mai încolo, cei doi bărbaţi gemeau deversându-se în gura şi burta brunetei.

Roşcata se întoarse pentru a-l privi pe Boris.

– Dar tu ? întrebă ea.

El surâse fără a se opri.

– Eu sunt mai încet, făcu el modest.

Ea se îndreptă un pic.

– Visul meu, mărturisi ea.

Brusc, ochii ei încercănaţi deveniră febrili.

– Hai, zise ea, cunosc un locşor unde o să ne putem instala mai confortabil.

CAPITOLUL XIV

Ea îi explică principiul „confesionalului", o mică încăpere lăcuită în roșu, cu un perete transparent tapisat în întregime cu bețișoare încrucișate printre care-ți puteai strecura privirea cu ușurință. La podea, o saltea moale acoperită cu o învelitoare de blană.

– Dar presupun că tu cunoști deja ? îl întrebă ea.

– Sigur că da, minți Corentin.

– Vii des aici ? îl interogă ea. Vreau să spun că nu cred că te-am mai văzut. Mi-aș fi amintit de tine. Nu se uită așa ușor un tip cu înfățișarea lui Alain Delon și cu un astfel de instrument !

– Mulțumesc pentru compliment, murmură Boris.

Ea se lipi de el.

– Toată plăcerea este de partea mea, suflă ea.

– Și eu ? făcu Boris.

– Oh, știu, lăsă ea să scape. Tu o să-mi vorbești despre curul meu. Știu că am un cur

de iapă, mi s-a mai spus, toţi bărbaţii sunt înnebuniţi după el.

Se azvârliră amândoi pe pat.

– Şi atunci ? întrebă ea. Să nu ne ruşinăm !

Se lăsă pe spate.

– Mănâncă-mă, gemu ea. Sânii. Ronţăie-i ! Umflă-i ! Mor după ronţăitul sânilor. Te rog !

Cinci minute mai apoi, ea-l obligă să se întindă la rândul lui şi-l încălecă, cu blana ei roşcată desfăcută în dreptul bumbului rozaliu dintre buze, care-şi arăta obraznic nasul.

– Eu o să preiau conducerea operaţiilor, suflă ea.

Ea se lăsă uşor, foarte uşor peste Boris şi acesta simţi cum se înfundă puţin câte puţin într-o umezeală infinită, ca şi cum modul de penetrare ar fi durat la nesfârşit.

– Bordel ! ţipă ea. Ce bine este !

Avea un buric minuscul care se deschidea şi se închidea în ritmul respiraţiei, ca un sex suplimentar.

– Salutare tuturor celor care vă uitaţi ! emise ea ironic.

Boris se ridică uşor în coate, în direcţia peretelui transparent.

Primi în plină figură o viziune care-l îngheţă de-a dreptul.

Nu era decât un privitor. Unul singur.

Era mic, chel, mustăcios şi faţa i se înroşea treptat. S-ar fi zis că lobii urechilor lui luaseră foc.

Și ochii săi, în dosul lentilelor groase de miop, erau pe cale de a ieși din orbite.

Pentru că, printre bețișoarele „confesionalului", în acest bărbat lungit sub o roșcată înaltă, care profita de el, începuse să-l recunoască pe inspectorul principal Corentin. Adică Boris, pur și simplu, partenerul său și mai mult decât atât, prietenul lui de cincisprezece ani.

– Ce ai ? îl întrebă fata. Parcă ai văzut o stafie.

Ea se întoarse din nou spre peretele cu bețișoare.

– Nu mai sta înfipt acolo ! strigă ea în direcția chelului cu lentile de miop... ondulă din bazin... Ce mai aștepți ? Vino, dracului, să ne arăți de ce ești în stare !

*

* *

La prima privire schimbată între Boris, care stătea în continuare lungit și Brichot, în picioare, și unul și altul își spuseră destule din ochi pentru a se înțelege. În mare, schimbul lor de priviri se rezuma astfel : „n-avem ce face, suntem amândoi în aceeași cursă, nu trebule să avem aerul că ne cunoaștem. Și ce altceva vrei, decât să jucăm jocul până la sfârșit, cu umor, că altceva tot nu avem de făcut și în fond, n-are numai părți proaste această poveste".

– Eu sunt Rita, făcu roșcata, departe de acest dialog neauzit... Se întoarse spre Brichot... și tu ?

– Max, bâigui Aimé. În fine. Maxime.

– Și tu ? reluă ea aplecându-se spre Boris.

– Armand, șuflă Boris Corentin.

– Ei bine, Max, așează-te în spatele meu. Vrei ?

Brichot trebui să facă un efort de voință ca să nu leșine. Roșcata se aplecase peste Boris ca să-i ofere panorama cea mai atrăgătoare. Își reținu suflarea, îl privi pe Corentin cu aerul de a zice „Înainte, la luptă !" și se azvârli.

Fata îl simți căutându-și drumul printre buci și se desfăcu și mai tare. El se înfipse și, cu o zvâcnire a trunchiului, o penetră complet.

Roșcata lăsă să-i scape un țipăt și, curbată în față, cu bucile desfăcute, începu să sincronizeze trio-ul...

*

* *

Cupele de șampanie zăngăniră. Boris Corentin și Aimé Brichot, reveniți la bar, stăteau unul în fața altuia, ca doi obișnuiți ai locului, care încercau să se cunoască mai bine, între două reprize.

– Vrei să-mi explici ce cauți aici ? spuse Corentin printre dinți.

Brichot îi răspunse de aceeași manieră.

— Şi tu ? De cincizeci de ori am încercat să dau de tine în strada Turligo, înainte de a pleca în expediţie.

— Încercam să găsesc mijlocul de a mă introduce aici... Tu cum ai făcut ?

Brichot înghiţi o gură de şampanie. Acolo, un tip cu nasul în decolteul unei blonde, începuse să-i prindă vârful sânilor cu gura.

— Eu ? replică Brichot. Foarte simplu. *Vltava* îşi schimbă codul în mod regulat. Cred că în fiecare lună. Şi, de fiecare dată, clienţii primesc un plic confidenţial cu noua combinaţie. Închipuieşte-ţi c-am avut plăcerea, în această după-amiază, să fac cunoştinţă cu doamna Lesterfield-Blainville. Da, văduva diplomatului asasinat în acelaşi mod ca cehul... Ţine-te bine : ea şi soţul ei erau foarte obişnuiţi cu acest gen de... lucruri, un pic cam speciale... Ea şi-a păstrat bunele obiceiuri. Vine încă aici, din când în când. Deci, primeşte în fiecare lună plicul cu noul cod.

Boris fluieră imperceptibil.

— Te-ai descurcat de minune, Mémé, aprecie el.

Brichot ridică din umeri.

— Am avut noroc, murmură el modest.

Privirea neagră a lui Boris mătură salonul. Pe o canapea, o fată cu pielea foarte bronzată, o metisă cu părul creţ şi mic ca de oaie, pe o ţeastă rotundă, activa cu mâinile organele

a doi bărbaţi care o înconjurau. Tipul grăsuţ de adineauri era cu arătătorul băgat în continuare între bucile celei care, în patru labe, îi servea drept masă. Amândoi nu mişcau, pietrificaţi, ca două manechine dintr-un muzeu de ceară porno.

– Ce facem ? şopti Brichot.

– Ne impregnăm cu atmosfera, Mémé, răspunse Boris Corentin. Privim şi reflectăm.

Tuşi, căutându-l pe barman din ochi. Era dispărut. Ar fi vrut totuşi să mai ia o cupă cu şampanie.

– Acest Slim ! făcu Boris. Unde dracu' s-a băgat ?

Se întoarse spre Brichot.

– Nu găseşti, Mémé, că se vorbeşte prea mult de *Vltava* de când am început ancheta asupra morţii lui Frantisek Ouporova ? Acum este momentul să înţelegem sau nu, de ce se vorbeşte aşa de mult despre acest club de amor colectiv, nu ?

*

* *

În acelaşi moment, Anna Brozek sughiţa, aşezată în faţa unui birou de sticlă, în capătul apartamentului secret, care servea de anexă specială clubului privat de pe strada Norvins. Nu putea să-şi regăsească suflul. S-ar fi zis că un guler de oţel îi strângea gâtul progresiv.

Se ridică. Fremăta în mijlocul camerei tapisată în acaju. Acolo se refugia ea în fiecare noapte, ca să-şi facă contabilitatea personală, aceea în care inchizitorii fiscului nu fuseseră niciodată invitaţi să-şi bage nasul.

– Eşti sigur ? suflă ea într-un târziu, recăpătându-şi respiraţia normală.

Slim, barmanul, se înclină imperceptibil. Cu aceeaşi faţă lipsită de expresie. Ai fi crezut că i s-a turnat un strat de ceară peste figură, pentru eternitate, şi că-şi purta masca mortuară, cu anticipaţie.

– Aşa mi se pare, doamnă, murmură el.

Ea căzu pe gânduri. Ca în fiecare seară, Slim venise să-i aducă un pachet de chitanţe semnate de clienţii care plăteau cu cărţi de credit. Ceea ce se cheamă „facturi" în jargon bancar. Tot ca în fiecare seară, doamna Brozek studiase numele de pe aceste facturi. Majoritatea vechi cunoştinţe. Obişnuiţi ai locului. În afară de două.

Un oarecare Boris Corentin şi un oarecare Aimé Brichot.

Asta o făcuse imediat atentă şi ceva îi apăru în minte.

Văzuse numele acestea undeva. Nu de multă vreme.

– Spui că vorbesc amândoi ? făcu ea ridicându-şi capul.

O nouă aplecare a lui Slim.

– În momentul ăsta sunt la bar. Dar poate că au venit doar să facă cunoștințe, doamnă...

„Facturile" tremurară între degetele cele lungi ale patroanei *Vltavei*.

– Mergem să mi-i arăți, se hotărî ea.

Ca în toate casele care se respectă, existau vizoare peste tot la *Vltava*. Mici lentile care măreau, ascunse în fiecare încăpere, în fiecare cameră, care permiteau ca prin ele să te asiguri că totul merge bine.

Anna Brozek se simți inundată de transpirație. Se părea că lucrurile nu merg perfect în micul paradis de pe strada Norvins.

*

* *

În micuța cameră roz, mâna lui Gérard Nantois, alias „Colonelul", era băgată până la fundul șalelor Terezei, scuturată de tremurături nervoase, în mijlocul patului. Bobby, negrul cu sexul în formă de baston telescopic, o sodomizase vreme de o jumătate de oră. În afară de dimensiunile sale uimitoare, Bobby făcea parte din acei indivizi veniți pe lume pentru a-i complexa pe marea majoritate a bărbaților, însemnând că putea să reguleze o femeie cât de mult dorea el, fără a-și diminua puterile.

– Te-ai deschis binișor, acum ! schelălăi „Colonelul" încântat de descoperirea sa. Ești

foarte suplă în prezent. „Zâmbăreţul" a făcut o treabă bună ! Este perfect. Încă vreo două şedinţe ca astea şi o să fii pusă la punct admirabil.

N-o auzise pe Anna Brozek intrând. Aceasta agita chitanţele ce purtau numele celor doi de la „Afaceri Recomandate", secţia de elită a „Afacerilor Mondene". Părea că este în pragul sincopei.

— Avem o vizită, anunţă ea cu o voce inexpresivă.

„Colonelul" o privi. Se trezise la realitate, înţelese că Anna nu glumeşte.

— Pot să-ţi vorbesc ? îl întrebă ea.

El mângâie fesele Terezei.

— Ea şi-a făcut suma, nu riscă să ne audă.

Anna Brozek îi întinse „facturile" lui Gérard Nantois.

— Uită-te la nume. Încearcă să te concentrezi. Asta nu-ţi spune nimic ?

El le citi de mai multe ori şi scutură din cap.

— Ţi se întâmplă să mai citeşti ziare, de când eşti la pensie ? şuieră Anna.

— „Bursa", da, recunoscu „Colonelul".

Anna ridică din umeri.

— Ei bine, dacă te-ai interesa şi de altceva în afară de preţul unciei de metal fin, ai cunoaşte aceste două nume, făcu ea. Cel puţin primul. Corentin. Boris Corentin.

„Colonelul" scutură din cap.

– Nu-mi spune nimic, recunoscu el.

– Avem polițiști pe cap, urlă ea. Asta vreau să-ți spun. Înțelegi acum ?

Tereza se simțea ca și cum ar fi fost tratată cu kilograme de ardei roșu și totuși, ca prin ceață, auzi cuvintele pronunțate de Anna Brozek.

– Polițiști ? murmură ea încercând să se ridice cu greutate în coate. Poliția ?

Era un pic amețită. Năucită.

Ceea ce o neliniștea cel mai tare pe ea, era ideea să nu fie împiedicate să plece în vacanță. Se gândea tot timpul. Număra zilele. Acum și orele. Vroia să-i înnebunească pe toți bărboții, în costumul ei de baie, care incita la viol, pe plajele Coastei de Azur. Se împlineau nouăsprezece ani de când știa pentru ce se născuse : să-i zăpăcească pe bărbați, să-i tâmpească definitiv, să-i pună în genunchi, să-i vadă topiți și morți de dorință. Așteptase destul. Nu vroia ca să i se fure această vacanță mult visată.

*

* *

Ceea ce Anna Brozek avea să-i spună lui Gérard Nantois se rezuma în puține fraze. Dar cantitatea cuvintelor pe care le pronunți nu este întotdeauna proporționată cu efectul provocat. Ea avea o memorie excelentă. Ea nu uita niciodată un nume, dacă-l văzuse scris.

Nu uita niciodată vreo față. Ori, acest nume, Boris Corentin, îl văzuse deja în ziare. Articolele cotidienelor unde se povestea cum acest copoi de elită pusese capăt unei bande de sugrumători și făcuse lumină în doi timpi și trei mișcări în cea mai tenebroasă afacere a secolului. O dată, chiar îi publicaseră fotografia. Trei sferturi, în plină acțiune, prinzând un ostatec. Fotograful fusese viclean și-l mitraliase cu teleobiectivul de după un imobil vecin. De altfel, în privința fizicului, Anna n-avea nici un merit. Boris Corentin, inspector divizionar, avea o siluetă care nu putea trece neobservată.

Celălalt, chelul mustăcios, cu un prenume caraghios, acela nu-i spunea nimic. Dar prin vizor îi văzuse conversând lângă bar. Și cum ea știa foarte bine să adune doi și cu doi, asta însemna că podeaua *Vltavei* începea să se încingă.

Pietrificat, alături de pat, „Colonelul" înghițea totul ca și cum i s-ar fi servit un platou cu trufandale.

— Ce e de făcut ? Ce e de făcut ?

Asta-i tot ce știa să zică.

În special, simțea că-l apucă criza. Ca de obicei, asta începu cu o tremurătură ușoară a degetelor. Cel mare și arătătorul de la mâna dreaptă. Pe urmă senzația se urcă, cuprinse toată mâna, apoi brațul, fața. Patul începuse să se zgâlțâie. S-ar fi zis că Gérard Nantois s-a așezat peste o trepidatoare în plină acțiune. Ochii începură să i se miște, maxilarele

i se încleștară unul de altul și la colțul gurii apăru o spumă albă.

În fine, fața învinețită a lui Gérard Nantois căzu peste pat. Tereza scoase un țipăt și sări pe podea.

— Ce are ? strigă ea.

Doamna Brozek nu se mișca. Foarte calmă, ridică din umeri. Mai asistase deja la o criză de același gen. N-o impresiona deloc. Avea alte griji „Epilepsie motrică, de tip Bravais-Jackson" așa se chema în termeni științifici. În principiu, pentru asta, „Colonelul" lua medicamente în fiecare zi. Hydantoină și oxazolidine. Dar uneori, la emoții puternice, îl apucau crizele și n-aveai altceva de făcut decât să aștepți să-i treacă. De altfel, Nantois începuse deja să se calmeze. Avea încă spasme, dar mult mai ușoare.

Ea-și scoase o batistă din buzunarul pantalonilor și o introduse, făcută ghemotoc, între dinții „Colonelului", pentru ca acesta să nu-și muște limba. Pe urmă se îndreptă către ușă.

— Nu-ți fie frică, spuse ea Terezei. O să doarmă cam vreo jumătate de oră. Pe urmă o să se trezească și n-o să-și mai amintească nimic.

Avea probleme mult mai importante de rezolvat decât criza de epilepsie a lui Nantois.

CAPITOLUL XV

Trebuie să fi fost în jur de ora 4 dimineața când Bobby, alias „Zâmbăreţul", pe strada Montmartre, sparse cu o lovitură a patului de pistol sigiliile de la ușa a ceea ce fusese locuința lui Frantisek Ouporova. Pe urmă își aranjă Coltul Diamondback între curea și tricou, și se apucă, cu calm, de desfăcutul broaștei. O treabă silențioasă și rapidă, de profesionist. În spate, auzea răsuflarea doamnei Brozek, de pe palier. Și încă mai în spate, ticăitul electronic al ceasului lui Carpentier, care anunța parcă scurgerea rapidă a timpului.

Într-un târziu, ușa se deschise cu un fâșâit și „Zâmbăreţul" intră precedat de patroana sa.

Zece minute după, reapărură cinci umbre în strada Montmartre, și se cățărară într-un Citroen Bx Diesel, condus de un negru uriaș, care glumea încontinuu ca și cum i-ar fi tras cuiva o păcăleală grozavă.

* * *

Singură în biroul ei, spre ora 5 dimineața, Anna Brozek rămase mult timp pe gânduri, în

fața fotografiei pe care o smulsese de pe peretele lui Frantisek Ouporova.

În afară de asta, nu mai găsiseră nimic altceva în locuința vechiului securist ceh. Locuința părea măturată perfect de poliție.

– Dar fotografia, într-un anumit sens, era o descoperire excepțională. În orice caz, pentru ea.

Se concentră asupra imaginii îngălbenite. Cu impresia că descoperise cheia propriei existențe. Nu mișca. Chiar și buclele ei blonde stăteau nemișcate. Ceea ce ținea între mâini, pus pe sticla biroului, era răspunsul la toate întrebările pe care nu încetase să și le pună vreme de cincisprezece ani.

În capul ei, simțea un fel de galop infernal. Un vânt puternic. O otravă care-i urca prin vene, explodând în rafale roșii prin ochi. Revedea totul. Retrăia amintirea pierdută, uitată, cu o intensitate dureroasă. Mirosul a doi masculi pe ea. Cincisprezece ani în urmă. Putoarea de transpirație și țigară. Bătaia înfricoșată a sângelui la tâmple. Panica față de viol și de actul sexual. Oroarea. Sălbăticia. Coșmarul.

Închise ochii. Îi redeschise. Imaginile deveneau mai dese. Auzi rânjetele. Unul dintre bărbați o ținea de spate, în timp ce celălalt, în picioare, o poseda. Pe urmă, tipul care era în spatele ei, aplecând-o pe podea, zdrobind-o, masacrând-o, rupând-o. Scormonindu-i mărun-

taiele ca şi cum ar fi vrut să facă să-i explodeze pântecul.

Trecuseră cincisprezece ani.

Cincisprezece ani de când purta această obsesie în adâncul fiinţei sale. Ca o rană care a prins coajă, dar care nu este vindecată în interior. De cincisprezece ani îi revenea în minte, noaptea, printre coşmaruri care o făceau să se scoale din pat urlând, udă leoarcă de sudoare. Cincisprezece ani de când îi revedea cu ochii minţii. Ei se apropiau. Aveau impermeabile verzui, pălării moi, glumeau. Îi vorbeau în cehă, bineînţeles, şi-i spuneau să nu facă mutre... Între două reprize, năvăleau asupra frigiderului. Îşi reumpleau cănile cu bere. Pilsen, bineînţeles. La un moment dat, se îmbătaseră complet şi se hotărâseră să mai înveselească atmosfera ; îi băgaseră dopuri metalice de bere în cele două orificii. Şi pe urmă o obligaseră să meargă în patru labe, în cadenţă. Să danseze şi să se scuture pentru a face zgomot cu dopurile, care se loveau între ele, la fiecare mişcare.

„Pentru că-ţi place muzica, asta cred că-ţi face plăcere !" strigase unul dintre bărbaţi. Era la Praga, în urmă cu cincisprezece ani, într-o noapte sufocantă de vară. Puseseră un disc, singurul pe care nu-l spărseseră. Rock. Muzică considerată subversivă în Cehoslovacia. Sub acest pretext, năvăliseră la ea, cu câteva ore mai înainte. Spărseseră tot. De fiecare da-

tă când se deplasau, bucăți de sticlă trosneau sub tălpile lor. Puteau să-și permită orice, aveau toate drepturile. Aparțineau de securitatea statului, STB !

Acoperi fotografia cu mâinile. Nu voia s-o mai vadă. Își ridică mâinile. Ei erau tot acolo, râzători, fericiți, complici, ținându-se de gât. Glumind. Ca acum cincisprezece ani. De fapt, veniseră cinci indivizi. Unul dintre ei adusese o mașină de scris. În studioul Annei erau reuniți șapte sau opt prieteni. Interogatoriul începuse imediat. După o oră, trei dintre polițiști îi luaseră pe prietenii Annei. Inculpați pentru „tulburarea ordinii publice". Ea rămăsese singură cu cei doi bărbați și infernul începuse...

Acești doi tipi erau acum sub ochii ei, în fotografie. Numele lor erau înscrise pe spate : Frantisek Ouporova și Milan Klima.

Primul murise de câteva zile. Plătise.

Rămânea cel de al doilea.

Timp de ani și ani, doamna Brozek încercase să-și amintească figura lui. Degeaba. Ei spărseseră toate becurile și azvârliseră la pământ toate lămpile. În afara unui mic proiector pe care-l dirijau în direcția ei, în timp ce o violau. Fața lui Frantisek i se întipărise în memorie. Nu și a celuilalt. El i se șterse din memorie complet. Timp de sute și sute de nopți albe, încercase în van să-l reconstituie.

Și acum, îl vedea sub ochii ei. Nu numai figura lui, ci și numele lui.

Milan Klima.

Celălalt monstru.

Cel a cărui față îi dispăruse din memorie.

Doar asta mai conta pentru ea. Uitase complet de descoperirea de adineauri — prezența celor doi polițiști la club. Era ultima dintre grijile ei. Răzbunarea este o mâncare nemaipomenită, care, după cum se știe, se consumă rece. Pentru a fi apreciată, trebuie degustată calm, metodic. Cu dragoste. Este, de asemenea, un foc care se aprinde instantaneu și nu se stinge niciodată.

Viața ei fusese sfărâmată. Cei cinci ani de pușcărie nu fuseseră atât de îngrozitori ca acea noapte care-i hotărâse întreaga existență. De altfel, beneficiase de o reducere de pedeapsă. Inițial, fusese condamnată la șapte ani. Fuseseră făcute petiții, presiuni. „Comitetul de apărare a persoanelor urmărite pe nedrept", o asociație cehă mai mult sau mai puțin tolerată de regim, reușise să obțină intervenția Crucii Roșii internaționale și a Ligii pentru drepturile omului. La vremea respectivă, se vorbise în presa occidentală despre ea și prietenii ei, arestați pentru că ascultaseră rock. Bineînțeles, în timpul procesului, Anna se abținuse să reclame violul al cărei victimă fusese. Cei doi securiști ar fi venit să depună mărturie, ar fi negat tot și ar fi afirmat că ea încearcă să scape denigrându-i. Ea ar fi fost din nou in-

culpată, acuzată de agresiune contra unui a gent al forței publice. Alesese tăcerea. Vreme de cinci ani, în celula ei, meditase asupra nopții de groază.

Apoi, ea emigrase. Pornise de la zero. Își făcuse o altă viață.

Dar dorința fierbinte de a se răzbuna nu se stinsese.

Pentru asta, ar fi mers până la capătul lumi

Ura era aproape tot ceea ce-i mai rămăsese.

Anna Brozek se îndreptă. Pe șemineu, în fundul odăii, se afla un bibelou ciudat. Singurul pe care putuse să-l ia cu ea. O reproducere micșorată a celebrului orologiu din piața Vechiului oraș, din Praga. Cu statuete animate. Un schelet care făcea să sune clopotul cu o mână și întoarce o clepsidră cu alta ; apostolii care defilează ieșind din niște firide ; pe urmă un cocoș care cântă. Și așa mai departe.

Cu rapiditate, ea întoarse clepsidra pe care scheletul o ținea în mâna stângă. Se auzi un zgomot ușor și un panou invizibil până atunci alunecă, aducând la vedere o deschizătură dreptunghiulară în mijlocul orologiului. Cu vârful degetelor, scoase un pachet de fișe din interiorul cavității secrete. Cu adresele obișnuiților *Vltavei* și cu semnalmentele pe care le putuse prinde din zbor, eventual. Ea le ținea la zi, cu scrupulozitate. Mai ales în urma

celor două tentative de şantaj îndreptate împotriva ei.

Şantajiştii, Joseph Lesterfield-Blainville şi Leon Schönberg, îşi dormeau acum somnul de veci.

Şi unul şi celălalt se goliseră încet de sângele lor. Se văzuseră murind. Avuseseră tot timpul ca să regrete ideea nefericită de a încerca s-o şantajeze pe Anna Brozek.

Ca Ouporova mai târziu.

Ca Klima, foarte curând.

În sfârşit, găsi fişa lui Milan Klima. Cu adresa sa de la Enghien.

Îşi trecu mâna peste fruntea transpirată

Era ora 5 dimineaţa şi ei nu îi era somn deloc.

Trebuia să se destindă. Pentru ceea ce avea de făcut acum, îi trebuia cel mai mare calm.

Părăsi biroul şi parcurgând culoarul *anexei* azvârli câte o privire prin fiecare cameră, graţie vizoarelor ascunse în pereţi.

Camera Terezei era cufundată în semiobscuritate. Fata cea blondă dormea pe burtă. „Colonelul", alături de ea, se recupera după ultima criză. Îmbrăcat ca de obicei, jos, cu faimoşii săi chiloţi de plastic.

În camera vecină, Bobby dormea, lungit pe spate şi asta nu-l împiedeca să surâdă în continuare.

Carpenter, cel de al doilea apărător, așezat în fața unei măsuțe din camera de alături, își curăța metodic Coltul său Python.

Camera următoare era cu mult mai interesantă. Marie-Claude, una dintre „pensionare", se afla în prezența unei perechi foarte șic. Roger de Martellet-Bichart, consilier de ambasadă și soția sa Yacinthe. Bărbatul era așezat pe marginea patului și le compara pe cele două femei goale din fața lui. Marie-Claude era micuță, gingașă și pântecul total epilat avea o deschizătură foarte înaltă ; Yacinthe, soția consilierului ambasadei, era mult mai plină, cu un păr pubian exuberant care se încreștea în bucle negre până spre buric.

— O să trebuiască să te epilez, dragă prietenă, hotărî în sfârșit Roger de Martellet-Bichard, o să-ți stea mai bine la ten...

Pe urmă se întoarse spre Marie-Claude.

— Acum o să mă iei în gură.

Își privi soția.

— Uită-te cu atenție cum procedează, draga mea, ești lamentabilă la acest capitol, mai ai încă multe de învățat, până când o să ajungi curva adevărată pe care o doresc !

Tânăra femeie își coborî privirea, umilită. Dar deja el o întorcea cu fesele spre Marie-Claude.

— Dacă ai ști ce greu mi-a fost s-o fac să accepte asta ! oftă el.

„Asta" era un tatuaj mare, care acoperea cele două emisfere ale crupei, foarte albe, ale lui Yacinthe. Două săgeți care se întâlneau în interiorul crăpăturii care-i separa bucile, în locul unde se deschidea puțul brun închis al șalelor ei. Deasupra fiecărei săgeți, el scrisese cu litere majuscule, roșii, „One way" (O cale).

Doamna Brozek își retrase privirea, satisfăcută.

Totul merge bine, gândi ea. Totul merge foarte bine...

*

* *

Strada Turligo. În patul lui, Boris Corentin se tot răsucea. Nu reușea să-și găsească somnul. Imposibil. Deja, primele raze ale aurorei începuseră să se strecoare printre perdelele studioului său.

Deodată, simți o mână care se strecura spre pântecul său și care-l cuprinse, făcându-l să se întărească și să se umfle rapid.

– Ce ai ? întrebă Rita, roșcata de la *Vltava*, care insistase să-și termine noaptea cu el. Ce nu merge ?

Ea se lipi de el și Boris simți, în dreptul coapsei, părul de la baza pântecului ei, care-l zgâria ușor.

– Ceea ce mi-ai spus adineauri, murmură el. Scuză-mă, dar asta mă frământă, înțelegi?

La urma urmei, asta-i meseria mea, să mă frământ...

Ea se prăvăli peste el și el fu acoperit de părul ei des și parfumat, de sânii ei opulenți, de burta fierbinte și de lungile ei picioare, care le încolăcea pe ale lui.

– Presupun că o să ne mai regulăm, suflă ea. Asta o să te împiedice să te mai frămânți, Boris ?

CAPITOLUL XVI

Inspectorul Aimé Brichot, care avea ochii cârpiți, având în vedere că se culcase după ora 5 dimineața și că nu toată lumea era ca Boris Corentin, capabil să recupereze o noapte albă ciupind o moțăială de două ore, urmărea din spatele lentilelor sale de miop încercările ce le făcea Corentin cu bricheta, deasupra biroului în stil Empire al șefului Brigăzii Mondene, comisarul divizionar Charlie Badolini. După ce proprietarul biroului trase primul fum de țigară, își limpezi vocea cu o tuse violentă, care ajunse până în fundul plămânilor săi. Apoi :

– De data asta, murmură el, situația devine interesantă. Este interesantă pentru că se complică. Aș spune că la prima vedere părea total opacă. Îmi place la nebunie...

Nu și nouă, gândi Boris, care tocmai îi rezumase șefului diferitele elemente ale anchetei. Plecând de la moartea sângeroasă a lui Frantisek Ouporova, pista se întorsese pentru a trece printre cele două cadavre mai vechi,

acel al lui Schönberg și al lui Lesterfield-Blainville, făcuse un ocol pe la garajistul din Enghien, numitul Milan Klima și la fiecare întorsătură îi adusese din ce în ce mai aproape de ceea ce părea centrul întregii afaceri, mijlocul stupului de viespi : clubul privat din strada Norvins, *Vltava*, condus de o oarecare Anna Brozek, de origine cehă și exilată, la fel ca și Klima și Ouporova.

De la începutul dimineții, ei făcuseră cercetări la arhivă în legătură cu Anna Brozek. Fără succes. De la venirea ei în Franța, tânăra femeie nu lăsase niciodată să se vorbească ceva despre ea.

Exista totuși o legătură, de data asta era sigur între patroana *Vltavei* și cei trei bărbați morți în același fel. Dar care ?

— Greșeală, Corentin ! azvârli deodată Badolini. Până în prezent n-aveți ce să-i reproșați acestei femei care conduce clubul în chestiune. Nici o chiftea pe partea asta ! Amintiți-vă de *Cleo*. N-aș vrea ca Brigada Mondenă să fie pusă în fața unei gafe monumentale din cauza unei descinderi nejustificate.

Boris se ghemui în fotoliul lui. Afacerea *Cleopatra* îi era perfect vie în memorie. Închis în 1983, după ce un inspector și o inspectoare se introduseseră ca niște clienți obișnuiți și petrecuseră o noapte, fără a avea dispoziție de sus, clubul se redeschisese peste un an și jumătate. Patronul, acuzat pentru proxenetism, fusese lăsat în pace pentru viciî de

procedură. După Badolini, s-ar fi ajuns la același rezultat dacă se insista cu *Vltava*...

Boris se îndreptă în fotoliu.

– Există totuși, murmură el, declarația acestei tinere femei de care v-am vorbit. Rita. O obișnuită a locului... Am petrecut noaptea împreună și...

Badolini dădu din mână, înlăturând fumul.

– Fii cuminte, Corentin. Scutește-mă de trăznăile tale. Nu mai am vârsta și numai gândindu-mă îmi face rău la tensiunea mea...

Boris zâmbi.

– Trăznăile mele, cum le ziceți dumneavoastră, domnule divizionar nu sunt întotdeauna inutile. Această Rita, în pat, l-a recunoscut totuși pe Ouporova când i-am arătat fotografia. Se pare că venea la *Vltava* în mod regulat. Dar participa rar la distracțiile colective. Prefera, se pare, să... se distreze în particular. Cu o fată foarte tânără, blondă, numită Tereza. După Rita, Tereza în chestiune n-a mai reapărut la club după moartea lui Frantisek Ouporova...

Tuși.

– Mai adaug că numita Tereza ar fi și ea de origine cehă... Și înainte ca Ouporova să treacă pe lumea cealaltă, ea era în fiecare seară la club...

Tăcu câteva clipe.

– Vedeți ? Trăznăile au și ceva bun, șefule !

Aimé Brichot își fixa vârfurile pantofilor lustruiți cu conștiinciozitate, înainte de a pleca la acțiune. De cum auzi cuvântul „trăznăi", contra voinței lui, revăzu în imagine posteriorul Ritei, roșcata cea primitoare, ce se pusese la dispoziția asalturilor lui dosnice, în noaptea aceasta, în „confesional"... Se întreba cu disperare dacă există medicamente care să-l împiedice să se înroșească. Roșitul în genul lui. Treptat. Obrajii și fruntea, pe urmă urechile...

Charlie Badolini începu să bată darabana pe tăblia biroului său.

— Ei bine, domnilor, atacă el. Care sunt următoarele etape prevăzute ?

Telefonul de lângă el începu să țârâie în momentul în care Boris se pregătea să deschidă gura.

Se auziră mai mulți „da, da, da..."

Pe urmă șeful Brigăzii Mondene închise.

— Era Robert, făcu el. Pentru noi. Mi-am permis să preiau eu mesajul. Un oarecare Gérad Nantois... Acest domn vrea să vă vorbească. A luat cunoștință, spune el, de moartea lui Frantisek Ouporova, care era unul dintre prietenii lui. Este îngrozit. Ar dori să ajute poliția, în măsura în care poate. Cum este în trecere prin Paris, vă propune o întâlnire după amiază. Robert vă va da adresa unde a tras..

— Nantois ? se miră Corentin. Este adevărat, l-am uitat, Milan Klima, garajistul, mi-o vorbit despre el.

Badolini se aplecă peste birou.

– Ce-ar fi, Corentin, să-mi spui ceea ce știi despre Gérard Nantois ?

* * *

În biroul Afacerilor Recomandate, cele zece degete ale inspectorului Robert claviau cu rapiditate pe mașina de scris electronică.

– Adresa clientului este pe biroul tău, îi zvârli el lui Boris, fără să-și ridice nasul din raport.

Corentin se aplecă. Era o străduță, undeva în arondismentul XIII. Bulevardul Soeur-Rosalie. Aproape de Gobelins. Chiar lângă piața Italiei.

– Și tu ? făcu el ridicându-și capul. Cum merge cu ancheta ta ?

Afacerea cu violatorii de copii dintr-un mare spital parizian. Acea bandă de tipi care profitau de somnul post-operatoriu ca să administreze copiilor mai mici de zece ani „îngrijiri" externe speciale și condamnabile...

– Gata ! triumfă Robert. Bat raportul. Au fost închiși în noaptea asta. Știi ce i-a pierdut?

– Nu, murmură Corentin.

– Brutele alea s-au distrat făcând fotografii. Diapozitive. Și cum nu le puteau developa ei singuri, le-au dus la un atelier care, găsindu-le cam ciudate, a anunțat poliția...

Se opri deasupra clapelor mașinii.

– Și voi ? întrebă el. Povestea cu cehul ? Merge ?

– Încet, murmură Corentin. Prea încet...

*

*

Mânuind un mic pieptene de fildeș, pentru mustăți, Gérard Nantois se apropie de oglinda din sala de baie și trecu la netezirea celor două smocuri albe dintre nas și gură.

Pe urmă se întoarse în apartament. O locuință de celibatar, formată din două camere, pe care o închiriase cu patru mii cinci sute de franci pe lună. Avea câteva mobile, o grămadă de cărticele și un televizor alb-negru foarte vechi, care nu mai funcționa de secole. Totul fusese adus cu o camionetă, de la locuința sa de pe malurile Loirei.

Se învârti câteva clipe prin cameră, atent la detaliile care-l înconjurau. Trebuia ca locuința să aibă un aer obișnuit. Fumase câteva țigări ca să umple scrumiera cu chiștocuri. Desfăcuse patul și boțise cearșafurile. Să nu care cumva polițiștii să-și dea seama că apartamentul nu era locuit... După ce termină cu „punerea în scenă", se apucă de o carte și îndoi o pagină, la întâmplare. Pe urmă o puse alături de un pahar de whisky, plin pe jumătate, pe o măsuță.

Își privi ceasul. Mai era peste un sfert de oră de așteptat.

Trebuia jucat cu mare atenție.

CAPITOLUL XVII

Râsul lui Gérard Nantois se auzi îndelung în micul apartament, unde era suficientă mobilă ca să împiedice ecoul. Prin ferestrele deschise se distingea zgomotul caruselului de mașini din piața Italiei.

Gérard Nantois se ridică.

– Ce-ați vrea să vă răspund la asta, inspectore ? exclamă el. Suntem bărbați toți trei, nu-i așa ? Sunt momente când natura este mai puternică decât rațiunea...

Își mișcă articulațiile genunchilor, care trosniră.

– Ei bine, murmură el, acest biet Ouporova, care mai era și celibatar, avea nevoie, ca toată lumea. Trebuia ca din când în când să se golească... în fine, cred că înțelegeți ce vreau să vă spun ?

Boris tuși.

– Cred că da.

– Și atunci, la *Vltava*, sau în altă parte...

Făcu un gest larg cu mâna.

– Ce importanță are sticla din care bei, dacă tot te îmbeți ?

Brichot își mângâie mustața.

– Sigur că nu, murmură el. Se pare că Ouporova avea totuși o preferință. Pentru o compatrioată de a lui, ni s-a spus... O oarecare...

– Tereza, se grăbi să adauge Boris.

Cercetă cu ochii lui negri ochii foarte albaștri ai fostului jurnalist.

– Nu vă spune nimic ?

Celălalt îl privi cu ochi rotunjiți a mirare.

– Nimic, domnule inspector. De altfel, după cum v-am mai spus, n-am fost la *Vltava* decât o singură dată...

Râse.

– La vârsta mea, știți, trebuie să-ți menajezi forțele... Se îndreptă din spate. Dar ce ar fi atât de uimitor ca Ouporova, care era ceh, să fi avut preferințe față de o tânără care era compatrioata lui ? Pe mine nu mă surprinde deloc. Nostalgia, dorul de țară...

Avea aerul că a căzut pe gânduri. Boris îl studia, așezat într-un fotoliu vechi, de catifea roșie, foarte uzată. De aproape un sfert de oră, de când ercu la el, în bulevardul Soeur-Rosalie, Corentin nu reușea să-și alunge un sentiment de neliniște.

Mai întâi și înainte de toate, pentru că acest omuleț cu statura și tenul unui ofițer din armata Indiilor, îi făcuse să vină la el, fără a avea nimic să le spună. Ceea ce se cheamă chiar nimic. Întrebarea era deci : *pentru ce* luase el legătura cu ei ? De ce se simțise obligat să intre în contact cu ofițerii care erau

însărcinați cu ancheta asupra lui Frantisek Ouporova ? Un exilat, despre care tocmai le spusese că îl văzuse de foarte puține ori între venirea lui la Paris, cu trei ani în urmă și moartea sa subită...

Gérard Nantois își limpezi vocea tușind.

– Vin din ce în ce mai rar la Paris, murmură el. Dar mai am încă ceva legături în sălile redacțiilor. Vechi prieteni din presă... Le-am vorbit despre dispariția lui Frantisek. Ei bine, credeți-mă, după părerea lor nu este vorba despre o poveste de alcov. Bineînțeles, doar dacă nu vă jignesc...

Boris își ridică sprâncenele.

– Vreți să fiți mai concret, vă rog ?

– Greu, murmură Nantois. Nu știu nimic în plus. Nu fac decât să reproduc presupunerile care circulă în rândul presei pariziene... Dar, în fine... După câțiva vechi colegi bine informați, Frantisek ar fi avut... cum să spun... activități paralele... Politica... mediul emigranților din Europa de Est este total împânzit de agenți sovietici, știți... Jumătate din cei ce se refugiază după Cortina de Fier devin, din motive diferite, care merg de la șantaj la patriotism, spioni lucrând pentru țările lor de origine...

– Nu cumva exagerați un pic ? murmură Boris.

Gérard Nantois surâse palid.

– Ca vechi ziarist, specializat în probleme ale Europei de Est, am putut să-mi fac idei

precise asupra chestiunii, știți doar. Chiar eu am fost supus la numeroase presiuni din cauza trecutului meu politic. Câteodată, îți trebuie mult curaj ca să reziști diferitelor oferte, uneori foarte... într-adevăr, interesante...

Îl privi pe Corentin.

— Sunteți prea tânăr, inspectore, pentru a ști ce a reprezentat comunismul pentru cei din generația mea...

Râse amar.

— Speranța cu majuscule. „Soarele" care răsare la răsărit... Viitorul. Asta înainte de a se vorbi despre lagăre, bineînțeles...

Oftă.

— Totul a început în momentul războiului din Spania. Eram foarte tânăr. M-am înrolat în Brigada Internațională. De partea cealaltă a Republicanilor. Mai apoi, staliniștii habotnici ne-au tratat de trotkiști. La vremea aceea, era o crimă să fii trotkist. Dacă picai în labele lor...

Tuși.

— Ceea ce mi s-a întâmplat mai târziu, în 1948. Făceam un reportaj în Cehoslovacia... Era în februarie. Erau zvonuri legate de o lovitură de stat. Comuniștii organizaseră manifestații puternice în vederea preluării puterii... Eu mă credeam protejat de naționalitatea mea franceză. Mi-am prelungit șederea din curiozitate profesională. În fiecare dimineață, străzile se umpleau cu cortegii care urlau, cu banderole, cu steaguri roșii. Dintr-un balcon, Got-

twaid, şeful Partidului, viitorul preşedinte al republicii, profera ameninţări la adresa guvernului legal... Am cunoscut o tânără femeie, care se numea Ruzena. Nenorocirea a vrut ca ea să aparţină unei familii care se opunea comunismului. Din momentul în care începură persecuţiile, fu azvârlită în închisoare...

Articulaţiile îi trosniră din cauza artritei.

– Din zăpăceală, luasem cu mine paşaportul sorei mele. Aceasta era blondă ca şi Ruzena. La nevoie, cu condiţia să nu priveşti cu atenţie, Ruzena putea trece uşor drept sora mea... Ne-am hotărât să riscăm... La aeroport, totul s-a petrecut fără probleme. Ne-am urcat în avion. Nu mai rămăseseră decât câteva minute până la decolare...

Îşi înghiţi saliva.

– Cred că vă imaginaţi urmarea... Megafonul care ne strigă brusc numele... Doi miliţieni care năvălesc în cabina avionului... Care ne dau... Cum am încercat să opunem rezistenţă am primit un pumn în figură... Leşin... Când mă trezesc, sunt într-o celulă minusculă, cu cătuşe la mâini şi Ruzena dispărută. Sunt condus în faţa unui bărbat care mă interoghează. Mi se anunţă că sunt un spion, un membru al „Coloanei a cincea", infiltrată în Cehoslovacia pentru a împiedica Revoluţia. Sunt acuzat, condamnat...

Îşi ridică faţa.

– Am stat cinci ani în pușcărie. Bineînțeles că n-am mai auzit niciodată nimic despre Ruzena. Mult mai târziu, am aflat că murise în timpul detenției.

Își ridică sprâncenele.

– Iată, termină el, știți totul. Începând cu motivul pentru care am rămas cu o puternică simpatie pentru cehi... Motivul pentru care mă ocup de ei, în măsura posibilităților mele, din momentul în care ajung în Franța... Există în viață experiențe, ce nu se uită niciodată...

Boris Corentin își trecu încetișor mâna prin păr.

– Înțeleg, spuse el.

Aimé Brichot se întoarse spre Nantois.

– Asta nu explică totuși, de ce vreți să ne convingeți că moartea lui Ouporova este o reglare de conturi între spioni sau agenți dubli...

Ex-ziaristul surâse.

– Nu afirm asta, murmură el. Asta mi se pare mie plauzibil, Frantisek a fost multă vreme funcționar în serviciul securității Statului. A fost un element excelent. Foarte bine cotat de către superiorii lui.

Își adânci privirile în ochii lui Brichot.

– Știați că regimul nu-și scapă prada din mâini ?

Corentin plescăi nemulțumit.

– Este o moarte totuși ciudată pentru un spion, nu credeți ?

Celălalt făcu un gest vag.

– Clar. Un mod ca și altul de a încerca să se abată atenția...

Boris oftă.

– Ei bine, n-o să vă mai deranjăm, făcu el ridicându-se.

Îl privi pe Nantois.

– Dacă vă aduceți aminte de ceva, de vreun detaliu, v-aș fi recunoscător dacă ne-ați anunța.

Jurnalistul pensionar se înclină.

– N-o să uit, făcu el.

– Scuzați-mă, interveni Brichot.

Se aplecă spre Nantois.

– Ați putea să-mi spuneți unde-i toaleta ? întrebă el cu o voce pierită.

Nantois zâmbi.

– Bineînțeles ! La stânga, în fund. Necazul cu acest apartament este că trebuie să treci prin bucătărie, ca să ajungi la WC...

Trei minute mai apoi, apăru Brichot relaxat. Scăpat de cele două beri pe care le băuse cu Boris, înainte de a urca la Gérard Nantois.

*

* *

La colțul dintre strada Abel-Nouvelacques și bulevardul Gobelins, Aimé Brichot își puse mâna pe brațul lui Corentin.

– Boris, murmură el, oprește-mă dacă greșesc, dar ce crezi tu despre un apartament în care nu există un frigider, în zilele noastre ?

Corentin ridică din umeri.

– Cred că proprietarul sau chiriașul lui nu-și prea pune gheață în whisky.

– Și mai mult decât atât, nu există nici crătiți, nici farfurii, nici nimic de felul acesta, în dulapul din bucătărie.

Boris izbucni în râs.

– Ce-ai vrea să-ți răspund, Mémé ? La ce te referi ? Explică-mi.

Brichot își mușcă mustața.

– Am făcut o constatare. Nantois ne-a primit într-un apartament unde n-a locuit niciodată, ascultă-mă pe mine... Chiar și în locuința unui celibatar există un minimum de lucruri cu care să trăiești. Pentru mâncat. Trei sau patru cuțite și furculițe. Și un frigider ca să păstrezi o sticlă de lapte sau iaurturi... Chiar dacă este vorba doar de un loc unde nu tragi decât o dată sau de două ori pe an... Ce crezi despre asta ?

Boris căzu pe gânduri.

– Eu zic, Mémé, emise el, că Nantois a luat legătura cu noi dintr-un motiv pe care nu-l știu, dar care nu-mi place.

Brichot pufăi.

– Și atunci, ce este de făcut ?

– Ne întoarcem să-l vedem, hotări Corentin. Și o să inventăm ceva. O să spunem c-am uitat să-i punem anumite întrebări. Și o să încercăm să înțelegem de ce a vrut să ne dea cu praf în ochi...

*

* *

Când se întoarseră în bulevardul Soeur-Rosalie, silueta lui Nantois era pe punctul de a se îndepărta. Direcția — piața Italiei.

În stația de taxiuri, Nantois se afundă în spatele unui mare Mercedes albastru. Boris și Aimé așteptară ca să se îndepărteze, s-o ia la dreapta pe bulevardul Auguste-Blanqui, ca apoi să năvălească în mașina următoare.

— Urmărește taxiul acela, îi zise Brichot șoferului.

Acesta se întoarse. Avea puncte negre pe nas și aerul cuiva care nu vrea să coopereze.

— Un minut, răbufni acesta, să ne calmăm. Nu suntem într-un film american ci într-un taxi franțuzesc, așa că nu-ți fă vise. Ai înțeles, bătrâne ?

Legitimația de polițist a lui Brichot apăru sub nasul presărat cu puncte negre al șoferului.

— Și asta ce-i ? îi azvârli Aimé. Poate nu este americană, dar seamănă a fi dintr-un film. Ce mai zici, bătrâne ?

Celălalt bombăni dând drumul la motor.

— Pentru Dumnezeu, făcu el pentru sine. O cursă de urmărire ! Ca la cinematograf ! În plină căldură, nu este drept...

*

* *

Așezat în fundul taxiului, Gérard Nantois în-

ghiți o porție dublă de comprimate împotriva crizelor sale de epilepsie. Simțea că îl apucă. Tremurăturile ușoare, pe care le cunoștea atât de bine, începuseră la extremitatea degetelor. Dacă aceste comprimate nu-și făceau efectul repede, se va prăbuși pe banchetă, cu spumă la gură, cu fața crispată înfiorător.

– Idioata ! gemu el gândindu-se la Anna. Idioata !

Ea stricase totul cu accesul ei de nebunie din acea zi, asasinându-l pe Frantisek. Măcar dacă ar fi utilizat o altă metodă decât aceea pe care o mai folosise deja, în două cazuri, când îi asasinase pe Lesterfield-Blainville și Schönberg care avuseseră nefericita idee să o șantajeze... Dar nu ! Ea scosese din nou înfricoșătorul *congaï*, bila de fildeș prevăzută cu o lamă de ras, și îl lichidase pe Frantisek prin Tereza, ca altădată pe Schönberg și Lesterfield-Blainville printr-o altă „pensionară" a clubului : Olga. Nu mai că Olga fusese și ea la rândul ei lichidată, în cele din urmă, fără a se face valuri. Planul lor, la vremea respectivă, se desfășurase perfect. Punct cu punct. Poliția nici măcar nu visase să-i interogheze. Asta fusese capodopera lui Nantois, această execuție dublă executată fără urme. Pe urmă dispariția însăși a celei care omorâse. Olga. Micuța exilată căreia ei îi încredințaseră această misiune îngrozitoare.

De data aceasta, Anna fusese aceea care preluase conducerea operațiilor. Și totul eșua. Copoii se învârteau în jurul lor, apropiindu-se puțin câte puțin, ca rechinii de prada lor. În câteva zile, câteva ore, totul se va duce dracului. Adio cu veniturile dubioase de la club, cât și de la restaurant. Gata cu banii care intrau în valuri în seifurile lor pentru că fetele, în fiecare noapte, în camerele plăcute și confortabile ale *Vltavei*, se ofereau, se deschideau, gemeau și se zvârcoleau în brațele clienților lor bine dispuși. Gata cu acest vis ! Gata cu retragerea strălucitoare pe care și-o planificase într-una din zile, când ar fi adunat o grămadă de bani, suficient de mare ca să plece să se bronzeze în celălalt capăt al lumii, în California sau în Florida. Și toate astea din cauză că această idioată de Anna își pierduse capul. Pentru că vroise să-și îndeplinească o răzbunare veche de cincisprezece ani. Acel viol pe care nu-l putuse uita niciodată. Acum o să plătească. Trebuia să o facă să plătească.

Scoase un șervețel și-și tamponă fruntea. Transpira, totul i se scurgea pe sub cămașă, pe piept și ajungea până în chiloții lui de plastic, pe care-i purta, ca de obicei, sub pantaloni.

– Sărmană idioată ! scrâșni el. N-ai să ajungi în paradis !

Fusese prea indulgent cu ea. Mult prea mult. Pentru că semăna cu Ruzena, dispărută

din anii de purgatoriu, în convulsiile revoluționare ale Cehoslovaciei de după război. Pentru că avea aceiași ochi, aceeași față și aproape aceeași voce, îi trecuse cu vederea o grămadă de capricii. Numai că în prezent, mersese prea departe. Depășise orice limită. Trebuia să prevină catastrofa. Să înceapă prin a o opri pe Anna să-i mai facă necazuri. Să o pună în imposibilitatea de a mai omori.

Pentru că el o știa, ea nu-și lichidase toate conturile. După Frantisek va urma celălalt. Cel de al doilea violator al ei.

A cărui identitate, Gérard Nantois o cunoștea dintotdeauna, bineînțeles, dar se ferise s-o dezvăluiască complicei sale...

Klima, Milan Klima, garajistul de la Enghien. Frantisek avea o încredere oarbă în „Colonel". Într-o seară, când îl apucase nostalgia, își evocase echipa de altădată, de la Praga, când lucra încă la STB, puternica Securitate de Stat și cum, cu Klima, colegul lui cel mai apropiat și cel mai bun prieten, i se întâmpla să „profite", cum s-ar zice, de unele fete tinere și frumoase care le cădeau în labe. Fără nici o jenă. Ele puteau să se plângă, să dezvăluie la proces cele mai amănunțite detalii ale violențelor la care fuseseră supuse până a fi arestate, căci întotdeauna îi credeau doar pe ei, copoii regimului. Ce conta mărturia unei deținute acuzată de spionaj sau atentat la siguranța statului, pe lângă cuvântul lor ?

Toate acestea le știa de multă vreme Gérard Nantois. Se păzise ca să-i spună Annei. Trecutul este trecut. Ceea ce-l interesa pe el era doar venitul pe care i-l aducea *Vltava*. Și perspectiva de a o șterge din Franța, într-una din aceste zile, când contul său din bancă, de la Geneva, ar fi fost suficient de garnisit.

Taxiul ajunsese în strada Norvins. Nantois aruncă o privire spre aparatul de taxat cu cifre luminoase – 61,80 franci. Scoase o hârtie de 100 de franci.

– Păstrează restul ! zise el, grăbindu-se să iasă.

Un taxi încetinea în spatele celui pe care el îl părăsise, dar nu-i dădu nici o atenție.

După socotelile lui, era cu câteva ore în avans față de polițiștii cărora le recomandase cu căldură să studieze ipoteza unei reglări de conturi între spioni.

Nu era încă totul pierdut.

*

* *

Brichot și Corentin țâșniră în același timp prin portierele de la taxiul lor.

– Ce facem ? întrebă Aimé ridicându-și ochelarii care-i căzuseră pe nas.

– Un minut, suflă Boris. Cuget.

– N-ai vrea să cugeți cu voce tare, ca să mă lămuresc și eu ?

– O.K., făcu Corentin. Din două una : sau rămânem plantați în fața magherniței doamnei Brozek, sau jucăm totul pe o carte, cu toată forța !

Brichot fluieră.

– Fără hârtiile necesare ? Așa ? Cu mâinile în buzunare ?

– Ascultă, reluă Corentin. Tu ești primul care a constatat că Gérard Nantois nu este tocmai curat. Impresie care confirmă bănuielile noastre. De abia terminase cu noi și a zburat către *Vltava*. În concluzie...

– În concluzie, este băgat în toate astea. În ce, nu se știe, dar este băgat...

– Bine, făcu Corentin. Și atunci, cel mai bun mijloc de a afla, nu este să-l întrebăm direct ?

Brichot își mângâie chelia.

– Îmi permit să-ți repet ceea ce ți-am spus n-avem hârtiile necesare. O să se râdă în spatele nostru. Acolo, Nantois o să ne spună că are dreptul să vină să-și descarce sămânța dacă are chef și că chiar noi i-am dat ideea, adineauri, vorbindu-i despre *Vltava*. Îți dai seama de figură ?

Boris își desfăcu brațele.

– Și atunci, Mémé, și noi suntem obișnuiți ai locului. Avem numărul de cod, de ce nu l-am folosi ? Amintește-ți de noaptea trecută...

Brichot începu să se înroșească la vârful urechilor.

– O.K., făcu el, fatalist. Dacă ne băgăm, ne băgăm amândoi, asta este.

– Oprește-te de a te mai plânge ca o babă, Mémé, râse Corentin. Cine nu riscă nu câștigă. Amintește-ți.

*

* *

În orice caz, pentru moment, nu era ziua lor norocoasă. De abia se băgaseră pe scara ce ducea spre clubul de întâlnire, de la primul etaj, că Gérard Nantois ieșea pe altă ușă, însoțit de Bobby și Carpenter, treziți din somn cu zece minute mai devreme, când „Colonelul" îi făcuse să înțeleagă întreg dezastrul.

Anna Brozek o ștersese cu o oră mai devreme la volanul Citroen-ului ei și pentru Nantois nu era prea greu ca să ghicească direcția în care o apucase.

Necazul era că în acest moment n-aveau nici o mașină la dispoziție.

– Nu vă mișcați, șefule, zise Carpenter a propiindu-se. Găsim noi ceva cu care să circulăm repede, locul este plin. Este. specialitatea mea și a lui Bobby.

Se îndepărtară, ușor jenați la mers de Colturile Diamondback ce le umflau hainele, deasupra curelei.

— Să fie confortabilă, pe cât posibil ! schelălăi el.

N-avea chef să meargă până la Enghien cu o droagă.

CAPITOLUL XVIII

Anna Brozek își azvârli părul pe spate, spunându-și că mâine totul va fi terminat. Ea va fi lungită pe un șezlong, în grădina vilei sale de la Roquebrune-Cap-Martin și va contempla imensitatea albastră a mării, între tufele de leandri, în miros de levănțică și ciripit de rândunele. Va începe o nouă viață. Într-o oră sau mai mult, cincisprezece ani de coșmar se vor termina.

— Și atunci ? Mergem ? murmură ea rar.

Se simțea dintr-odată sătulă. Obosită. Ca la capătul unui drum interminabil. Cincisprezece ani din viața ei trecuseră rumegându-și răzbunarea împotriva celor doi bărbați care o violaseră, în orașul ei natal, când abia avea douăzeci de ani. Întâmplarea, destinul, șansa îi adusese în calea ei unul câte unul. Era la capătul luptei. O să aibă, în sfârșit, pace. În afară de ușurare, simțea un mare gol.

— Și atunci ? mai spuse ea o dată printre dinți. Dai telefon sau nu ?

Mâna lui Milan Klima tremura deasupra telefonului și picăturile de sudoare care șiroiau din țeasta lui își croiau drum prin cicatricea adâncă ce-i traversa fața.

– Ce o să facem, după ? întrebă el încercând să-și stăpânească tremurul din voce.

– Nu-ți fă probleme, îl sfătui Anna. În cel mult o oră, toată această afacere va fi terminată.

El privi spre gaura țevii micului revolver care părea că-l examinează cu ochiul unui ciclop sadic. Un revolver calibrul 38, special. O armă spaniolă foarte bine făcută. Recomandată pentru trageri ocazionale, mai ales dacă trăgătoarea este femeie, deoarece reculul ei slab nu i-ar fi mutat brațul din loc. Un revolver mic, dar suficient de puternic să-i facă o gaură frumușică în piept, dacă tânăra femeie ar fi avut chef să apese pe trăgaci.

– Pot să fumez ? întrebă el.

– Nu, șuieră ea. Lasă-ți mâinile la vedere.

Nu fusese nevoie de prezentări, zece minute mai devreme, când ea apăruse la garaj. Urcase imediat scara metalică ce ducea la biroul de la mezanin al patronului, deasupra atelierului mecanic și scoase revolverul.

Acum, stătea în fața lui, într-o rochie de muselină din mătase gri-bleu și brodată cu mătase bleumarin. Avea aerul unei cliente foarte elegante, care era pe punctul de a explica garajistului că vrea să se descotorosească de

mașina ei, dar că încă nu se hotărâse asupra modelului cu care vroia s-o înlocuiască.

Văzută de jos, scena părea firească. Geamul se oprea suficient de sus ca să mascheze mâna dreaptă a Annei, care-și ținea pistolul, calibru 38, îndreptat în direcția fostului securist din Praga.

– Mergem ? repetă ea.

El se hotărî să facă ceea ce ea îi ordonase. Telefonă la Armande, secretara lui, ca s-o prevină că o să lipsească și să nu fie neliniștită.

O privi pe Anna.

– O să mă întorc peste o oră, adăugă el cu o voce gâtuită.

Anna Brozek îl aprobă dând din cap.

– Foarte bine, murmură ea, când el închise. Mergem.

– Unde ? o întrebă Milan Klima.

– Să luăm aer. O să-ți facă bine.

Ea-l privi pe garajist, întrebându-se cum de nu-l recunoscuse când acesta fusese la *Vltava*.

– Vezi pistolul ăsta ? reluă ea. O să trecem prin garaj. Dacă faci cea mai mică mișcare, o să te trezești cu un glonț în spate. Ar fi o prostie să mori într-o zi atât de frumoasă, nu-i așa ?

*

* *

La primul etaj al clubului privat din strada Norvins, Boris Corentin începu să se învârtă ca o fiară în cușcă. Vizitaseră toate camerele

din bordelul doamnei Brozek. În zadar. Cotrobăiseră prin dulapuri, cercetaseră pereții. Nimic.

– Și totuși, n-am visat ! scrâșni Brichot. L-am văzut pe Nantois intrând în acest imobil.

– Dacă n-a sărit pe fereastră, răspunse Corentin, n-a putut să iasă.

Toate ferestrele erau închise ermetic.

– Bine, hotărî Boris. Nu există mister care să nu aibă o explicație rațională. Începem cotrobăitul de la zero.

La capătul unei ore întregi, erau tot în același punct. Brichot, în fundul unui culoar tapisat în roșu, se opri în fața jocului cu săgeți, agățat de perete.

– Când eram tânăr, eram campion la acest joc, declară el, privind peretele.

– Ești încă tânăr, Mémé, murmură Corentin.

– Hai să vedem, făcu Brichot.

Luă una dintre săgețile așezate pe o măsuță, o examină cu atenție și se puse în poziție de tragere.

– Mémé, ești un supercampion ! strigă Corentin.

De abia atinsese săgeata mijlocul țintei, că peretele și începuse să se rotească ușor.

Un aer de mucegai le veni în față.

– Am câștigat ! urlă Corentin azvârlindu-se spre apartamentul gol.

Le trebui încă un sfert de oră ca să înțeleagă că locuința în chestiune nu era decât o

trecere între clubul de întâlnire și celălalt apartament. Și zece minute ca să găsească trecerea, în fundul unui dulap încastrat în peretele coșcovit.

Pe urmă, încă cinci minute, ca să viziteze toate camerele a ceea ce era *anexa* clubului privat.

O duzină de fete apărură, trezite brusc. Marea majoritate erau goale. Zăpăcite. În cele din urmă, Brichot le adună într-o cameră, pe care o închise cu cheia.

Nu rămăsese decât o încăpere pe care n-o vizitaseră. Era închisă cu cheia. Corentin forță broasca cu lovituri de picior.

O blondă foarte slabă și care părea foarte tânără, era lungită pe un pat. Părea că doarme. Doar că fața ei mică era pictată cu roșu și că avea o gaură foarte adâncă între sprâncene.

Boris se clătină către ieșire.

Era aproape sigur că este Tereza, cea despre care-i vorbise roșcata din noaptea trecută. Dar acum, aveau tot timpul ca să se convingă.

— O să-i chem pe ai noștri, hotărî Brichot. O să cer să ne trimită întăriri.

Se îndreptă către ceea ce fusese biroul ultramodern al Annei Brozek. Într-o jumătate de oră, cel mult, o să apară alți inspectori care se vor ocupa de fetele închise într-una din camerele apartamentului secret. Interogatorii, rapoarte, hârtii administrative.

dosare... Mașinăria greoaie se va pune în funcțiune.

În biroul Afacerilor Recomandate, Tardet luă notă de adresa clubului din strada Norvins.

În momentul în care Brichot se pregătea să închidă, el strigă :

– Așteaptă ! Robert, care este în fața mea, vrea să-ți spună ceva !

– Ascult, făcu Brichot.

– Mémé ? întrebă Robert. Am primit un telefon pentru Boris, adineauri. Portăreasa din strada Montmartre, o oarecare Amalia. Făcea un mare tapaj, spunând că nu dorește să vorbească decât cu Corentin. În final, a fost de acord să-mi spună esențialul : sigiliile au fost rupte, noaptea trecută, pe ușa apartamentului lui Ouporova. După ea, nu s-a furat nimic. În afară de, zice ea, o fotografie. O știa foarte bine, deoarece venea câteodată să-i facă curățenie. O fotografie prinsă în pioneze pe peretele din camera de zi, reprezentându-l pe Ouporova cu un prieten...

Corentin ascultase.

– Mémé, hotărî el, când Robert închise, zburăm la Enghien !

– De ce ? întrebă Brichot.

– Gândește-te ! Fotografia îi reprezenta pe Ouporova și Milan Klima, pe vremea când lucrau la securitatea statului. N-a fost smulsă de pe perete noaptea trecută, ca să fie păstrată ca amintire...

Brichot reflecta.

– Este Anna Brozek... sau Nantois...

Corentin își flutură mâna.

– N-are importanță cine este, făcu el. În fotografie erau doi bărbați. Primul este mort. Rămâne cel de al doilea. Sunt sigur că este în pericol.

Făcu un gest cu capul pentru a-i arăta camera unde zăcea fata cea blondă, cu un glonț între ochi.

– Ai văzut-o ca și mine, nu ? Ei nu glumesc...

Brichot își mângâie mustața.

– Și mă rog, cum o să ajungem până la Enghien ? N-avem mașină...

Corentin dădu din umeri.

– O să-i așteptăm pe ceilalți. O să vină în trombă, nu ? Din momentul în care apar, luăm o mașină și o ștergem !

Mâna lui Brichot se lăsă pe telefon.

– Nu crezi c-am câștigat timp, dacă l-am suna imediat pe garajistul tău ?

Cinci minute după, Corentin închidea telefonul, alb la față.

– Tocmai a ieșit, se încruntă el. Cu o tânără femeie blondă... O clientă, mi-a spus secretara lui. A plecat pentru o oră, mi-a precizat ea...

Își strânse maxilarele.

– S-a dus naibii. O să ajungem prea târziu.

Încep să fiarbă, învârtindu-se în jurul măsuței de sticlă care-i servise drept birou Annei Brozek.

O secundă mai târziu, se repezi la telefon și formă din nou numărul garajului lui Klima, la Enghien.

– Dă-mi-l pe Jakub ! zvârli el în receptor.

Își amintise de benzinarul cu aspect de campion de Judo. Privirea lui de animal credincios. De câine de pază. Își aminti vorbele pe care i le spusese secretara lui Klima : „Crede întotdeauna că cineva are ceva cu patronul lui !"

O să fie servit.

CAPITOLUL XIX

Câteva minute mai târziu, una dintre cele două mașini de depanare ale garajului lui Milan Klima, pleca în viteză, pe strada Ceinture din Enghien. Condusă de Jakub Betlef, care apăsase pe accelerator la maximum.

Își amintea perfect de direcția spre care se îndreptase Citroenul blondei cu rochie bleu. I se păruse ciudat că cel care se instalase la volan fusese patronul său și nu ea.

Dispăruse în partea care ducea spre Soisy-Sous-Montmorency. Nu era imposibil să-i ajungă.

* * *

Peste zece minute, o superbă Lancia Prisma gri cotea încet și se oprea lângă pompele de benzină. Era condusă de un negru atletic care surâdea încontinuu.

Gérard Nantois alergă către garaj. Pentru a afla din gura secretarei roșcate că patronul ei era plecat pentru moment, că o tânără femeie blondă tocmai venise să-l caute și că ple-

caseră într-un Citroen spre o destinație necunoscută, dar că se va întoarce, cu siguranță, peste o oră...

„Colonelul" se întoarse la Lancia.

– S-a dus dracului, mormăi el. N-o să-l mai găsim. Ne întoarcem la Paris.

În fond, ce avea el de riscat ? N-apărea în nici o parte a documentelor oficiale și nici în contabilitatea *Vltavei*.

Și nu scria pe fața lui că el era cel care-i ordonase „Zâmbărețului" să-l tragă un glonte Terezei, între ochi.

*

* *

Citroenul se zgâlțâi îndelung pe aleea îngustă străjuită de castani, fagi și frasini. Sub crengile apropiate ale copacilor pădurii din Montmorency, soarele răzbătea anemic. Anna Brozek își mișcă fața imperceptibil. Proptită în ușa din dreapta mașinii, pe locul pasagerului, nu înceta să-i amintească lui Klima, care conducea mașina, că ea era cea înarmată și nu el. Ar fi fost greu să uite, dat fiind că-i era destul ca să tragă cu coada ochiului spre dreapta sa, ca să vadă pistolul îndreptat asupra lui.

– Oprește, ordonă Anna.

Ea se simțea înghețată, de parcă ar fi fost așezată pe o banchiză.

Privi spre micul luminiș care se scălda într-o lumină de acvariu. Foarte sus, păsările cân-

tau. Totul avea un aer de picnic, cu masa și scaunele din lemn, amenajate.

– Oprește motorul, murmură ea.

– Ce o să facem...

– Taci, făcu ea. Închide-l.

Ea se blocase, înțepenită. Prin geamul coborât, începea să se audă un zgomot. Un motor îndepărtat care se apropia.

– Bine, hotărî ea. Coboară din mașină.

Îl observă că ezită.

– Fă ce-ți spun, sau trag !

Zgomotul motorului continua să se apropie. Mașina depanatoare apăru la cotitura aleii.

Cu emițătorul în mâna dreaptă, Jakub Betlef încerca să dea direcția polițiștilor din Paris, care-l puseseră pe urma patronului lui și care își reglaseră aparatele de emisie-recepție din mașina lor de serviciu, cu aparatul lui. Din ceea ce înțelesese, ei erau în dreptul intrării Chapelle și se îndreptau spre autostrada A1. Vor fi aici în douăzeci de minute, cel mult...

– Rămâi pe recepție, îl îndică vocea inspectorului divizionar Boris Corentin.

Mașina depanatoare se apropia de Citroen, care, aparent, era gol. Jakub încetini și se opri.

– Dacă miști, un glonț o să-ți sfărâme țeasta, se auzi o voce feminină, alături de portiera din stânga a mașinii de depanare.

Anna Brozek îl ținea și pe Milan în bătaia pistolului, la douăzeci de centimetri în fața ei.

Dădu înapoi.

– Coboară, ordonă ea benzinarului... râse sinistru... Foarte bine că ești aici, nu cred că m-aș fi descurcat singură. Presupun că ai frânghii în mașina ta, nu ? Este clar. Întotdeauna există frânghii în mașinile de depanare. Du-te și adă-le. Nu fă pe prostul. Doar dacă vrei să i se întâmple o nenorocire patronului tău. Asta vrei ?

Uriașul scutură puternic din cap.

– Foarte bine, făcu ea. Uite ce ai de făcut...

*

* *

Fără a-l scăpa din ochi pe Jakub Betlef, din nou înțepenit lângă camioneta lui, Anna se aplecă pentru a controla soliditatea frânghiilor cu care, la ordinele ei, benzinarul îl legase pe patronul său. Klima era culcat la pământ, pe spate, cu pumnii legați deasupra capului și fixați de un copac. Și picioarele îi erau legate. Până la coapse. Doar torsul și pântecul îi rămăseseră libere.

– Perfect, aprecie ea... își ridică ochii... Numai că-mi pare rău, adăugă privindu-l pe benzinar. Nu mai am nevoie de tine.

Revolverul ei răsună de două ori. Benzinarul cu statură de șifonier n-avu timp să strige Căzu încet, alunecând pe lângă caroseria camionetei și rămase în șezut. Nemișcat. Cu o baltă roșie în locul nasului și a frunții.

Anna Brozek se întoarse spre Milan Klima, lungit pe pământ, neputincios.

– În sfârșit, singuri ! răbufni ea. Dac-ai ști cum am așteptat această clipă !

El își scutură capul și părul lui alb măturâ iarba.

– Nu vreau să mor, gemu el.

Ea îl privi cu o lucire de nebunie în ochi.

– Cine-ți spune că o să mori ? șuflă ea.

El își agită din nou capul. Asta-i tot ce mai putea mișca.

– Nu poți... N-ai dreptul...

Ea scoase un hohot de râs demențial.

– Nu știi ! strigă ea. O să facem dragoste, amândoi ! O să vezi cât este de bine.

•

* *

Cu ochii ieșiți din orbite, fostul polițist de la STB, transformat în mecanic de automobile, era pe punctul de a-și spune că există reflexe, în corpul omenesc, care scapă controlului individului.

Ca de exemplu, erecția.

Degetele Annei Brozek îi descheiaseră fermoarul pantalonilor și-i scoseseră sexul moale și roz, chircit, pe care-l mângâie câteva minute cu vârful degetelor. După aceea se aplecase și-l luase în gură. Era o sugere nemaipomenită. Din fericire, el nu era în acea stare de spirit în care să profite. Departe de asta. Înțelesese de multă vreme ce urma să se în-

tâmple. Simțea cum i se lungește și întărește și cu fiecare centimetru în plus, știa că moartea i se apropie.

Când socoti că el ajunsese la o dimensiune convenabilă, Anna se îndreptă, își ridică fusta la brâu, lăsând vederii publsul ei, depilat în întregime, și-l încălecă pe bărbatul care, cu cincisprezece ani în urmă, o violase.

– Privește-mă, murmură ea. Privește-mă bine.

Călare pe el, era tocmai pe punctul de a coborî încet spre partea de jos a pântecului lui. Cu mâna dreaptă, il apucase și-l dirija spre crăpătura întredeschisă a sexului ei.

– Privește-mă, spuse ea febril. Este ultima dată când mă vezi. Ultima dată când mai vezi ceva.

Ea începuse să se înfigă în el. El îl simțea interiorul fierbinte care-l prindea ca într-o capcană. Ea aluneca încet, centimetru cu centimetru.

El urlă.

– Nu ! Te implor.

Acum era pe jumătate înghițit de pântecul ei.

Urlă încă o dată.

O împușcătură răspunse urletului său.

Anna își întoarse capul și înțepeni.

Cei doi polițiști din noaptea trecută, de la *Vltava*. Brunetul cel atletic și micul chelios cu mustață.

– Nu mişcaţi, azvârli Boris Corentin, lăsându-şi în jos pistolul cu care trăsese în aer.

Anna Brozek încercă să zâmbească.

– Dar noi nu mişcăm, domnule inspector, murmură ea.

Din tufişurile din care ţâşniseră Boris şi Aimé, ei aveau aerul unei perechi de amorezaţi care se regulează în iarbă.

Numai că bărbatul era legat fedeleş. Şi fata de deasupra lui ţinea în mâna dreaptă un revolver.

– Aruncă arma ! comandă Boris Corentin.

Pistolul zbură prin iarbă cu un zgomot înăbuşit.

– Scoală-te, mai adăugă Boris.

– Cu plăcere, zâmbi ea.

Dar în loc să se desprindă, ea avu o mişcare violentă a pântecului, o contracţie care o supse adânc, între pulpe. Şi ea se afundă până la cotorul membrului în erecţie al lui Milan Klima.

Acesta nu strigă. Scoase un schelălăit imperceptibil, în timp ce durerea îl sfâşia. Simţea în ţeastă ca o explozie atomică.

Cu o zvâcnire din bazin, Anna Brozek se ridică.

– Nu-mi place să nu termin o treabă pe care am început-o, spuse ea.

Privi spre sângele care se scurgea în valuri din sexul lui Milan Klima, tăiat pe toată lun-

gimea lui. Părea o canalizare plesnită, din care apa cea roşie se scurgea în jet continuu.

– Iată, spuse ea cu o voce moartă. S-a terminat. Nu mai puteţi face nimic pentru el.

Corentin şi Brichot se apropiară grăbiţi. Uluiţi de groază. Nu mai era nimic de făcut. Milan Klima se golea rapid.

Pe marginea leşinului, Boris se îndreptă, în timp ce dintre pulpe, de sub rochie, Anna Brozek scoase un obiect rotund, însângerat şi el, pe care-l azvârli în iarbă.

Mica sferă de fildeş, cu lama sa foarte ascuţită din interior. *Congaï*-ul care omora pentru a patra oară.

– Uite-l, suflă ea. N-o să mai am niciodată nevoie de el.

În timp ce Brichot se apleca şi cu ajutorul unei bastiste apuca cu precauţie obiectul ce se rostogolise în iarbă, Boris Corentin se apropie, cu pumnii strânşi. Ea omorâse sau făcuse să moară de patru ori. Poate de cinci ori dacă adăugai şi fata blondă găsită într-o cameră a *Vltavei*. Şi chiar şase, dacă-l puneai la socoteală pe nefericitul de Jakub, benzinarul aşezat lângă camionetă, mort, cu centrul feţei transformat într-o halcă de carne sângerândă.

Era o ucigaşă cum rar mai văzuse, în cei cincisprezece ani de carieră.

Şi ea râdea. Râdea ca o nebună, din toată inima, în hohote.

– Dac-ați ști, reuși ea să spună, cât de fericită mă simt ! În sfârșit, eliberată !

Nu înceta să râdă, ca o dementă. Trebuiră să o târască până la mașină, scuturată de hohote de râs, cu privirea nebună.

*

* *

O ploaie torențială începuse să se abată peste Paris și Boris Corentin, lungit în pat, asculta picăturile mari, care se spărgeau de geamurile din dormitorul lui, de pe strada Turbigo.

Erau primele minute de odihnă, după opt zile. Arestarea lui Bobby și Carpenter, cei doi body-guards din serviciul Annei Brozek, se petrecuse fără prea mare greutate. Bobby încercase să facă pe deșteptul, scoțând pistolul lui, calibru 38, dar Boris fusese mai rapid și uriașul negru cu surâs continuu, se trezise cu tibia sfărâmată.

Cât despre Nantois, fusese un pic mai delicat.

Trebuiseră să-l încolțească în proprietatea sa, aproape de Châteaudun, pe malul Loirei, unde poseda un adevărat arsenal și ținuse piept la cincisprezece polițiști, o noapte întreagă. Dimineața, când dăduseră asaltul, fostul jurnalist zăcea în mijlocul salonului răvășit de gloanțe, cu țeava puștii lui de vânătoare înfundată în gură, cu jumătate din cutie craniană pulverizată.

Doar la morgă, făcându-i toaleta obişnuită, angajatul însărcinat cu această treabă distractivă descoperise chiloţeii din plastic şi scutecele pe care Nantois le purta în permanenţă pe sub pantaloni.

Boris închise ochii. Totul se terminase. Cu excepţia, bineînţeles, a rutinei obişnuite : hârtii de completat, redactarea rapoartelor de investigare, procese-verbale de percheziţie, Interogatorii, confruntarea fetelor de la *Vltava* între ele şi cu clienţii lor... Se gândeau în mod serios să o dea pe Anna pe mâna unei armate de psihiatri care să hotărască dacă ea era sau nu responsabilă de crimele pe care le comisese.

Suspină. Ceea ce începea acum era o altă poveste. Instrucţia judiciară a cazului. Pentru el, ancheta era terminată şi Aimé Brichot, în aceeaşi dimineaţă, îl sunase ca să-i spună la revedere, înainte de a lua trenul, în sfârşit, şi a o întâlni pe Jeannette şi copiii la La Baule.

Brusc, Boris simţi o prezenţă în holul de la dormitor pe care nu-l închidea cu cheia, practic niciodată. Întoarse capul.

– Acum, nu mai răspunzi la sonerie ?

Era Amalia, portăreasa imobilului din strada Montmartre, unde locuise Frantisek Ouporova

– Scuză-mă, făcu el încet. Mă gândeam.

Ea avansă până în mijlocul camerei. Rochia ei de vară, udă fleaşcă din cauza averse de ploaie, se lipise de sâni şi de şolduri.

– Măgarule, il certă ea. Trebuia să mă suni și n-ai făcut-o !

Părul ei lung și negru picura pe podea.

– De ce crezi că n-aveam de gând s-o fac? murmură Boris apropiindu-se de ea.

– Indiferent de ceea ce cred, am considerat că este mai bine să vin și să mă asigur, zise ea.

Avea fața udă de ploaie.

Fără nici un fel de complexe, își apucă fusta rochiei, și-o ridică până în dreptul feței și se servi de ea ca de un prosop.

Era complet goală pe dedesubt. În afară de blana deasă de la baza pântecului.

– Atunci ? reluă ea. Ce aștepți, ca să te pui și să mă regulezi ? Au trecut deja pe puțin cinci minute, de când trebuia să sari pe mine și să mă violezi !

– SFÂRȘIT –

V-a plăcut acțiunea acestei prime cărți a seriei ? Dacă DA atunci citiți următoarele apariții în editura noastră :

DOMNIȘOARA DE MORAVURI UȘOARE

APARENȚE ÎNȘELĂTOARE

MICHEL BRICE

DOMNIȘOARA DE MORAVURI UȘOARE

(ed. CONI, colecția 18 PLUS nr. 2)

Acțiunea romanului se desfășoară în industria filmelor porno. Justine Buisson, fostă vedetă a filmelor porno, vede într-o seară la televizor chipul celui care cu șaptesprezece ani în urmă îi fusese amant și o învățase să se drogheze. Hotărâtă să-l șantajeze cu un film în care era înregistrată o crimă involuntară și în care fostul amant părea a fi ucigașul, Justine trece la atac.

– Ascultați, băieți, se enervă Justine, mi-este indiferent cum vreți să faceți dragoste cu mine, dar lăsați-mă să mă uit la televizor !

Și în timp ce cei doi tipi, îngenuncheați lângă ea, începeau să-i mângâie sânii ei grei și majestuoși, să-i pipăie fesele superbe, Justine, cu ochii fixați pe televizor, revedea defilând imagini din trecutul ei, imagini macabre.

(fragment din „Domnișoara de moravuri ușoare")

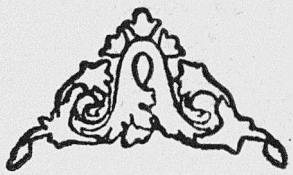

MICHEL BRICE

APARENȚE ÎNȘELĂTOARE

(ed. CONI, colecția 18 PLUS nr. 3)

Gilbert Mariner, tânăr om de afaceri cu o frumoasă carieră, bun soț și tată de familie, ascunde în spatele acestor aparențe înșelătoare un refulat sexual, obsedat de imaginile revistelor porno, ceea ce îl împinge în cele din urmă să violeze o fată de paisprezece ani, punând în aplicare pozițiile obscene din revistele lui preferate sau ieșite din imaginația lui bolnavă. Finalul „aventurii" ne rezervă o foarte mare surpriză.

Nu uitați !

Romanele acestei colecții se adresează tuturor celor peste 18 ani.

Cerem pe această cale scuze cititorilor noştri, deoarece, din cauze independente de noi ordinea de apariţie a numerelor nu este cea cronologică, editura lucrând la mai multe tipografii.

Cititorii, difuzorii particulari şi de stat se pot adresa editurii pe adresa :

Piaţa Presei nr. 1
C.P. 33–72
sau la telef. 617.60.10
interior 2190

Dat la tipar : 15.XI.1993 ; Bun de tipar : 29.XII.1993 ; Coli tipar : 15 ; Hârtie tipar de 47,5 gr/m² ; Apărut : 1994

Tiparul executat sub c-da nr. 430 la
S.C. Editură şi Imprimerie „Porto-Franco" S.A.
B-dul George Coşbuc nr. 223A
Galaţi — ROMÂNIA

MICHEL BRICE
TRĂGĂTOAREA DE ELITĂ

Emigrată la Paris în 1968, Anna Brozek devine proprietara unui „club" – VLTAVA, sub acoperirea căruia subzista un bordel.

Scopul vieţii ei este răzbunarea pe cei doi poliţişti care o violaseră în tinereţe. Folosindu-se de frumoasa Tereza, Anna pune la cale un plan diabolic.

Colecţia 18 PLUS

RECOMANDATA CELOR PESTE 18 ANI

ISBN - 973 - 9170 - 05 - 6

2 lei

1000